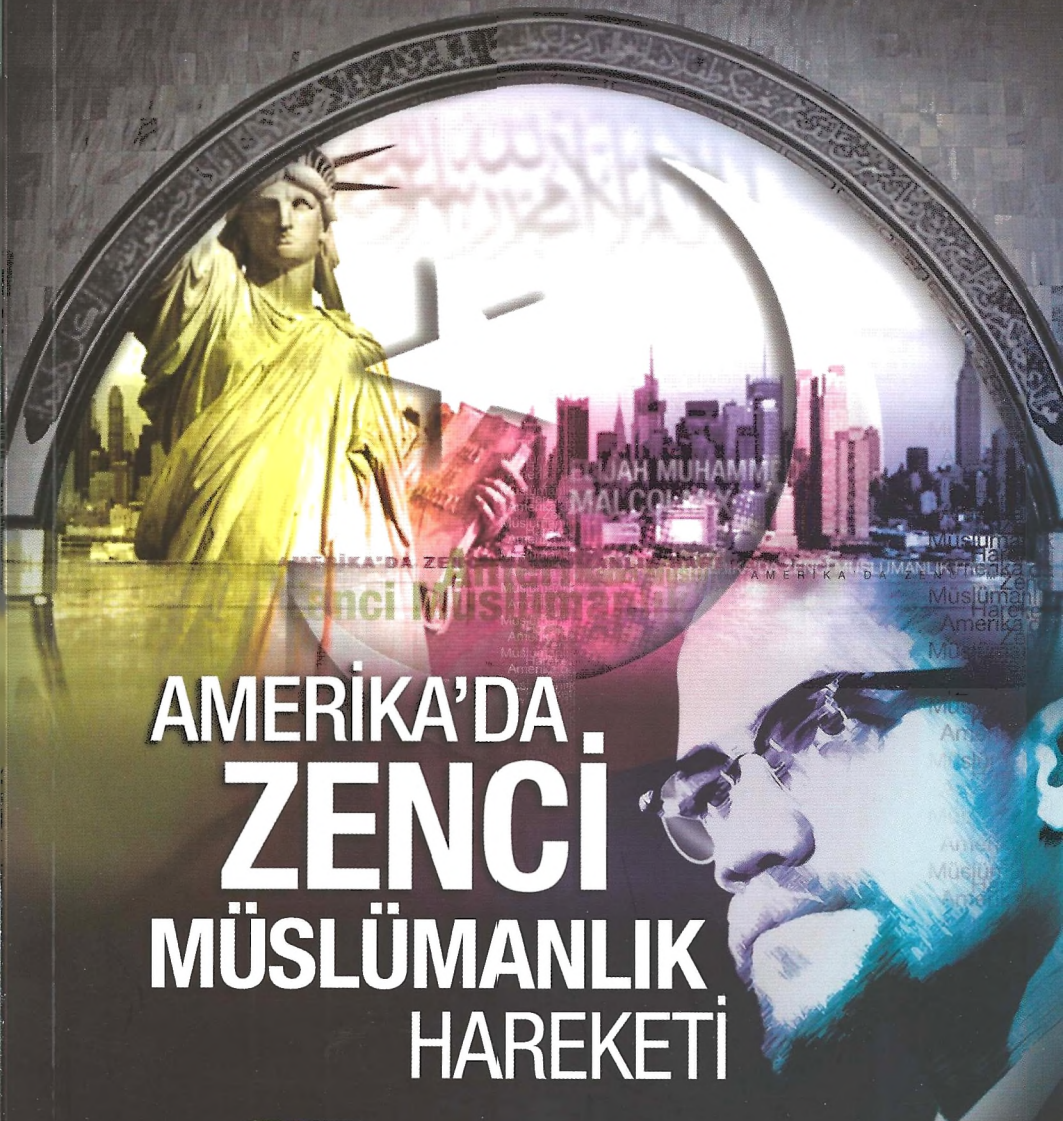
KADİR MISIROĞLU

AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ

BU BİR SEBİL YAYINIDIR

- AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ-

SEBİL YAYINLARI Nu: 186
DİZGİ: UKAZ
BASKI: İHLAS GAZETECİLİK A.Ş.
Tel: 0212 454 30 00
KAPAK: Gökhan ÇAKIR
YAYINA HAZIRLAYAN: ALİ İHSAN BAHADIR

© Copyright Sebil Yayınevi
ISBN 978-975-7480-55-X

1. BASIM 1967

İSTANBUL
2017

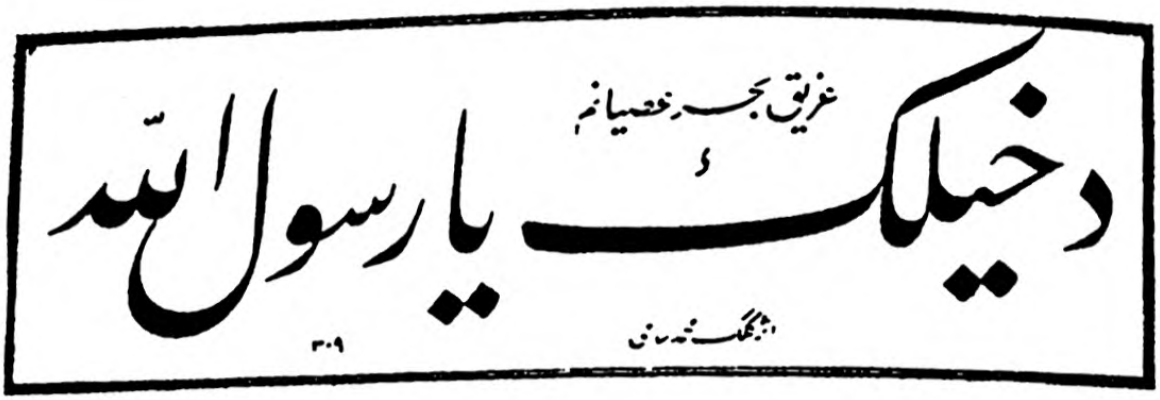
KADİR MISIROĞLU

AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ

ÜÇÜNCÜ BASIM

Sebil Yayınevi

Tunusbağı cad. Nu: 16 Doğancılar
ÜSKÜDAR - İSTANBUL
Tel: 0216 553 51 51
www.sebilyayinevi.com

Garîk - ı bahr-i isyanem:

DAHİLEK YA RESULELLAH!...

İTHAF:

Ehlisünnet inancının gerçek şehidi zenci müslüman
MALCOLM X'in
necip hâtırasına...

Kadir Mısıroğlu

MÜELLİFİN (YAZARIN) YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- BENDEN TARİHE HABERLER (2016)
- ÖZLÜ SÖZLER (2016)
- CHP'NİN GÜNAH GALERİSİNDEN SAYFALAR (2015)
- ERMENİ MESELESİ VE ZULÜMLER (2015)
- OSMANLI TÂRİHİ c.II (2013)
- OSMANLI TÂRİHİ c.I (2013)
- PİRİ REİS (Târihî Roman) (2012)
- TARİHTEN GÜNÜMÜZE TAHRİF HAREKETLERİ, C.III (2012)
- ZORAKİ ÂSİ, ŞEHZÂDE BÂYEZİD (Târihî Roman) (2012)
- TARİHTEN GÜNÜMÜZE TAHRİF HAREKETLERİ, C. II (201
- MİMAR SİNAN (Târihî Roman) (2011)
- MUHTASAR İSLÂM TARİHİ, C. II (2010)
- TARİHTEN GÜNÜMÜZE TAHRİF HAREKETLERİ, C. I (201
- MUHTASAR İSLÂM TARİHİ, C. I (2009)
- SOKOLLU MEHMED PAŞA (Târihî Roman) (2009)
- BARBAROS HAYREDDİN PAŞA (Târihî Roman) (2009)
- İSLÂM DÜNYA GÖRÜŞÜ (2008)
- MAKBUL VE MAKTUL İBRAHİM PAŞA (Târihî Roman) (2008)
- VELİ BÂYEZİD'İN BEDDUÂSI (Târihî Roman) (2008)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH SULTAN ABDÜLHAMİD (2007)
- MALKOÇOĞLU KARDEŞLER (Târihî Roman) (2007)
- CEM SULTAN'IN PAPAĞANI (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH SULTAN ABDÜLAZİZ (2006)
- ZAĞANOS PAŞA (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLÛM PADİŞAH SULTAN VAHİDEDDİN (2005)
- HAYAT FELSEFESİ YAHUD YAŞAMAK SANATI (2005)
- DÜZMECE MUSTAFA (Târihî Roman) (2005)
- KAVUKLU İHTİLÂLCİ (Târihî Roman) (2005)
- İTHAFLI FIKRALAR (2005)
- FİLİSTİN DRAMI'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ (2004)
- GURBET İÇİNDE GURBET (2004)
- ÜÇ HİLÂFETÇİ ŞAHSİYET (1995)
- ÂŞIKLAR ÖLMEZ!.. (1994)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN C. I (Hâtırât) (1993)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN C. II (Hâtırât) (1995)

- BİN UYDURMA KELİMEYİ BOYKOT (1993)
- İSLÂM YAZISINA DÂİR (1993)
- ÜSTÂD NECİP FÂZIL'A DÂİR (1993)
- GEÇMİŞİ VE GELECEĞİ İLE HİLÂFET (1993)
- CEMRE (Şiir) (1992)
- HİCRET (Hâtırât) (1990)
- İSLÂMCI GENÇLİĞİN EL KİTABI (1981)
- KANLI DÜĞÜN (Târihî Roman) (1972)
- UZUNCA SEVİNDİK (Târihî Roman) (1973)
- KIRIK KILIÇ (Târihî Roman) (1973)
- ALİ ŞÜKRÜ BEY (1978)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. I (1965)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. II (1974)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. III (1977)
- OSMANOĞULLARI'NIN DRAMI (1974)
- MUSUL MES'ELESİ ve IRAK TÜRKLERİ (1972)
- PERİLİ KÖŞK (Masal) (1972)
- OF LALA (Masal) (1972)
- MOSKOF MEZÂLİMİ (1970)
- AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ (196
- KURTULUŞ SAVAŞI'NDA SARIKLI MÜCÂHİDLER (196
- YUNAN MEZÂLİMİ (TÜRK'ÜN SİYAH KİTABI) (1966)
- MACAR İHTİLÂLİ (1966)

CÜNEYD EMİROĞLU TAKMA ADI İLE
- YAHUDİ (İngilizce'den Terc.) (1974)

CIKACAK OLANLAR
- OSMANLI TARİHİ c.III - IV
- DEVLET-İ EBED MÜDDET
- MUHTASAR İSLÂM TARİHİ c.IV
- TARİHTEN GÜNÜMÜZE TAHRİF HAREKETLERİ, c.IV
- TANIDIKLARIM (Hâtırât)
- BİR DEMET KARDELEN
- GÜNEŞ BATIDAN DOĞARKEN!..
- KANLI NEY (Târihî Roman)
- TİRYAKİ HASAN PAŞA (Târihî Roman)
- ESRARENGİZ PORTRELER

BİBLİYOGRAFYA

- WHEN THE WORD İS GİVEN (LOUİS E. LOMAX) New York 1964
- THE BLACK MUSLİMS İN AMERİCA (C. ERİC LİNCOLN) Boston 1961
- LİFE - 30 MAYIS 1966 tarihli nüsha
- THE SUNDAY TİMES COLOUR MAGAZİNE 21 NİSAN 1963 tarihli nüsha
- STERN - EYLÜL 166
- EL MÜSLİMÛN DERGİSİ - (Malcolm X ile yapılan mülâkat)
- BLACK NATİONALİSM - E.U. ESSİEN - UDOM, - 1966
- THE AUTOBİOGRAPH OF MALCOLM-X New - York 1965
ALEX HALEY - THE ROOTS - New-York 1966
Çeşitli Zenci Dergileri:
- BILALIAN NEWS
BLACK VOICE
THE FINAL CALL
MUSLIM NEWS VS. VS.

İÇİNDEKİLER

İKİNCİ BASIMIN TAKDİMİ

ÖNSÖZ 13
BİRİNCİ BÖLÜM:
AMERİKA'DA ZENCİ MES'ELESİNİN DOĞUŞU
Tarihçe 17
İçharp 21
Tom Amcanın Kulübesi 25
İKİNCİ BÖLÜM
ZENCİLERİN MÜSLÜMANLAŞMASI
Tarihçe 31
İslâm ve Afrika 32
Zencilerin Amerika'da hıristiyanlaşması 34
Esrarengiz bir din davetçisi 37
Sultan Abdulhamid'in Himmeti 42
Hareketin yeni lideri: **Elijah Muhammed** 49
Bir gerçek şehid; Malcolm X 54
Hareketin husûsiyetleri 60
A- Irkçılık 62
B- Elijah Muhammed'in peygamberliği 70
Teşkilât 75

Müstakil devlet projesi 84
Hareketin istikbali 92
Bir din savaşçısı 98
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:
ZENCİ MÜSLÜMANLARIN VAAZLARINDAN ÖRNEKLER
Peygamberin sesi 109
Malcolm X'in bir konuşması 123
Dokuz sual, dokuz cevap 135
Amerikan Zencilerinin Amerika Dışında Müslümanlaşmasına Tipik İki Misal 141
a) Almanya da Amerikan Askeri 142
b) İngiltere'de sûfi Zenciler 161

İKİNCİ BASIMIN TAKDİMİ

İlk basımı üzerinden 27 yıl geçtikten sonra bu eseri yeniden değiştirmek veya ilâveler yapmak ihtiyacını hissetmedik. Zira bu müddet zarfında Amerikan Zencileri arasındaki islâmlaşma hareketinin fikrî muhtevasında veya fiilî gelişmesinde bir fevkalâdelik olmamıştır. Sadece, **Elijah Muhammed**'in 1975 yılında vefatından sonra hareketin liderliğine O'nun oğlu **Wallace Muhammed**'in geçmesiyle Ehl-i Sünnet itikadına aykırı görüşlerin terkedilmesi gibi bir müspet gelişme tahakkuk etmiştir ki; bu zaten beklenen bir şeydi. Irkçılık ve **Elijah Muhammed**'in -hâşa- Peygamberliği gibi islâmî bilgiler hususundaki câhilliğin eseri olan sapıklıklar artık küllenip kaybolmaya başlamıştır. Çünkü yeni lider **Wallace Muhammed** Kahire'deki «**El- ezher Üniversitesi**» ni bitirmiş gerçek bir âlimdir.

Diğer taraftan eserin ilk tabında Zenciler'in müslümanlaşmasının bir nevi esbab-ı mûcibesi gibi derc edilmiş bulunan «**İslâm Dünya Görüşü**» ne âid muhtasar bölüm, bu defa konulmamıştır. Zira O'nu bilâhere yayınlanmış bulunan «**İslâmcı Gençliğin Elkitabı**» isimli eserimizde daha mufassal bir sûrette imanlı gençliğimizin istifâdesine sunmuş bulunmaktayız.

Ayrıca ve ehemmiyetli olarak tebârûz ettirilmelidir ki, ese-

rin birinci basımından sonra ele geçen ve Amerika'da İslam'ı yaymak hususunda, ilk adımın cennetmekân **Sultan Abdulhamid** merhum tarafından atılmış bulunduğunu gösteren bilgiler de bu defa eserimize ilâve edilmiştir. Hayatı alâka çekici filim ve romanlara mevzu olan aziz şehid **Malcolm X**'e (**Mâlik Şahbaz**'a) ithaf ettiğimiz bu nâçiz eseri, İslâm Âlemi ve hassaten ülkemizde âlemşumul âlâkaların uyanmakta olduğu bir mevsimde tekrar yayınlamaktan gerçek bir bahtiyarlık duymaktayız.

Ve minellahittevfiyk!..

2 Şubat 1994
DİKİLİTAŞ / İSLANBUL

Kadir Mısıroğlu

ÖNSÖZ

«İnsanlar!
« Rabbiniz birdir. Babanız da birdir; Hepiniz
« Âdem'in çocuklarısınız, Âdem ise topraktandır.
«Allah indinde en kıymetli olanınız takvâca
«üstün olanınızdır. Arabın arab olmayana tak-
«vâ ölçüsünden başka bir üstünlüğü yoktur..»

- Veda Haccı'nda irad buruyulan hitabeden. -

Fahr-i Kâinat'ın nûr ve esrar ummanı olan mübârek varlığında, aralanmış bir pancurdan mutlak gerçek ve güzelliklerin ihtişamlı iklimine açılmak saâdetine erenlerin, sermest ruhlarının coşkunluğunu dile getiren bir sayha vardı:

«DAHİLEK YÂ RESULALLAH!..»

İlk biat merâsimlerinde «**Ebedî Gerçekler Dünyası**»na girişin bir parolası haline gelen bu hitab, iman vecdinin çölü dalga dalga ürperten muazzam bestesiydi. Dâvetin sahibi beşerî idraki yakmamak için kırıntı kırıntı sunduğu nasiplerle, insan zerreciklerinin bekâ ummanına açılışını seyrederken, Rabbine hamdederek taşıdığı büyük ve ulvî emâneti yavaş yavaş devrediyordu. Böylece o ilâhî emânetin elden ele ebediyyen devam edecek olan şerefli temsil ve taşıyıcılığı başlamış oluyordu.

Bir gün geldi ki; bu çok ehemmiyetli vazife fâtih cedlerimizin mübârek omuzlarına tevdi edildi. Çünkü onlar ordu ordu; koşup gelerek İslâm'ın ebedî gerçekler pınarında ruhlarının zabtedilmez susuzluklarını kana kana dindirmişlerdi. Maverâünnehr'in vâdilerini doldurmuş, milyonlarca çadırdan yükse-

len, ilk biatlardaki kadar gür ve coşkun «DAHİLEK!..» sayhaları, Cihan'a, İslâm'ın büyük ve müstakbel zaferlerini müjdeliyordu. Artık mübârek Hıra Dağı'ndan esip gelen muhemmedî meltemi - kendileri gibi iradî olarak - ciğerlerine çekip ebedîleşmeye âmâde kitleleri bulabilmek için Cihan Tarihini asırlarca dalgalandıracak muazzam fetihlere girişmeleri mukadderdi. Mahrumların ayaklarına kadar götürdükleri bu ilâhî nimete, kâfi miktarda tâlip bulmuş sayılmazlarsa da, temsilciliklerini büyük bir liyâkatle bin yıldan fazla sürdürdükleri tarihî bir gerçektir.

Bu yüzden Osmanlı - Türk İmparatorluğu'nu hayalperest ve mâceracı kabul ederek yermeye kalkışanlar, büyük ve ideolojik bir devlet olmanın icaplarını kavrayamamış bulunan kısır görüşlülerdir. O'nun yerini alan bugünkü devletimizin kurucu kadrosuna yaranmak isteyenler; «daha mütecânis, yani millî ve daha gerçekçi (realist) bir devletimiz oldu» diyerek çöken büyük İmparatorluğumuzun kaybına âdeta sevinmişlerdir. Halbuki büyük devlet, yalnız ülke genişliği ve nüfus çokluğu demek olmamakla beraber, bu unsurların besleyip geliştirdiği **«nizam-ül âlem endişesi»** ve bu endişenin liyâkati ile kaimdir. Bu; bir milletin kendisine çeki düzen vermesinin psikolojik şartıdır. Nufüsumuzun azalışı ve ülkemizin daralışı ile birlikte bu psikolojik kaynak da kuruduğu içindir ki; her sahada kemal ve ciddiyetten uzaklaşarak basit ölçü ve üslûpların mahkûmu olduk. Millî itimad-ı mefsimizi kaybederek dehşetli bir aşağılık duygusunun gayyasına düştük. **«Türk'ün aklı sonradan gelir»** gibi herzeleri bizzat söyler olduk. Düşünmedik ki; Türk'ün aklı sonradan gelse, dokuz Cihan İmparatorluğu kurabilir miydi?

Bizim bu devlet ve cemiyet plânındaki çöküşümüz kaderimizin bin yıllık beraberliği dolayısiyle **«Hilâl»** in de gölgelenip kararmasını neticelendirmiştir. Bu yüzden Birinci Cihan Harbi sonunda İslâm temsilcisi büyük devletimiz çöktüğü zaman, Dünya'nın her tarafındaki Müslümanlar istiklâlleriyle birlikte millî şeref ve itimad-ı nefslerini de kaybetmiş bulunuyorlardı. Fakat gizli ve âşikâr çeşidli ifsat ve ihânetlerle

bir çok tarihî sebep altında ortaya çıkan bu durum uzun müddet devam etmemiştir. İslâmiyet'in telkin ve te'sis ettiği dinamizmle, getirdiği gerçekçi hayat görüşü, onların bütün şaşırtıcı telkinlerine rağmen kısa zamanda hür, silkinmiş zinde birer devlet halinde tarih sahnesine çıkmalarını te'min etmiştir. İki Cihan Harbi arasındaki kısa zaman, bu derlenip toparlanmaya kâfi gelmiştir.

Bugün kırkı aşan Müslüman Devlet, bizim gibi tecrübeleri ve tarih mirası liderliğe müsâid bir baş aramanın çırpınışları içindedir. Aralarında aktedilen çoğu semeresiz kongreler bunu göstermektedir. İslâm'ın kaderinde bu, yeni ve manalı bir oluştur. Öyle ki, bizi tabiî komşuluk münâsebetleri içinde dahi büyük devletimizin mirasına dönmeye zorlamaktadır. Kıbrıs Hadiseleri ile alâkalı, diplomatik faaliyetlerimiz bu hükmü doğrulayacak bir gelişme göstermektedir. Bu gidişle, Türk'ün kendine döneceği ana kadar, İslâm Dünyası'ndaki başsızlık, devam edecektir. Çünkü bu çok ehemmiyetli rolü oynayabilecek maddî ve psikolojik varlık, yalnız büyük Türk Milleti'nde mevcuddur.

Her vesileyle görülmektedir ki; milletimizin şuuraltı, geçmişin şanlı intibaları ile doludur. Her ne kadar idareci zümrede bütün geçmişe sırt dönmüşlüğün muannid tezâhürleri müşâhede edilmekte ise de, idare edenlerle edilenler arasındaki bu görüş ve hattâ yaşayış tezadının hep böyle devam etmesine imkân olmadığı muhakkaktır. İstatistikler ikibin yılında yani otuzüç yıl sonra nüfûsumuzun seksen milyon olacağını göstermektedir. Bu üzerinde ehemmiyetle durulması gereken bir husustur.

İslâm Âlemi'nin sevk ve idaresinden vaz geçirtildiğimiz gündenberi, O'nun kendi kendine gerçekleşen gelişiminde üzerine parmak basılacak iki ehemmiyetli nokta vardır. Bunlardan biri az önce de sözünü ettiğimiz gibi, Müslümanların birer birer istiklâllerini kazanarak milletlerarası hayatın faal azaları haline gelmeleri, diğeri de İslâm'a en yabancı ve uzak ülkelerdeki ihtida hareketleridir. Bu sonuncu nokta, İslâm'ın geleceği ve Türk'ün tarih mirasına dönüşü bakımlarından ele

alınıp değerlendirilmesi gereken bir hususdur. Elinizdeki kitap, bu ihtida hareketlerinin hususî ve kitlevî bir nev'î olan «**Amerikan Zencilerinin Müslümanlaşması**» vak'asını inceleyen ilk türkçe eserdir.

Bir zamanlar İslâm'ı bizzat yayan bir milletin böyle bir toptan müslümanlaşmaya karşı bu derece bigâne kalması, O'nun bugün ne durumda bulunduğunu göstermeye yarar bir ölçü sayılsa yeridir. Bu sebeple Amerikan Zencileri'nin şöhretli müslüman boksörü **Muhammed Ali**'nin ringte bile dinî heyecanını galeyana getiren iman vecdini biz de yeniden yaşamak mevkiindeyiz. Tekrar «**DAHİLEK YA RESULALLAH!**» nidalarıyla ruhumuzu iman mihverine oturtmak için zencilerin taze imanları bize örnek olmalıdır.

Her türlü kontrol ve mürâkebeden uzak kendi kendine gelişen zencilerin müslümanlaşmasında ehli sünnet itikadı bakımından hoş görülmeyecek pek çok nokta mevcuddur. Nasıl karşılarsınız bilmem amma, ben bunların bir çoğunu dinî olmaktan ziyade, siyâsî ve amelî mülâhazalarla şimdilik mühimsemedim. Hareket yeni ve kontrolsüzdür. Onlara kusur bulmak neye yarar. Düşünmek gerektir ki, onların eksik ve yanlışlarından biraz da bizim gibi eski müslüman milletler mes'uldür.

Bu hareket tabiatı ve şartları icabı gizli yürütüldüğü için mehazlar oldukça eksiktir. Bu yüzden eser de şüphesiz mükemmel değildir. Fakat yine de bu hususta kâfi bir bilgi verir sanıyoruz. Bu vesile ile, bugün bizim el atamadığımız böyle kitlevî bir müslümanlaşma hareketini gerçekleştirmek için İslâm temsilciliğine hasr-ı nefs ederek ülkeler fethine çıkıp bu uğurda herşeylerini feda eyleyen aziz şehid ve gâzilerimizi - necip ruhlarından aflar dileyerek - rahmet ve minnetle anmak ve hatırlamak isterim.

KADİR MISIROĞLU
28 Ocak 1967
Serencebey / İstanbul

BİRİNCİ BÖLÜM

AMERİKA'DA ZENCİ MES'ELESİNİN DOĞUŞU

TARİHÇE

Amerika Kıt'asının **Cristophe Colomb** tarafından 1492 yılında keşfi, Cihan tarihinin en mühim hadiselerinden biridir. Gerçi daha önceleri Skandinav sahillerinde oturan ve korsanlıkla ün salmış bulunan **Vikingler**'in Groenland Adası'na kadar seferler yaptıkları bilinmektedir. Fakat bunların dokuzuncu asırda başlayan ve Amerikan sahillerine kadar uzanan bu seyahatleri Amerika'nın Eski Dünya insanlarınca tanınmasını temin edecek vasıfta değildi. Hatta Osmanlı denizcileri de bu kıt'aya ulaşmış fakat burası kendileri için stratejik bir ehemmiyeti hâiz bulunmadığından üzerinde durulmamıştır. İlk defa **Cristophe Colomb**'un keşfi iledir ki; Yeni Dünya denilen bu bâkir ve zengin kıt'anın kapıları ve imkânları Eski Dünya'ya açılmış oldu.[1] Bu keşfi takiben de; sahilden içerilere doğru birçok yeni keşif ve coğrafî incelemeler yapıldı. Bütün kıta'ya; **Colombia** demek gerekirken daha sonraki çalışmalarda emeği geçenlerden **Amerika Vespuce** (1451-

1- **Kristof Kolomb** yeni bir kıt'a keşfettiğinden habersiz olarak öldü. Zira O, Dünya'nın yuvarlak olduğunu kavramış bu sebeple dâima batıya gittiği takdirde Hindistan'a ulaşacağını düşünmüştür. Bu yüzdendir ki, Amerikan yerlilerine galat olarak hâlâ **«indian»** yani hindistanlı denilmektedir.

1512) nin adına izafeten Amerika denmiştir.

Bâkir ve zengin imkânların memleketi olan bu Yeni Kıta'nın ehemmiyeti çok çabuk anlaşılarak câzibesi hergün biraz daha arttığından buraya Eski Dünya'dan müthiş bir göç başladı. Bilhassa onaltı ve onyedinci yüzyıllarda bu göçler akın denilebilecek bir hız ve yoğunluk kazandı. Büyük kitleleri, eski vatanlarını terkederek bu yeni kıt'aya sevk eden âmiller çok muhtelifti. Bunların başında daha iyi hayat şartlarına ulaşmak emeli gelmekteydi. Bununla beraber bu iktisadî âmili takviye eden birçok dinî ve siyasî sâik de mevcuddu. Bilhassa İngiltere'de, sert tutumları sebebiyle büyük bir baskıya mâ'ruz kalan **Prutan Mezhebi**'nin[2] müntesibleri 1625 den itibaren kütleler halinde Amerika'ya göç etmişlerdir. Pilgrimler de daha evvel aynı şekilde hareket etmişlerdi.

O devirde hemen hemen bütün Avrupa devletlerinde, dinî bakımdan büyük bir müsamahasızlık hüküm sürmekteydi. Almanya, Fransa ve İngiltere'den, Amerika'ya göç edenleri buna sevk eden âmillerin en başlıcalarından biri, bu dinî sâikti. Almanya küçük küçük prensliklere bölünmüştü. Herbiri ayrı bir mezhepten olan bu prenslikler farklı dinî inanışlara asla müsama-ha etmezlerdi. Buna, bir de bütün Avrupa memleketlerinde mevcûd olan siyasî istikrarsızlığın her türlü emniyeti yok eden ağır şartları eklenince, bütün «**bezgin**» ler yeni bir tâlih arayı-cılığına çıkıyorlardı.

Göç edenlerin oraya yerleşmelerini sağlayarak, büyük iktisadî menfaatler temin edenlerin kurdukları propaganda şebekesi de, göçleri hızlandırmak için çeşitli kimselere câzib menfaatler sağlamaktaydı. Bir çok kaptanlar bu organizatörler ile ortaklıklar kuruyor ve göçleri arttırmak için her çâreye baş vuruyorlardı. Hâkimler de hapishaneleri idare edenlere bile,

---

2- **Prütan Mezhebi,** resme, puta tapınmayı reddeden ve bu yüzden Batılılar'a katı, mutaassıp gelen bir hristiyânî mezheptir. Hâlâ, İngilizce'de prutan «**mutaassıb**» demektir.

mahkûmlara hapis cezası çektirmek yerine, Amerika'ya kaçmalarına imkân bahşetmelerini telkin ediyorlardı. Bu sûretle tarihin en mühim göçlerinden biri gerçekleştirilmiş oldu.

Bu göçler ve gelenlerin yerleşmeleri işi, her gün biraz daha düzene konarak önce sahillerden başlamak üzere Amerika'nın sistemli bir şekilde iskânı sağlanıyordu. Bu kıt'anın hakîki sahipleri olan Kızılderililer'i doğudan batıya doğru ite ite ilerleyen iskân işi tamamlanırken,[3] bir taraftan da iktisadî kaynaklar işletilmeye başlanıyordu. Bu yeni kıt'a kelimenin tam ma'nasiyle **«bâkir»** di. Zengin tabiat kaynakları hemen hemen el değmemiş bir durumdaydı. Bütün Avrupa memleketlerinden gelmiş bulunan göçmenler yerleştikleri yerlerde koloniler kurarak önceleri farklı ırkî ve millî varlıklarını devam meyli gösterdiler. Fakat Amerika'nın husûsî şartları ve bu çeşitli millî grupların karşılıklı te'sirleri, büyük farkları törpüleyerek zamanla Amerikaya has yeni bir sosyal bünye meydana getirmiştir. Bu günün bir «milletler halitası» hüviyetini arzeten Amerikan sosyal ve beşerî varlığı, böylece yavaş yavaş meydana gelmiştir.

Yeni Dünya'nın bu sûretle başlayan iskânı, zengin tabiat kaynaklarının hızla işletilmeye başlanılmasını gerektirdi. Bu her şeyden önce **«emek»**e bağlı idi. Amerika'da ise, bütün göçlere rağmen bu emek kâfi miktarda yoktu. Önceleri pek kendini hissettirmeyen veya yeni göçlerle nispeten karşılanabilen bu eksik, daha sonra, işletmelerin genişlemesi, büyük çiftliklerin ve sınaî te'sislerin kurulmasiyle had safhaya yükseldi. Bilhassa yavaş yavaş zenginleşen bu yeni Dünya'nın yeni sahipleri ağır ve âdi işleri gördürecek **«hizmetçi»** nev'in-

3- Bugün İngilizce'de «Go to the west!.» yani «Batı'ya git!..» bir darb-ı meseldir ki; Amerikan kıt'asında yerli **«Kızılderililer»**i her an biraz daha Batıya iteleyerek yok etmeyi ifâde eder. Bizi her vesile ile **«barbarlık»** la itham eden Batılılar, acaba ateşli silâhlarla girdikleri bu kıt'adaki elinde oktan başka silâh bulunmayan Kızılderililerin katliamını izah edebilirler mi?!..

den elemanlar aramaya koyuldular. İşte bu sûretle Amerika Kıt'asını bir iç harbe bile sürükliyecek olan esir ticareti ve bundan doğan zenci mes'elesi ortaya çıkmış oluyordu.

Yeni Dünya'ya göç eden Avrupalılar'ın çoğu ihtiraslı maceracılardı. Orada buldukları büyük imkânlar onların hırslarını daha da arttırıp köpürtmüştü. Amerikan yüksek ziraî ve sınaî endüstrisinin kurulmasında bu ilk müteşebbislerin zenginleşmek ve yükselmek için ruhlarında tuğyan halinde olan bu ihtirasın rolü büyüktür. Fakat böyle büyük bir iktasidî terakkîye âmil olan bu hırs, beşerî noktadan da bir çok ma'sum zayıfın ezilmesine sebep olmuştur. Bu zayıfların başında «ZENCİ» ler gelir.

Servet hırsiyle gözü dönen Yeni Dünyalılar veya onlara esir te'min etmekle geçinme yolunu tutan Avrupa esir tüccarları, Afrika'ya seferler yaparak bu kıt'anın, kendi ikliminde hür yaşayan zavallı insanlarını, ömürlerinde hiç görmedikleri ateşli silâhlarla kuşatıp kıstırarak gemilere doldurup Amerika'ya taşıdılar. Hayvan nakleder gibi gemi ambarlarında kaçmalarına mâni olmak için çok kere birbirlerine bağlayıp ancak ölmiyecek kadar yemek vererek bu zavallıları, yerlerinden yurtlarından koparark yıllarca Amerikaya naklettiler. Kadın, erkek, çocuk, ne buldularsa gemilere yükleyip Amerika'ya götürerek esir pazarlarında sattılar. Bu gün Amerika Kıt'ası'nda mevcûd olan 25 milyon zencinin ataları ve dedeleri olan bu masumların çektikleri eza ve cefa her türlü tarifin üstündedir.[4] Zencinin «**esir**» sıfatiyle başlayan çilesi, Amerika'nın sosyal bünyesinde bu gün «**esirlik**» keyfiyetinin artık tamamen mâzi

4- Zenciler'in yerlerinden, yurtlarından zorla koparılarak zincirlerle gemi ambarlarına bağlı bir sûrette Amerika'ya taşınmaları, kendisi de zenci olan ve hâlen bir zenci mescidinde imamlık eden **Alex Haley** tarafından derin bir sûrette araştırılıp yazılmıştır. (**Alex Haley**, tarafından Roots adıyla yazılmış olan bu eser Türçemize de tercüme edilmiştir. Bkz: **Alex Haley**, Kökler, İstanbul 1978) Ayrıca filim haline de getirilerek başta ülkemiz olmak üzere bütün Dünya televizyonlarında gösterilmiştir.

olmuş bulunmasına rağmen halâ kanayan pek ufûnetli, bir yaradır. Halbuki, 4 Temmuz 1776'da ilân edilen **Amerika İstiklâl Beyannâmesi**, şu satırları ihtiva ediyordu: «**Biz şu hakîkatlerin aşikâr olduğunu kabul ediyoruz. Bütün insanlar eşit olarak yaratılmış olup Hâlik tarafından kendilerine devri kabil olmayan bazı haklar bahşedilmiştir. Hayat, hürriyet ve saadete erişmek hakları bunlar arasındadır.**»

Buna rağmen zenciler esir sıfatından kurtulmuşlarsa da hiç bir zaman beyazlarla bir tutulmamışlardır. Maamafih esir sıfatından kurtulmaları da kolay olmamış, Amerika'yı baştan başa kana boyayan bir iç harbe sebep olmuştur.

İÇ HARB

Amerikan Kıt'ası'nın bâkir iktisadî kıymetlerini işletme hareketi doğu sahillerinden batıya doğru hergün biraz daha yayılıp genişliyordu. Bu hareket o zamana kadar hiç de dikkati çekmemiş olan bir mes'elenin âniden ehemmiyetini arttırdı. Bu, esaret mes'elesiydi. Daha 1786 yılında **G. Washington** «**Esâretin tedrici fakat emniyetli bir şekilde ilga edilmesini mümkün kılacak, bir plânın kabul edilmesi arzusunu**» izhar etmişti. Kendisini ta'kıben de **Jefferson, Madison** ve **Monroe** gibi Amerikan tarihinin mühim simaları aynı meâlde beyanlarda bulunmuşlardı. Bu inkişaf tabiî seyrini takîb ederek 1808 de «esirlik» i yasaklayan kanun kabul edildi. Ancak pek az bir zaman sonra ise, Güney Amerika bu «**esirlik mes'elesinde**» kararlı ve anlaşmış bir tavır gösterdi. Bu değişikliğin fikrî ve iktisadî sebebleri vardır. Bu sebepler şöyle hulâsa edilebilir.

1- Amerika'ya istiklâlini te'min eden ihtilâl zamanında hür (liberal) fikirler çok hareketliydi. Fakat aradan zaman geçince

bu hür ruh yavaş yavaş gevşeyip sönmüştü. Nefsânî ve maddeci «batı adamı» kendisi «şahsiyete saygı» ve «istiklâl»e muhtac olunca, bunun fikrî ve fiilî mücadelesini yapmıştı. Fakat başkası için aynı şeyleri düşünemez olmuştu.

2- İktisadî şartlar da esaretin mühim sayılmayıp üzerinde lâyıkiyle durulmadığı zamanlarınkine nazaran çok değişmişti. Güney Amerika'da pamuk ziraatı pek ileri gitmişti. Daha 1733 tarihinde **Eli Whitney** tarafından pamuk çekirdeklerini ayırmaya mahsus makinenin icadı da bu gelişmenin ehemmiyetli âmillerinden biriydi. Ayrıca tekstil sanâyiinin ilerlemesi de ham madde olarak pamuğun değerini arttırmıştı. Mencusat sanâyii de, hızla gelişmekteydi. Bütün bu müessirler, pamuğun bir ham madde olarak ehemmiyetini artırırken 1812 yılından itibaren de Amerika'nın Batı bölgelerinde pamuk ekimine elverişli yeni sahalar iskân edilmekteydi. Pamuk ziraati artan talep karşısında çabucak Missisippi Nehri havzasından Texas'a doğru yayıldı.

Esaret mes'elesine tesir eden iktisadî âmillerden bir diğeri de şeker ziraati idi. Louisiana'nın sıcak ve zengin toprakları şeker ziraati için ideal bir bölgeydi. Bu yüzden 1830 da bu devlet, şeker ihtiyacının yarısını karşılayacak bir ekim yapmaktaydı. Pamuk ve şeker ziraati gibi tütün ekimi de esir kullanmayı icab ettirmekteydi. Bütün bu ziraî inkişaflar esirlerin doğudan, batıya ve güneye doğru sürüklenip götürülmelerini ve buralarda toplanmalarını neticelendirdi.

Bu sırada yeni kurulan devletler arasında bir siyasî muvazene temini gerekmekte olduğundan kuzeyin hür cemiyeti, batı ve güney insanlarının esareti müdafaa etmelerine nisbî bir muvafakat gösteriyorlardı. Meselâ Alabama Eyâleti, esâreti kabul eden bir devlet olarak birliğe katıldığı zaman, esareti yasaklıyan devletlerle, onu iktisâdî hayatın zaruri bir unsuru kabul edenler, birlik bünyesinde eşit sayıdaydılar. Daha sonra Missouri, esareti kabul eden, Maine ise esareti ya-

saklıyan bir devlet olarak birliğe alındılar. Fakat esareti reddedenlerle kabul edenlerin mücadelesi parlâmentoyu çalışamaz bir hale sokuyordu.

Zamanla Birliğe dahil olan devletlerin adedi otuzbire yükseldi. Birlik dahilinde yirmi üç milyon insan yaşamaktaydı. Bunlar Kıt'a'nın iktisadî membalarını işletmek için hummalı bir faaliyete girişmişlerdi. Doğu bölgesinde her türlü sanâyi günden güne gelişmekteydi. Batı ve Güneyde ise, ziraat pek ileri gitmişti. bu iktisâdi ayrılık gibi fiilî ve fikrî ayrılık da daha ilk bakışta belli oluyordu. İnkârı kabul olmayan bir gerçek olarak ortada -âdeta- **«iki Amerika»** vardı. Zaman geçtikçe Kuzey Amerika ile Güney Amerika arasındaki menfaat ihtilâfları daha bariz hale geliyordu. Kuzeyliler sınaî ve hattâ ticarî teşebbüsler sayesinde çok zenginleşmişlerdi. Güneyliler bunu çekemiyorlar ve bu farkın kendilerinin Kuzeyliler tarafından istismar edilmesinden ileri geldiğini söylüyorlardı. Kuzeyliler de, Güney'in geri kalış sebebi olarak **«esâret»** müessesesini ve bundan doğan mahzurları göstermekte idiler.

1830 senesinden sonra ortaya çıkmış bulunan **«Hür Toprak Hareketi»** esirliğe şiddetle karşı koymaktaydı. Buna göre henüz devlet olarak teşkilâtlanıp ortaya çıkmamış bulunan bölgelerde esaret câiz görülmüyordu. Çünkü devlet haline gelmiş bölgelerde, esirliğe karşı olmak, çok daha güçtü. Zenciler'in Amerika'daki hayatları bir buçuk yüzyıla yaklaşıyordu. Bu zaman zarfında beyazlarla, dil, din ve görenek bakımından azçok kaynaşarak içtimâi düzende, husûsi bir yer almış bulunuyorlardı. Bir çok yerlerde beyazlara yakın bir ekseriyet teşkil etmekteydiler. Bilhassa Güneyin içdüzeni, esirlik müessesesinin imkân ve icaplarına göre kurulup gelişmişti. Esir, iktisadî hayatın vaz geçilemez bir unsuru durumundaydı.

Bu yüzden Güneyin bütün ileri gelen aydınları esareti müdafaa ediyor ve bu sistemin Kuzeydeki **«İşçi-patron»** münasebetlerinden daha insanî olduğunu ileri sürüyorlardı. Haki-

kâtte ise esirlerin çalışma şartları çok kötü idi. İhtimal esirlere iyi muâmele edenler de vardı. Fakat bir çok işkence vak'aları da her tarafta duyulmakta idi. Çiftliklerde esir zenciler, kâhyalar vasıtasıyla kırbaç altında inletiliyordu. bu zulümlerin en hazin safhasını da âile bağları kaale alınmadan yapılan alım satımlarla anayı evlâddan, babayı âile fertlerinden ayıran insafsız tasarruflar teşkil ediyordu.

1808 de Parlâmento, Afrika'dan yeni esir getirilmesini yasaklayan bir kanun kabul etmişti. Fakat dahildeki esirlerin durumlarını düzeltmek için esaslı bir adım atılamıyordu. Kuzeyliler'le Güneyliler'in bu hususdaki görüşlerini te'lif ederek iki tarafın da tâ'vize yaklaşmaması anlaşmayı zorlaştırıyordu. 1831 senesinde çıkmaya başlayan «**The Liberator**» adlı gazete esareti müdafaa edenlere gayet ateşli hücuma geçti.. Bu gazeteyi çıkaran **Lloyd Garrison** zencilerin hayatından en acıklı ve nefret uyandıran vak'aları mütemâdiyen halkın gözü önüne koyarak, esir sahipleri ile esareti müdafaa edenlerin bu zulümlerin mes'ulleri sıfatıyle cezalandırılmalarını istiyordu. Daha ilk sayısında yayınladığı beyannamede şu azimli satırlar yer alıyordu:

«... Esir halkımızın derhal hürriyete kavuşması için bütün gayretimle çalışacağım... Bu hususda itidal ile düşünmek, söylemek ve yazmak istemiyorum... Gayemde samimiyim. Kaçamaklı yollara sapmayacağım... Afvetmiyeceğim!... Bir santim bile geri çekilmiyeceğim... Sesimi de herkese işittireceğim...»

Esirlere yapılan zulümler arttıkça bir çokları firar ederek emin yerlere sığınıyorlardı. Bu hususta kendilerine yardım eden şebekeler ve hatta mahallî dernekler kurulmuştu. 1840 senesinde böyle firar eden zencilere yardım eden veya onların firarlarını sağlayan derneklerin adedi ikibine ulaşmıştı. Bunlara kayıtlı olanların yekûnû ikiyüzbini aşıyordu. Bunlar geniş ölçüde esirlerin kaçmasını sağlayarak hürriyetlerini elde et-

melerini te'min etmişlerdir. 1830-1850 arasında yalnız **Ohio**'da kırkbin firarî esir hürriyetini elde etmişti.

1820 de yapılan **Missouri Andlaşması** esâreti nispeten tahdid eden hükümler ihtiva ediyordu. Bu anlaşma hükümleri ile iyi kötü vaziyet idare edilip gidiyordu. Herkes esaret mes'elesini sadece ma'nevî bir mes'ele sayarken 1845 de Texas'ın alınması ve Meksika Harbi bu mes'eleyi derhal tedbir alınması gereken nâzik bir siyasî mes'ele haline getirdi. Teksas'da esaret mevcuddu. Birliğe tabiatıyle o haliyle katıldı. Fakat **California, New Mexico** ve **Utah**'da esaret yoktu. Buraların ilhakı bahis mevzuu olunca fikirler alabildiğine çatıştı. Buralarda esarete müsaade edilecek ve bu araziler esir sahiplerine açık olacak mıydı?. Bu hususta her yönden de müfrit fikirler ileri sürüldü. Kuzey ve Güney bu sûretle mutlak bir görüş ayrılığı ile karşı karşıya geldiler. Üstelik 1848 de California'da altın madeni keşfedilip de her taraftan buraya akın başlayınca, bu bölgede esaret mes'elesi daha da ehemmiyet kazandı. Senatör **Hanry Clay**'in basiretli teşebbüs ve çalışmaları ile mutlak bir çatışma muvakkaten de olsa önlenerek nisbî bir sükûn te'min edilmişti. Buna göre California'da esaret menediliyor, fakat New Mexico ve Utah esaret bahis mevzuu olmadan teşkilâtlandırılıyor ve firarî esirlerin yakalanıp sahiplerine teslim edilmeleri için daha kuvvetli bir teşkilât kuruluyordu. 1850 uzlaşması adını alan bu tedbirler kaanun haline gelerek nisbî bir sükûnet sağlanmışsa da, derinden derine gerginlik yine de devam etmekte idi.

TOM AMCANIN KULÜBESİ

Esaret mes'elesinin gitgide Amerika'nın birliğini daha ziyade tehdid etmekte olduğu görülüyordu. Bu sırada umûmi efkârı en çok alâkadar eden mes'ele bu idi. Bu yüzden bir çok yazarlar bunun üzerinde duruyor ve memleketi ikiye ayıran esaret müessesesine hücum ediyorlardı. Fakat bunlardan biri

esaret mes'elesine gerçekten derin bir ölçüde tesir icra etmişti. 1851 senesinde «**National Era**» adlı halk gazetesinde bir esirin ölümünü anlatan **Uncle Tom's Cabin** (Tom Amca'nın Kulübesi) isimli bir yazı yayınlandı. Bu yazı o kadar dikkati çekti ki, yazar **Herriet Beecher** bu vak'ayı uzatarak tefrika haline getirdi. Daha sonra da bunu bir kitap halinde neşretti. Bu kitap gerçekten mûcizevî bir te'sir göstererek esâret mes'elesinde halkı heyecana garketti. Bunun yazarı daha önce eline hiç kalem almamıştı. Fakat kitap ilk olarak yayınlandığı 1832 senesi içinde üçyüz bin adet satılmıştı. İsteklere cevap verebilmek için sekiz matbaa makinesi gece gündüz çalışmaktaydı.

Bu kitabın yayınlanmasından sonra esaret mevzuundaki heyecan artık yatıştırılamaz bir hale geldi. Her tarafta bu hususdaki gerginlik arttı. 1854 yılında İllinois Senatörü **Stephan A. Douglas** «**serbest toprak**» sahiplerini çileden çıkaran bir kanun teklif etti. Buna göre 1850 andlaşması **Utah** ve **New Mexico**'ya esâret mes'elesini bizzat halletmek selâhiyeti verdiğinden **Missouri Andlaşması** çoktan beri hükümsüz kalmış bulunmaktadır. Ayrıca yeniden esaret mes'elesini ihtilâflar arzettiği **Kansas** ve **Nebreska**'nın esârete müsaade edilmek sûretiyle iskânını ileri sürmekteydi. Bu zengin toprakları esarete açmayı isteyen bu plân esir aleyhtarlarını çok kızdırdı. Kuzeyliler **Douglas**'ı yaklaşan reisicumhurluk seçimi için Güneyliler'e yaranmağa çalışmakla itham ettiler. Bu kanun teklifi parlemantoda olduğu kadar efkârı umûmiyede de çok sert münakaşalara yol açtı. Buna rağmen de sonunda kabul edilerek parlâmentodan çıktı. Güneyliler top atışlarıyle bayram yaptılar. Fakat bu kaanun o kadar derin akisler husûle getirmişti ki; **Douglas** kendini müdafaa ve kaanunu izah için **Chicago**'ya gittiğinde, limandaki bütün gemiler bayraklarını yarıya kadar indirmek sûretiyle O'nu protesto ettiler. Hattâ saatlerce bütün kiliselerin çanları mütemadiyen çalmış ve halk avazı çıktığı kadar bağırıp çağırmak sûretiyle **Douglas**'ın se-

sini duyurmasına mâni olmuştu. Bu kadar taşkın bir protesto görülmemişti.

Gerçekten **Douglas**'ın esaret mes'elesine tuz biber eken bu kaanunu çok mühim neticeler doğurdu. Esâret mes'elesinde mutedil olan **Whig Partisi** dağılıp parçalandı. Onun yerini esaretin bütün memleketten kaldırılmasını isteyen **Cumhuriyet Partisi** aldı.

Çok geçmeden Kansas'da fiilî silâhlı mücâdele başladı. Bu yüzden bu mıntıkaya «**Kanı Akan Kansas**» adı verildi. 1857 senesinde, serbest toprakta yaşamasını ileri sürerek azad edilmesini dava eden bir esir hakkında Yüksek Mahkeme esir sahibinin lehine zencinin aleyhine hüküm vermişti. Bu da artan heyecan ve münakaşaları daha fazla tahrik etti. Bu münakaşalarda **Abraham Lincoln** adında genç bir avukat esarete karşı çıkan sert ve heyecanlı nutuklarıyla derhal haklı bir şöhret elde etti. **Douglas**'la çetin münâzalara girişti. **Douglas**'ın mevkiini öyle sarstı ki, **Douglas** yeniden güçlükle senatör seçilebildi.

Kuzeyliler'le güneyliler'in hayat ve menfaatleriyle isteklerinin çok farklı olduğu, Cumhurreisliği seçimleri dolayısiyle açık bir şekilde ortaya çıktı. Kuzeyliler inkişaf etmiş olan sanâyiin icabı olarak mâmul eşyalar üzerine, yerli sanâyii koruyucu bir gümrük resmi konulmasını istiyorlardı. Bu güneylilerin menfaatine aykırı idi. Onlar malın ellerine ucuz geçmesine bakıyorlardı. Bunun gibi pek çok ictimâi ve siyasî meselede hissiyat ve menfaatler birbirine zıd düşmekteydi.

Seçimleri Cumhuriyetçilerin şöhretli adayı **Lincoln** kazandı. Bunun neticesi olarak **South Carolina Kongresi** toplanarak **South Carolina** ve diğer devletler arasında **Amerika Birleşik Devletleri** adı altında mevcud olan birliğin fesholuduğunu ilân etti. Diğer bir çok Güney devletleri de bu kararı kabul ederek 8 Şubat 1861 de «**Amerika Konfederasyon Devletleri**» ni kurdular.

Abraham Lincoln bu ayrılığı kabul etmeyeceğini ilân etti. Fakat Güneyliler O'nu tanımamakta ısrar ettiler. Ve 12 Nisanda top ateşiyle fiilî savaşa giriştiler. Her iki taraf da bu silâhlı çatışmayı kendinin kazanacağına inanmaktaydı. Fakat Kuzeyin her bakımdan daha kuvvetli olduğu muhakkaktı. 22 Milyonu bulan Kuzey nüfusuna karşılık Güneyde 9 milyon insan vardı. Çünkü Kuzeyin 23 devletine mukabil Güney cephesinde sadece 11 devlet bulunmaktaydı. Nüfus kadar, iktisâdî şartlar da Kuzeyin lehine idi.

Mevzuumuz Amerikan iç harbi değildir. Sadece Zenci mes'elesinin doğuşu ve neticeleri üzerinde durduğumuz için bu harbin teferruatını bir yana bırakıyoruz. Netice olarak şunu söyliyelim ki; harb, uzun ve kanlı safhalardan sonra esâret aleyhtarı Kuzeyliler'in kat'î galebesiyle sonuçlanmıştır.

Savaşın esâret aleyhtarları tarafından kazanılmış olması zencilerin durumunun birdenbire ve kolayca düzeltilmesi mümkün kılmamıştır.

Mart 1865 de Parlâmento **«Azad Edilmiş Kimseler Bürosu»**nu kurdu. Çünkü azad edilmiş insanların çok çeşitli derdleri vardı. Bunları devlet yardımı olmadan halletmelerine imkân yoktu. Bir kısım Parlâmento üyeleri zencilere derhal oy kullanma hakkının verilmesini istiyorlardı. Ekseriyet ise, bu işi yavaş yavaş gerçekleştirmeyi düşünüyordu. Kurulan yeni büro zencilerin geçimlerini temin edecek iş güç edinmelerini sağlamaya çalışıyordu.

Parlâmento 1865 tarihinde bu hususda çok ehemmiyetli bir adım attı. O yıl Aralık ayında Anayasa'nın onüçüncü eki olarak kabul edilen bir kaanunla, esaret tamamen yasaklandı. Bu sûretle zenciler hukuken hürriyetlerini ellerine aldılar. Fakat bunun, sosyal hayatta bütün icapları ile gerçekleşmesi Amerikan halkının toplum ahlâkı ile insanseverliğine kaldı. Bu da kolay olmamış her gün gazetelerde gördüğümüz haberlerle bellidir ki, halâ bütün icapları ile gerçekleşmiş bulunmamaktadır.

Zencilere karşı menfî hissiyat ve tavırlar, onların son zamanlarda İslâm'a itilmeleriyle neticelenmiştir. Bu sûretle başlayan Amerikan Zencileri'nin müslümanlaşması cereyanının cazibesi biraz da hıristiyan Amerikalıların zencileri hakîr gören gayri insanî davranışlarından doğmaktadır. Bunu nazarı itibara alan Amerikalılar sırf İslâm'a itici olduğu ve Hıristiyanlığı sevimsiz (antipatik) gösterdiği için hareketlerini hergün biraz daha yumuşatmaktadırlar. Fakat çok çeşitli sebepler altında gelişen «**Zenci Müslümanlık Hareketi**»nin bütün zencilere yayılmasını önlemeye imkân yoktur. Çünkü saf islâmî doktrine aykırı noktaları mevcud olsa bile bu hareket, aynı zamanda ırkî bir asabiyetle yürümekte ve ekalliyet şuuru içinde gelişmektedir. Bu bakımdan bütün Amerikan zencilerini tatmin ederek onları aşağılık duygusundan kurtarmak ve millî, dinî bir varlık haline getirmek üzere hızla gelişmektedir.

Bu gelişmeyi, sadece Hristiyanların gayri insanî davranışları ile izah etmek mümkün değildir. Bu husus - hiç şüphesiz - büyük ölçüde itici bir rol oynamıştır. Fakat asıl ehemmiyetli olanı, İslâm'ın sade imanı ve O'na bağlı temel prensiplerdeki mükemmelliktir. Hristiyanlıktaki karmakarışık «**teslis inancı**» ile İslâm'daki akılcı «**vahdaniyet**» arasından selim muhakemeyi tatmin eden ne büyük bir fark mevcuddur.

Diğer taraftan İslâm prensipleri arasında kâbına varılamaz bir seviyede olan «**insaniyetcilik**» ve «**hürriyetcilik**» güzel anlatılabildiği takdirde her ezilmiş insana ümid ve cesâret verecek bir vasıftadır. Pek uzun olan bu mes'elenin kavranması için şu bir tek misal bile kâfidir, sanırız:

İslâm fıkhına göre, meselâ bir parkta bulunmuş bir çocuğa, babalık veya analık iddia eden iki insan mevcud olsa, deliller de, ortada olsa, bunlardan biri müslim, diğeri gayri müslim olsa fakat müslim köle olsa, kadı, çocuğu gayri müslim fakat hür olan insana verir. Çünkü bu takdirde çocuk gayri müslim fakat «**hür**» olacaktır.

Tek başına sırf şu misal bile, İslâm'da hürriyete atfedilen ehemmiyeti göstermeye kâfidir.

Diğer taraftan İslâm'ın ırkçılığı sarahaten reddeden insaniyetçiliği de göz kamaştıracak bir seviyededir. Buna dair de tek bir misal verelim:

Fransız ihtilâlcileri 1789 da meşhur **«İnsan Hakları Beyannâmesi»**ni ortaya çıkarmadan bütün hukuk sistemlerini tetkik etmişlerdi. Bunlardan biri de büyük hukuk âlimi **Lafayet**'ti. Bu zat İslâm'daki üstün adâlet ve insaniyet prensiplerini görünce Peygamber aleyhisselâm'ı kastederek:

« – Ey şanlı Arab!. Aşkolsun sana!. Adâletin tâ kendisini bulmuşsun!..» diye haykırmaktan kendini alamamıştır.

Bu mevzuda daha fazla bilgi almak isteyenlere «İslâmcı Gençliğin El Kitabı» isimli eserimizi tavsiye ederek bu bahse nihâyet veriyoruz.

İKİNCİ BÖLÜM

ZENCİLERİN MÜSLÜMANLAŞMASI

TARİHÇE:

Zencilerin Afrika'dan alınarak Amerika'ya getirilmeden önce de kendilerine göre dinî inançları vardı. Bu mes'eleyi arîz - amik (derin ve geniş) bir sûrette incelemiş olan **Alex Haley**'e göre büyük bir kısmı müslümandılar.[5] Oldukça ileri bir siyasî ve içtimaî düzen içinde bulunmakta idiler. Ziraat, hayvancılık ve el sanatları bir hayli gelişmişti. Toprak cemiyete âitti. Cemiyetin temeli âile, âilenin en mühim rüknü de ana yani kadındı. Âileyi kadın kuruyordu. Şecere anaya göre devam ederdi. Fakat bütün Afrika Kıt'ası nazarı itibare alındığı taktirde hemen hiçbir sahada tam bir birlik ve beraberlik yoktu. O derecede ki; beyazlar tarafından Amerika'ya götürülmek üzere gemi ambarlarında zincirlerle birbirlerine bağlandıkları zaman muhtelif klân ve kabilelere mensup bulunan bu insanların çoğu birbirlerinin dilini bile bilmiyorlardı.

5- Bkz. **Alex Haley** - a.g.e. s.h. New - York 1966.

Beyazların istilâsından önce sadece dört Afrika dili yazılabilecek kadar gelişmiş bulunuyordu. Tip itibariyle de birbirlerinden oldukça farklıydılar. Muayyen bir **«afrikalı tipi»** aşağı yukarı yok gibiydi. Sadece bir noktada birleşiyorlardı ki; o da dindarlıktı. Hemen her dinin metafizik ürpertiler karşısında insan dimağını serinleten izahları, onlarda esatirî bir muhteva ile bütün hayata hâkim bulunuyordu. Herşeyi din ile izah etmek fikrî, içtimaî ve pisikolojik alışkanlıklarıydı. Amerika'ya götürülen zencilerin çoğu Afrika Kıt'ası'nın batı sâhillerinden toplanmıştı. Bu bölgede dînî telâkkiler daha çok gelişmişti. Bunlar, din mefhumu olarak bir hayâtî kudretin mevcud olduğunu ve bu kudretin canlı cansız bütün yaratıklarda tecelli ettiğini ve böylece her şeyin, yaratıcının bir tecellisi bulunduğunu kabul ederlerdi. **Bergson**'un «Elan vital Nazariyesi»ne pek benziyen bu telâkki Batı Afrikalı'ların her hareketine dinî bir muhteva vermişti.[6]

Ancak bunların bölge bölge pek çoğunun da müslüman olduğu her türlü şüpheden beridir.

İSLÂM VE AFRİKA

Cihan'a yeni ve ebedî bir inanış ufku açan İslâmiyet, çok yakınında bulunan Afkira'da her nedense kâfi derecede yayılıp gelişememişti. Gerçi Kuzey Afrika'da bu yayılış oldukça süratli vuku bulmuşsa da orta, güney ve batı Afrika'da kayda değer bir tesiri görülmemişti. Buralarda Müslümanlar'la siyasî ve ticârî bakımlardan münâsebetlerde bulunan bazı kabilelerin reisleri Müslümanlığı kabul etmişlerse de bir kısmı tebalarının bu dine girmelerini sağlayamamışlardı. O sıralarda Afrika'da oldukça kuvvetli bir siyasî varlık gösteren **Ghana, Belle, Songhay** gibi krallıklarda İslâmiyet'e karşı en küçük bir

6- **Louis E. Loman**- When The Word Is Given (U.S.A.) 1964 Sahife: 33

temâyül belirmemişti. Kısmen ve yavaş yavaş müslümanlaşanlar da vardı. Ama topyekûn değil!. Halbuki hidâyet Güneşi, ne kadar yakınlarında doğmuştu. İlâhî nasip ve beşerî istidad mes'elesi.

Bu sırada Hristiyanlık da kuzey kesimlerinden Afrika'da yayılmaya başlamıştı. Fakat Kıt'a'nın diğer kısımlarında kayda değer bir gelişme gösteremiyordu. Nispeten batı sahillerinde misyonerlerin kesif gayretleri sebebiyle bir parça başarı sağlanabiliyordu. Fakat misyonerlerin bir arı kovanı gibi burada dolaşmağa başladıkları sırada zenciler için felâket sebebi olan esâret meselesi başlıyordu.

Bir taraftan misyonerler Hıristiyanlığın ulvî (!) insanî (!) prensiplerinden dem vururken, öbür taraftan yine hristiyan olan kimseler eliyle, zenciler yerlerinden yurtlarından koparılarak esir ediliyorlardı. Afrika'dan Amerikan esir pazarlarına zenci taşımanın hızlı zamanına rastlayan bu devrede, bütün zenciler beyaz ve hıristiyan İspanyol ve Portekiz gemicilerinin şahsında Hıristiyanlığa nefretle bakıyorlardı. Bu, ilk nefretin üstüne binen ve bir kaç asrı dolduran zülum ve ezilmelerin tesirine rağmen götürüldükleri Amerika'da zamanla kendi inançlarını unutarak hristiyanlaşacaklardır. Bu gün bile Amerikada mevcud olan 25 milyon zencinin en az 20 milyonu halâ hıristiyandır. Fakat bir kere İslâm Güneşi aralarında doğduktan sonra hepsinin İslâm ile şereflenmesi mukadderdir. Her ne kadar Amerikan hükûmetleri hıristiyan halkın zencilere karşı kötü muâmelelerini bertaraf etmek ve zencilere daha iyi hayat şartları sağlamak sûretiyle onların Müslümanlığa itilmelerini önlemeğe çalışmakta ise de, bunda muvaffak olmalarına imkân yoktur. Çünkü ileride izah edileceği üzere, zenciler İslâmiyet'i kendi ırklarına mahsus bir din kabul edip, ırkdaşlarına benimsetmeye çalışmak sûretiyle ırkî asabiyeti İslâm'ın bütün zencileri şümûlüne almasını hızlandıran bir âmil olarak kullanmaktadırlar. Gayet dinamik,

şuurlu ve ayrı bir ırk ve medeniyet mensubu şuuru ile hareket ettiklerinden bugün zencilerin heyet-i umûmiyesi müslümanlaşmaya doğru hızla ilerlemektedirler. Filhakika bu ırk mes'elesinde -hâşa «**ALLAH bile zencidir!..**» diyecek kadar çocuksu bir taşkınlık gösteriyorlarsa da başlıca kuvvet kaynaklarının bu ırk şuuru olduğu muhakkaktır. Bu hususta ileride daha geniş izahat verilmiştir.

ZENCİLERİN AMERİKA'DA HIRİSTİYANLAŞMASI

Amerikan zencilerinin, Amerika'ya nakledilmesinden önce hiç bir sahada müşterek bir mâzileri olmadığını belirtmiştik. Bu birlik ilk defa Amerika'da kurulmuştur. Köle olarak çalıştıkları çiftliklerde, mâlikânelerde aşağı yukarı aynı terbiyeyi almış, aynı görgü ve eğitime tâbi olarak zamanla aralarındaki farkların zâil olmasıyle tek bir ırk ve millet şuuruna ulaşmışlardır. Bu arada hepsinin mecburen öğrendiği İngilizce ile aralarında ilk defa bir dil birliği teşekkül etmiştir. Hepsinin aynı renkte olmaları ve Amerikan cemiyetinde ezilmeye mahkûm bir sınıf halinde köle olarak bulunmaları aralarında bir his ve kader birliğinin teessüsüne âmil olmuştur. Milyonları aşan yekûnlarıyle bazı bölgelerde hatırı sayılır bir nüfus nispeti teşkil etmekte idiler. Dillerinin müşterek hale gelmesiyle aralarında konuşup anlaşarak dertleşme imkânı zuhur etmiştir. Köle sahipleri, kendilerine bir evvelki bölümde hikâye ettiğimiz gibi hakîr bir nazarla baktıkları halde, onların Hıristiyan Dini'ni kabul etmelerini teminde ihmal ve kusur göstermemişlerdir.

Zenciler Hıristiyan olunca, kilisenin onları himaye ve müdafaa etmesini boşuna beklediler. Gerçi Amerikan Kilisesi önce insânî (humanist) bir tavırla zencileri bağrına basacak ve kölelik müessesine karşı cephe alacakmış gibi görünerek mensuplarına bir yıl içinde bütün kölelerini azad etme tav-

siyesinde bulunmuştur. Fakat ne yazık ki; çiftliklerinde zenci köleleri çalıştırmak suretiyle zengin olmuş bulunan Güneyliler'in baskısı ile Kilise, bu tavsiyesinden vaz geçmiştir. Hattâ, beyazların zencileri kendi kiliselerine sokmamak husûsundaki gayri insanî kararlarına bile boyun eğmiştir.

Bu durum karşısında zencilerden bazıları papaz yetiştiren mektepler ve kurslar açmıştır. Fakat Amerika'nın bir çok şehir ve mâlikânelerinde, çiftliklerinde çalışan zenci kölelerin kendileri gibi zenci olan papazların idaresi altında açık havada ibâdet etmelerine bile çok kere müsaade edilmedi. Bu yüzden bir çok eyâletlerde kanlı hâdiseler cereyan etti. Çünkü bu müşterek ibadetlerin zencileri müşterek bir şuur etrafında birleştirerek kuvvetlendireceğinden ve zamanla isyana teşebbüs etmelerinden korkuyorlardı. Esasen bu devirde Amerikan Kilisesi zencileri müdafaa edip onlara sahip çıkmak imkânından kendi iç meseleleri bakımından da mahrum bulunuyordu. Şöyle ki, İngiltere, Amerikalılar'ın Anglikan Kilisesi'nden ayrılmasını istiyordu. Hatta Katolik Kilisesi hariç diğer bütün hıristiyan mezhepleri de Amerikalılar'ın Avrupa'daki ana kiliselerden ayrılıp müstakil kiliseler kurması tezini ileri sürüyorlardı. Dinî mahfeller bu mes'elelerin münakaşa ve mücadelesi ile çalkalanmakta idi. İşte kilisenin bu meşguliyet ve dağdağasından istifade eden zenciler ilk defa 1779 da **Georgia Eyaleti**'nde yalnız zencilere âid olan bir kilise kurdular. Bu kiliseye **Baptist Kilisesi** adı verildi.

Bunu kısa zamanda diğer eyaletlerdeki benzerleri takip etti. Filhakîka beyaz papazlar kadar bazı zenci papaz ve piskoposlar bile bu kilise ayrılığının Hıristiyanlığın temel görüş ve doktrinine aykırılığını ileri sürüyorlardı. Fakat bu ayrılık zencilerin beyazlara mahsus kiliselere kabul edilmemesinden zarûrî olarak doğmuştu. Beyazların zenciler hakkındaki görüşleri çok garibdi. Onlar, zencilerin **Nuh** peygamber'in babasını, çıplak görünce güldüğü için lânete uğramış oğlu **Hâm**'ın

çocukları olduğunu (!..) ve bu sebeple de **Nuh** (a.s.) ın diğer evlâdlarından gelen beyazların ilelebed hizmetlerinde bulunmaya mecbur bulunduklarını kabul ediyorlardı.

Tabiatıyle zenciler, kendi ırklarını hakîr görmek ve hizmetlerinde kullanabilmek için beyazların uydurduğu bu iddiayı kabul etmiyordu. Bu sıralarda biyoloji ve antropoloji sahasında kafa yapısını esas alan bir takım nazariyeler ortaya atılarak siyah ırkın, beyaz ırktan daha geri ve kabiliyetsiz bulunduğu hususunda yeni iddialar zuhur etmişti. Bu görüş zencileri köle olarak kullanmak istiyenlerin işine geldiği için her tarafta propaganda ediliyor ve zencilerin doğuştan beyazlardan daha kabiliyetsiz, ahlâksızlığa daha fazla meyyal, tembel ve sebatsız insanlar oldukları ilân ediliyordu. Bu gibi gayri insanî ve gayri ilmî görüş ve telâkkilerle zencilerin çalışmakta oldukları çiftlik ve mâlikânelerde mâruz bulundukları ağır zulüm ve işkenceler, onların kendi kiliseleri etrafında toplanarak birlik olmak sûretiyle dertlerine deva olacak çâreleri aramalarını sonuçlandırmıştır. Ancak zenci kiliseleri de iki bakımdan kifayetsiz kalmakta idi. Bir kere zencilerin açlık ve sefaletlerine çare bulmak istikametinde hiç bir işe yaramıyordu. Ayrıca kiliseye sadece zenciler gelmekte olduğundan cemiyet içinde bir nevi tecrid edilme vaziyetine düşüyorlardı. Tamamen zencilerden ibâret bir topluluk içinde geçirdikleri hayat, tedhiş, sefalet, ıztırab ve polis korkusunun bir muhassalası halinde idi.

1900 yılı başlarında hadiselerin gelişmesiyle zenci ayaklanmaları başladı. Bu ayaklanmalar onlara karşı zulüm ve tedhişin artmasını neticelendirdi. Bir çok yerlerde lokantalara, gazinolara, otobüslere **«Buraya zenciler giremez»** yazılı levhalar asılıyordu. Bu durum bir çok hâdiselerin çıkmasına sebep olmuştur. Yer yer kanlı çarpışma ve mücadeleler cereyan etmiş bir çok yerlerde mâsum zenciler zulme ve hakarete uğramış hatta linç edilmişti. Bu sûretle zenciler arasında **«Amerikalı Beyaz Adam»**ın dininden ayrı bir din için zemin hazır demekti.

ESRARENGİZ BİR DİN DÂVETÇİSİ

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra oldukça gelişen liberal fikirlere rağmen zencilerin Amerika'da tâbi tutuldukları statü henüz asgarî insanî şartlara bile ulaşmamış bulunmaktaydı. Savaştan dönen Amerikan askerleri arasında bir çok zenciler de vardı. Dünya sulhu için hayatlarını tehlikeye koyarak kahramanlıklar gösterdikten sonra kendi memleketlerine dönünce ırkdaşlarının içinde bulundukları siyasî ve içtimaî şartlar, onları hayâl sukutuna uğratmıştı. Asıl mücadelenin kendi memleketlerinde insan hak ve hürriyetleri için yapılması gerektiğini düşünmeye başladılar. İşte Amerikan cemiyetinde zencilerin mâruz bulunduğu zulüm ve baskıya karşı gösterilen aksülâmelin şuurlu ve fikre müstenid bir mühteva kazanması böylece başlamış oldu. Bilâhâre hayat ve mücadelesini kısaca belirteceğimiz MALCOLM gibi büyük mücâhidler işte bu ikinci cihan savaşından çok değişik düşünce ve hislerle Amerikaya dönmüş zencilerin çocukları idi. Ancak, bu iş için islâmî zemin çok daha önce hazırlanmıştı. Şöyle ki; 1930 senesinde Amerika'da gerçekten büyük ve müessir bir iktisadî kriz ortaya çıkmıştı. Bu, zaten çok kötü içtimaî şartlar altında bulunan zenciler için bıçağı kemiğe dayayan bir darbe olmuştu. Peygamber (a.s.) Efendimiz Hazretleri, **«fakirlik az kalsın küfre denk olacaktı»** mealindeki hadîs-i şerifleriyle ihtiyaç ve zarûretin insanı sarsıcı müdhiş tesirini en güzel bir şekilde ifade buyurmuşlardır.

İşte Amerikan zencilerinin bu yeni iktisadî krizle bir kat daha ağırlaşan ıztırablar içinde çırpındıkları sırada esrarengiz bir din dâvetçisinin zenci mahallelerinde dolaşmakta olduğunu görüyoruz. Bu, yüzleri siyah, kalbleri mâruz bulundukları zulümle beyazlardan daha fazla Rabb'e yakın insanların gönüllerine İslâm'ın nurunu, sonbahar yapraklarının altında sükûnetle akıp giden berrak bir su misâli, yavaş yavaş zerk

ediyordu. Bu esrarengiz din dâvetçisi Detroit Şehri'ndeki zenci mahallesinde kapı kapı dolaşarak sözümona ipekli kumaşlar satmağa çalışıyordu. Bu adam kimdi? Nereden gelmişti? Bunu hiç bir bilen yoktu. Hali tavrı ve taşıdığı fikir hamûlesi itibariyle kimseye benzemiyordu. Teni açık kahverengi idi. Bunu kimi Arabistanlı, kimi Filistinli, kimi de Hindistan'lı olarak tanıyordu. Çok kere kendini **Fard** ismiyle tanıtıyordu. Bazan da **Ferhad Muhammed Ali** veya **Profesör Fard** diye de kendisine hitap ediliyordu. Yavaş yavaş zenciler arasında alış veriş için değil de, o bahâne ile bir muayyen fikri telkin için dolaşmakta olduğu sezilmeğe başlanmıştı. Önceleri sadece ahlâkî nasihatlerle iktifa ediyordu. Kendisine son derece itimad besleyerek nasihatlerinde içinde bulundukları kötü şartlara karşı bir teselli serinliği elde eden yakınlarına karşı şu kadar bir ifşaatta bulunduğunu bilmekteyiz:

«– Benim adım **W. D. FARD**'tır. Ben mukaddes bir şehir olan **Mekke**'den geliyorum. Sizin kardeşinizim. Şimdilik bundan fazla bir şey söyliyemiyeceğim. Çünkü henüz sırası değil. Fakat bir gün beni karşınızda saltanat elbiseleri giymiş olarak göreceksiniz.»

Hakikatte **Fard**'ın kim olduğu ve nereden geldiği hakkında hiç bir mevsûk bilgi mevcud değildir. Fakat zenciler, şahsiyeti ve mâzisi hakkında gayet az bilgiye sahip bulundukları bu esrarengiz din dâvetçisine büyük bir samimiyetle bağlanmışlar ve İslâm'a doğru ilk ve mes'ûd adımlarını atmışlardır. **Fard** bu mazlûm kitleye, kendi tâbiriyle kültüre susamış zencilere ipekli kumaşlar satmak bahânesiyle polisin dikkatini çekmeden birlik ve beraberliğin ve İslâm inancının şuur ve heyecanını kazandırmıştı. Çok geçmeden kendisine bir evliya nazarıyla bakılmış, bütün Dünya'yı dolaşmış görgülü bir seyyah edasıyle fakir zenci evlerinde üstüste biriken dinleyicilere karşı vaaz, nasihat ve telkinlere başlamıştı.

Fard'ın vaazları İncil ve Hristiyanlık hakkında da gayet

geniş bir tedkikin eseri idi. Zencileri Hristiyanlık'tan vazgeçmeye dâvet ederken en ikna edici delilleri İncil'den ve zencilerin üzerlerine bir kâbus halinde çöken acı gerçeklerden alıyordu. Böylece **Fard,** gündüzleri seyyar satıcılık yapıyor. Geceleri de evlerde vaaz ve telkinlerine devam ediyordu.

Yukarıda sözünü ettiğimiz iktisadî kriz, **Fard**'ın vaaz ve nâsihatlerine koşanların adedini kısa zamanda bir hayli çoğaltmıştı. O da bütün talâkatiyle beyazlara ve Hristiyanlığa çatarak zencilerin ıztırablarına İslâm ahlâk ve nizamı sayesinde çare bulunacağını büyük bir heyecanla ifade ediyordu. Böylece **Fard**'ın etrafında toplananlar o derece çoğaldı ki; artık fakir zenci evlerinin ufacık odaları bu ilk İslâm ve iman heyecanlılarına dar geldi. Daha geniş bir kitleye hitab etmek için aralarında topladıkları mütevazî yardımlarla bir salon kiraladılar. Buranın adına «**Müslüman Mescidi**» dediler.

İşte Amerika'daki «**Zenci Müslümanlık Hareketi**» bir ormanı tutuşturan bir tek kıvılcım misali **Fard**'ın bu hareketiyle başlamış oldu. **Fard** sâkin ve rahat konuşan, toplum psikolojisine son derecede riâyet eden ve fikirlerini büyük bir insicam ve vuzuhla karşısındakine telkin edebilen çok iyi bir hatipdi. Onun vaazlarına ilk defa gelenler müthiş bir hayret ve dehşete düşüyor, fakat hemen biraz sonra Onun telkin ve irşadları ile büyüleniyordu. İlk ihtida edenlerden biri hareketini şöyle hikâye etmiştir:

«Onun vaazlarını dinlemeden evvel Baptist Mezhebi'ne mensup koyu bir hristiyandım. Derken toplantılara devama başladım. Bir gün vaazdan sonra kararımı verdim. Eve gittiğim zaman yemek vakti idi. Canım yemek yemek istemedi. Tekrar dönüp toplantıya katıldım, Ve ondan sonra da müslüman oldum.»

Fard hakkında bu şâyân-ı hayret tesirinden dolayı çeşitli rivâyetler mevcuddur. Bunlardan birine göre O, bir Suriyeli veya Filistinli müslümanın oğlu imiş. Hindistan'da Güney Af-

rika'da ve hattâ Londra'da bir çok ırk tartışmaları ve protesto hareketlerine katılmış, en sonunda Amerika'ya gelmiş Detroit'ye yerleşmiş. Fakat kendisine inananlardan çoğu onun aslen Seyyid yani Hazreti Peygamber'in soyundan gelen bir insan olduğunu kabul etmişlerdir. Yine bu söylentilere göre **Fard**, Hicâz, Kıralı'nın mâiyetinde çalışmak üzere Londra Üniversitesi'nde Siyasî İlimler Fakültesi'ne devam etmiş ve diplomat olarak yetişmiş fakat sonradan Amerikan zencilerini hürriyet, adâlet ve müsavata kavuşturmak emeli ile «yeni Dünya»ya gelmiş. **Fard** kendini Detroit'deki emniyet makamlarına ve polis teşkilâtına **«Yeryüzünün en yüce hükümdarı»** sıfatıyla tanıtmış. Diğer taraftan aleyhtarları da onun Türkiye'de doğduğunu ve II. Dünya Savaşı'nda **Hitler**'in emrinde çalışmış bir nazî olduğunu iddia etmişlerdir.

Fard ise -bağlılarının ifadesine göre- kendisinin Amerika'daki zencileri uyandırmak, onlara şimdilik beyaz tenli, mâvi gözlü iblislerin (!) elinde bulunan Dünya nimetlerinin yeryüzündeki zenci ırkın eline geçeceğini müjdelemek için gönderilmiş bulunduğunu söylemiştir. Bu sözler, mâruz bulundukları zulüm ve tedhiş dolayısiyle beyazlara karşı büyük bir kin ve nefretle dolu bulunan zencilere pek tatlı gelmiş ve O'nu can kulağı ile dinleyerek irşadlarına büyük bir ehemmiyetle bağlanmalarını temin etmiştir. Gitgide harekete katılanlar çoğalmağa başlamış, mescidde açılan bir deftere Müslümanlığı kabul edenler kaydedilmeğe başlanmıştır. Harekete katılmak isteyenler sıkı sıkı kontrol ve tetkikten geçiriliyor ve kendilerinden ahlâk ve itikad yönünden taahhüdler alınıyordu.

Ortaya attığı teze dâir elinde hiç bir ilmî ve fikrî malzeme bulunmayan **Fard**, davâsını desteklemek için, Amerikalı hukukçu **Rutherfol**'un, **«Allah'ın Şâhidleri»** tarihçi **Van Loon**'un **«İnsanlığın Tarihi»**, İçtimaiyatçı **Berasted**'in **«Medeniyetin Doğuşu»** gibi eserleri ile **İncil**'e ve **Kur'an-ı Kerim**'e baş vuruyordu. Hattâ farmasonluğa âid bazı yazılardan faydalandığı

bile oluyordu. Fakat bu hareketin temel taşını teşkil eden dinî mahiyette iki eseri **Fard** bizzat kendisi düşünüp kaleme almıştır. Bunlardan biri «**İslâm Milletinin Mukaddes Vazifeleri**» adlı eserdir ki; bu gün halâ zenci müslümanların biricik temel din dersleri kitabıdır. Diğeri ise «**Kaybolup da Yeniden Bulunan İslâm Milleti'ne Riyâziye Yoluyla Verilecek Dersler**» başlıklı, **Fard**'ın kendisinden başka hiç kimsenin çözemediği bir şifre ile yazılmış bir eserdir. Bu kitap bütün zenci müslümanlara dağıtılmıştır. Fakat içindekilere âid açıklamaları ancak **Fard** yapmıştır.

İlk mescidin açılmasından itibaren dört yıl içinde **Fard** sadece kendine binlerce mürid bulmakla kalmamış, **İslâm Üniversitesi** adı altında bir de eğitim müessesesi kurmağa muvaffak olmuştur. Bu, ilk mektepten başlayarak lise derecesine kadar yükselen ve bilhassa yüksek matematik, astronomi, bir de «**Beyazların uydurma medeniyetlerine son verme**» ilimleri üzerinde ehemmiyetle duran bir eğitim müessesesi idi. **Fard** bundan başka bir de «**Müslüman Kızları Yetiştirme Dershânesini**» kurdu. Burada zenci kızlarının iyi ev kadınları ve iyi anneler olarak yetişmelerini sağladı. Ayrıca, bu yeni dine inanmayanlar veya polis teşkilâtı tarafından meydana getirilebilecek her hangi bir kargaşalığı bastırabilmeleri için de «**İslâmın Nimetleri**» ismi altında, yarı askerî mahiyette bir teşkilât kurdu. Bu teşkilât mensupları başlarındaki Kumandanları ile tıpkı bir askerî birlikte olduğu gibi bölüklere, tümenlere ayrılmışlar, kendilerine judo, karate ve ateşli silâhların kullanılması öğretilmiştir. Bütün bu işleri idare etmek için de mescidin başına **Fard** tarafından bir hoca tâyin edilmiştir: **Elijah Muhammed.**

Fard'dan sonra hareketin liderliğini deruhte edecek olan **Elijah Muhammed**'in hayat ve mücâdelesi hakkında pek çok bilgiye sahibiz. O devreyi uzun uzun anlatacağız. Ancak **Fard** hakkındaki bilgiler silik, çoğu karanlık rivâyetlere dayanan

pek az ve vuzuhsuzdur. Bu hususta pek az araştırma yapılmıştır. Biz Amerika'daki islâmlaşma hareketinin başlangıç safhası üzerindeki araştırmamızın neticesini söylece hulâsa edebiliriz:

SULTAN ABDÜLHAMİD'İN HİMMETİ

Amerika'daki islâmî faaliyetden bahseden ilk türkçe eser, **Ahmed Mithad Efendi**'nin İstanbul'da 1306 yılında basılmış olan «İSTİLÂ-YI İSLÂM» veya (Amerika'da İntişar-ı İslâm) ünvanlı kitabıdır. Fakat, bu hareketin **Sultan Abdülhamid Han** tarafından başlatılmış bulunduğunu şüphe ve tereddüde mahâl bırakmayacak bir sûrette ortaya koyan asıl eser, «AMERİKA'DA İSLÂMİYET» ünvanıyla **Mirzâ Abdürrahim Efendi** tarafından telif olunup İstanbul (Dersaadet) da 1311 yılında «Maarif Nezâret-i Celilesi'nin ruhsatıyla Matbaa-i Âmire» de yani, Resmî Devlet Matbaasında basılmıştır.

İslâmiyet'in Amerika Kıt'ası'ndaki ilk neşir faaliyetleri hakkında geniş tafsilâta yer verilen bu eserde hareketin **Sultan Abdülhamid Han** Hazretleri tarafından başlatılmış bulunduğu şu satırlarla ortaya konulmaktadır.

«... Hiç şüphe yoktur ki, rûz-ı cülûs-i mes'adet me'nûs-i tâcidârilerinden berû nâil olduğumuz terakkiyât ve mükemmeliyet ve din-i mübin-i muhammediyye'nin aktar-ı cihânda iktisâb edegeldiği vüs'ât hep pâdişah-ı diyânetpenah halife-yi rûy-i zemin vekil-i resûl-i Rabbilâlemin efendimiz hazretlerinin enfâs-ı kûdsiyeleri sâyesinde hûsul buluyor. Buna yerdeki insanlar, gökdeki melekler umûmen şâhiddir.»

(Hiç şüphe yoktur ki; saâdet bahşeden tahta çıkış günlerinden beri nâil olduğumuz gelişme ve kemale ermeler ve İslâmiyet'in Cihan'ın bütün kıt'alarında kazanageldiği genişlik, hep diyânetin kendisine istinad eylediği Yeryüzünün halifesi

ve Âlemlerin Rabbi'nin resûlünün vekili olan efendimiz hazretlerinin (**Abdülhamid Han**) mukaddes varlıkları sâyesinde meydana geliyor. Buna yerdeki insanlar ve gökdeki melekler umûmen şahiddirler.)

Adı geçen eserin muhtevasından anlaşıldığına nazaran Amerika'daki islâmî faaliyeti başlatan, **Aleksandır Rasıl** adındaki bir muhtedi'dir. Bu zat, daha önce Filipinler'de Amerikan konsolosluğu yapmıştır. Kendisinin İslâmiyet'i merak edip araştırmalara koyulduğu ve bu maksadla İslâm âlimleriyle temaslarda bulunduğu öğrenilince **Sultan Abdülhamid Han** merhum, **Ciddeli Hacı Abdullah** ismindeki zatı kendisiyle görüşüp konuşmak üzere oraya gitmeye memur etmiştir.

Hacı Abdullah ile **Rasıl**'ın Manillâ'da vuku bulan mülâkatı müsbet netice vermiş ve O'nun çoktan beri tetkik etmekte olduğu İslâmiyet'i kabul ve ilân ederek «**MUHAMMEDOB**» ismiyle yeni bir hüviyetle işe koyulması sağlanmıştır. Gerçekten muhtedi eski **Rasıl**, yeni **Muhammedob** önce konsolosluk vazifesinden istifa etmiş, sonra da Hindistan'a giderek buradaki ileri gelen Müslümanlar'la görüşerek onlardan Amerika'da İslâmiyet'i neşir faaliyetinde bulunmak üzere yardım taleb etmiştir. Burada, islâmi bilgisini artıran ve Hind âlimleriyle görüştükten sonra taze bir heyecanla Amerika'ya dönen **Muhammedob** derhal islâmî neşir faaliyetine girişmiştir. Mezkûr kitabın ifadesiyle söylemek gerekirse:

«**Muhammedob**'un Amerika'ya böylece vüsûlünden sonra, Amerika-yı Şimalî (Kuzey Amerika) nın eşher bilâdından (en meşhur beldelerinden) en büyük ve en lâtifi olan Newyork'u merkez-i neşr-i İslâm ittihaz (İslâmiyet'i neşir merkezi seçip) cânib-i garb'da (Batı tarafında) 20. mahallede 168 nolu hâneyi kiralayarak, kapısının üzerine (**Muslim World**) yani Âlem-i İslâm levhasıyla tezyin etti. (süsledi).

Muhammedob'un kiraladığı ve islâmî neşir merkezi haline koyduğu bu ev ihtimal ki, Amerikan Müslümanlarının ilk

mâbedi (mescidi) olmuştur. Zira, bu zat 4 katlı olan bu evin ilk katını ikâmetgâh olarak kullanıyor, ikinci katını ise bir gazete idârehanesi haline getirmiş bulunuyordu. Üçüncü kat 200 kişiyi istiab edebilecek büyüklükte geniş bir salonu ihtiva ediyordu. Burasını namaz mahalli olarak ayırmış ve tefriş eylemişti. Evin dördüncü katında ise mutfak ve yemek salonu gibi sâir lüzumlu kısımlar yer almaktaydı.

Muhammedob, buraya yerleştikden sonra derhal kitab ve gazete neşriyatına başlamış ve bu sûretle Amerikan halkına o güne kadar pek de haberdar olmadıkları İslâm'ın yüce hakikatlerini anlatmaya koyulmuştu. Çıkardığı gazete «**İslâmiyet**» adını taşıyordu. Yine mezkûr eserin ifadesiyle:

«Derken muhtelif dinlere mensup topluluklara hitap sûretiyle onları irşad hizmetinde bulundu. O sıralarda Newyork gazeteleri O'nun hakkında aynen şöyle yazmışlardı:

«– Hind taraflarında, sâbık konsolosumuz **Mister Aleksander Muhammedob** diyanet-i İslâmiye'ye dâir rical (erkek) ve inas (kadın) Onikibin kişiden mürekkep bir cemaat huzurunda gâyet beliğ nutuk irad eylemiştir. Hülâsa-i nutuk; Amerika'ya vüsülünden beri İslâm'ı neşir etmeğe bezl-i cehd eyleyip, zamandan bir saat, ömürden bir an kaybetmemek üzere kavlen ve fikren, kalben ve fiilen maksad-ı mukaddesenin tervici hususundan geri durmıyacağından ibârettir.»

Anlaşılmaktadır ki; muhtedi **Muhammedob** zenci müslümanlık hareketinin bugüne kadar bilinen ilk lideri **Fard**'a tekaddüm etmiştir. Esâsen **Fard**'ın, Onun etrafında halkalanan ilk müslümanlardan biri olması da mümkündür. Zira kendisinin islâmî neşir faaliyeti için oniki kişilik bir hey'et teşkil ettiği ve bunların bazı Hindliler'le sâir müslümanlardan ibaret bulunduğu bilinmektedir. **Fard**'ın asıl hüviyetinin ise, keşif bir sis perdesi altında olduğu malûmdur. Demek ki, «Kasiyus Kley'» (Cassius Clay) den «**Muhammed Ali**» yi çıkaran ve O'nun zehir gibi acı bir kuvveti haiz yumruğunu, İslâm adına

müthiş bir propaganda silâhı haline getiren Zenci Müslümanlık Hareketi'nin temeline ilk harcı koymak şerefi de, **Sultan Abdülhamid Han**'ı Sâni Hazretlerine âid imiş!.

Biz yine **Fard** ve O'nun faaliyetlerine dönelim:

Fard çalışmalarını düzenli bir şekle soktu. Siyasî bir gaye gütmediğini söyliyerek gizli polisin takibinden kurtulmak istiyordu. Zira cemaati hergün biraz daha çoğalıyordu. Şimdilik faaliyet sahası Detroit'e münhasırdı.

Fard'ın Dertoit'deki önde gelen müridlerinden biri, Georgia Eyaleti'nin **Sanders Ville** kasabasından **Elijah Pool** adında bir zenci idi. **Fard**'dan sonra bu hareketin liderlik mevkiine geçecek olan **Pool** bir Baptist papazının oğlu idi. 1897 yılında doğmuştu. Annesi de babası da önceleri köle olup sonradan azad edilmiş kimselerdi. **Elijah Pool**'ün tam oniki kardeşi vardı. İlk mektebin dördüncü sınıfına kadar okuduktan sonra çalışmağa başlamıştı. 1932 yılında karısı ve iki çocuğu ile birlikte doğup büyüdüğü şehirden kalkarak Detroit'e gidip yerleşmişti. Geçim zorlukları içinde kıvranıyorlardı. Detroit'e daha iyi çalışma şartları ve daha iyi kazanç imkânları bulacağı ümidiyle gelmişti.

Fakat durum hiç de O'nun ümid ettiği gibi çıkmadı.

1930 yılında ortaya çıkan iktisadî buhrana kadar çeşitli fabrikalarda çalıştı. 1930 senesinde bu iktisadî krizin arttığı bir sırada fakir zenci evlerinde **Fard**'ın yaptığı toplantılardan birinde, ilk defa olarak O'nunla karşılaştı. **Fard**'ın veciz ve ruha işleyen bir konuşmasını dinledikten sonra hayatının istikameti değişti. Kendisi bu vak'ayı sonradan şöyle ifade etmiştir:

«– Fard, beni Detroit sokaklarının çamurlarından çekip çıkardı ve İslâmiyet'in ne olduğunu öğretti.»

Kısa zamanda **Elijah Pool, Fard**'ın en yakınların biri haline geldi. Hattâ **Fard** ilk defa bir gazete çıkarmağa teşebbüs edince mânen ve madden en çok O'nun yardımını gördü. Bu

● **Sultan Abdülhamid Han-ı Sâni** Hazretleri ve O'nun Amerika'da İslâm'ın neşr'i için başlattığı faalıyeti anlatan kitabın kapağı...

sıralarda **Fard**'ın Detroit polisi tarafından sıkı tâkip ve kontrol altına alınmasından doğan hadiseler baş göstermişti. İşte o zaman **Elijah Pool, Fard**'a sadâkat ve bağlılığını ispat için hiç bir fedakârlıktan geri kalmamak sıfatı ile temâyüz etti. Hareketin mâruz bulunacağı tehlikelere karşı bir mukavemet hareketi olarak «**İslâm'ın Nimetleri Teşkilâtı**» adıyla bir teşkilât kurularak emniyet tedbirleri alındı.

Fard artık genişleyen kadronun disiplinli bir teşkilât halinde idaresinin zarûretine kaani olmuştu. İslâm'ın Nimetleri Teşkilâtı'nı ve ilk mescidi bu maksadla kurdu. Bütün bu faaliyetlerde **Elijah Pool, Fard**'a, birinci derecede yardım eden bir insan olarak gözüküyordu. Bu yüzden **Fard**, O'na hareketin bir numaralı vâiz ve hatibi olmak vazifesini teklif etti. **Elijah Pool** bu vazifeyi kabul ederek ismini **Elijah Muhammed** olarak değiştirip mescidin başına geçti. Bu sûretle **Elijah Muhammed** hüviyeti ile vaaz ve irşatlarına başladı. 1932 yılında Chicago'ya giderek orada iki numaralı İslâm mâbedini kurdu. Bu mâbed bu gün de Chicago zenci müslümanlarının idare merkezidir. Tam bu sırada Detroit'de bir takım kargaşalıklar baş gösterdi. Bu kargaşalıklar, bir zenci müslümanın öldürülmesinde diğer bir zenci müslümanın ilgili bulunduğu iddiasiyle tevkif ve haps edilmesinden doğmuştu. İddiaya nazaran öldürülen Allaha kurban edilmişti.

Bu yüzden hareketin lideri sıfatı ile **Fard** azmettirme suçuyla itham edilmiş, tevkif edilerek kendisine işkence yapıldıktan sonra 26 Mayıs 1933 de Detroit'den dışarı çıkarılmıştı. **Fard**, Detroit'den çıkarılınca Chicago'ya gitti. Fakat şehre ayak basar basmaz yakalanıp hapse atıldı. Bu hususta **Elijah Muhammed** şu bilgiyi vermektedir:

«– O, kendisine reva görülen haksızlıkların hiç birine isyan etmez, her şeye büyük bir sabır ve tevekkülle katlanır. Fakat her seferinde bana haber göndererek biz zencilerin, hakkın tecellisi yolunda çalışırken nelere katlanmak zorunda bulun-

duğumuzu gösterir ve öğretirdi.»

Elijah Muhammed, bütün polis tâkip ve tazyikine rağmen **Fard**'ı Chicago'da evinde muhafaza ederek O'na ve harekete bağlılığını bir kere daha göstermiş oldu. İşte bu hâdiseden sonra **Fard, Elijah Muhammed**'e hareketin bir numaralı reisi ve hocası sıfatını tevcih ederek kendisi nispeten kenara çekilmeyi tercih etti. Polisle arasında geçen çetin mücadele ve mâruz bulunduğu işkence, sinirlerini yormuştu. Hareketin liderliğini **Elijah Muhammed**'e bırakarak kenara çekildikten sonra 1934 yılında da büsbütün ortadan kaybolmuştur. Bundan sonra da **Fard**'ın ne olduğu, nereye gittiği bir muamma halinde kalmış ve mahallî polisle federal polisin bütün araştırmaları bu muammanın çözülmesini temin edememiştir. Bu hususta bir çok iddialar ileri sürülmüşse de bunların hiç birinin hakikat olduğuna dâir en küçük bir emâre mevcud değildir. Bazıları O'nun bir gemiye binerek Avrupa'ya gittiğini, bazıları federal polis tarafından, hattâ bazılarınca da bizzat **Elijah Muhammed** tarafından öldürtülmüş olduğunu iddia etmişlerdir. Kısacası **Fard**'ın şahsiyeti etrafındaki esrar asla çözülememiştir. Fakat **Fard**, esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğu zamana kadar hareketi rayına oturtarak Amerikan zencilerinin her gün daha sür'atle müslümanlaşmasını temin edecek hareketli bir çığır açtığından dolayı bütün zenciler tarafından saygı ile anılmakta ve doğum günü kabul edilen 26 Şubatta her yıl hâtırasını tazelemektedirler. Rahmetullâhi aleyhim...

HAREKETİN YENİ LİDERİ: ELİJAH MUHAMMED

Elijah Muhammed hareketin bir numaralı lideri sıfatı ile Chicago'dan Detroit'ye döndüğü zaman bazıları O'nun liderliğine itiraz etmişlerdi. Fakat **Fard**'ın arzu ve emirleri gâlip gelerek hepsi de **Elijah Muhammed**'in liderliğini kabul ettiler. **Elijah Muhammed**'in babası papaz olduğundan kendisi dinî

Elijah Muhammed

teşkilât için lüzumlu bilgi ve tecrübeye sahipti. Bu yüzden gayet aktif bir şekilde hareketi yürütmeğe koyularak idare merkezini Detroit'den Chicago'ya nakletti ve hemen bir kaç yeni İslâm mescidi daha açtı.

Kısa zamanda hareketin büyük bir gelişme göstermesi sebebiyle İslâm itikad sistemi bakımından görüşleri tam gelişmemiş bulunan zenciler tarafından şahsiyeti ölçüsüz bir şekilde büyütülmüştür. Bir çokları ondan **«Allah'ın peygamberi»** diye bahsetmeğe başladılar. O ise, kendisinin bir peygamber olmadığını, bu vasfın **Fard**'a âid bulunduğunu kendisinin de O'nun habercisi ve yardımcısı bulunduğunu söylüyordu. Halbuki **Fard** hiç bir surette peygamberlik iddia etmemiş, sadece içinde bulunduğu sosyal yapı itibariyle zencilerin ırk şuurunu okşayan fikirlerle islâmî düşünceleri bir arada sunarak onlara esas itibarile Kur'anın yolunu göstermişti. **Elijah Muhammed** ortaya çıkan bu yeni yanlışı düzeltecek yerde gitgide benimseme yolunu tuttu. Nübüvvetle belki velâyetin sınır ve selâhiyetlerini karıştıran beyanatlarda bulundu:

«– Bana Cenab-ı Hak tarafından bildirildi. Düşmanlarım beni yok etmek değil, bilâkis korumağa çalışsalar haklarında daha iyi olur. Çünkü bana bir şey olursa ben onların öldürdükleri son müslüman olacağım. Bana veya müridlerimden birine gelecek zarar, düşmanlarımızın en küçüklerinden on tanesinin hayatına mal olacaktır!.»

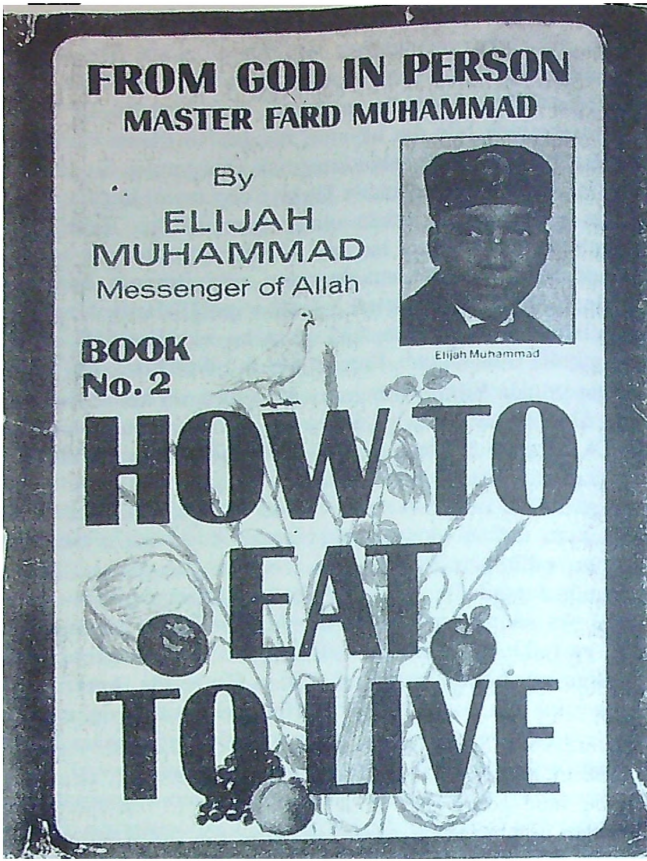
Şurası muhakkaktır ki; **Elijah Muhammed** ve diğer zenci müslüman liderlerinin bazı hataları, İslâm hakkında mükemmel ve sistemli bilgilere sahip olmamalarından diğer bazı hataları da mücadele şartlarından doğmakta ve belki de bunların bir kısmı şahsî zaaf eseri bulunmaktadır. Fakat her ne olursa olsun büyük bir kalabalığı Müslümanlar'ın Kâbesi'ne tevcih etmek gibi ilk ve esaslı bir adım attırdığından, yine de şayan-ı şükrandır.

Bu hatalar **Elijah Muhammed**'in belki de şahsî zaafları se-

bebi ile gitgide kuvvetlenmekte olduğundan İslâm Dünyası'nın buna seyirci kalmıyarak icap eden şekilde irşad ve ikazlara girişmesi gerekliydi. Lâkin bu yapılmadı. Türk Hükûmetleri kendi memleketinde bile din hayatını tanzim ve idame ettirmeyi tam bir devlet vazifesi kabul etmemek gibi yanlış bir lâisizm görüşüne bağlı bulunduğundan Türkiye'den resmî her hangi bir yardım beklenmesine imkân olmadığı aşikârdır. Fakat aşırı devrimbaz ve ilericilerin bir nevî Hilâfet şuurunun uyanması şeklinde tevil ve tefsir etmelerinden çekinilmezse bunu bir çok din ve hayır müesseseleri pek âlâ yapabilirlerdi. Hayhat!.. Fakat İslâm Dünyasından, biri çıkıp bu eksiği telâfî etmeli değil miydi? O da olmadı. Hareket kendi haline bırakıldı.

1934 yılında **Elijah Muhammed** çocuklarını kendi kurduğu İslâm Üniversitesi'nden çıkararak resmî veya muâdeleti tasdikli Amerikan mekteplerine göndermesi hususundaki, ikaz ve ihtarlara kulak asmayarak bu yüzden altı ay hapis yatmıştır. Bundan birkaç sene sonra da askerlik vaz'ifesini yapmaktan imtina suçuyla yakalanarak 4 yıl hapis cezasına mahkûm edilmiştir. Bu kararda, zencilere 2. Cihan Savaşı esnasında Japonlar'la aynı ırktan bulunduklarını telkin ederek Japonlar'ın lehine Amerika'nın ise aleyhine harbe katılmalarını teklif ve telkin ettiği de ileri sürülmüştü. Şurası muhakkaktır ki, bütün müslüman zenciler 2. Cihan Harbi'nde Amerika'nın yenilmesini çok arzu ediyorlardı. Her türlü zulûm, işkence ve hapislere son derece büyük bir metânetle katlanması **Elijah Muhammed**'i zenci Müslümanlar indinde daha kuvvetli ve tesirli bir hale getirmiştir. Bir çok kereler demir parmaklıklar arasından bile bütün bir Amerikan resmî kuvvetlerine meydan okumuş ve teşkilâtın idaresini dışarıda bulunduğu zamandaki gibi, yürütebilmek liyâkat ve kuvvetini gösterebilmiştir.

Hapisten çıkar çıkmaz da evvelkilerden daha sert ve tahripkâr hücumlara geçmek sûretiyle aslâ boyun eğmediğini göstermiştir. 2. Cihan savaşı boyunca Japonlar'ın da Ame-

Elijah Muhammed Amerika'da Zenci müslümanlar için pek çok eser kaleme almıştır. Yandaki resimde kapak kompozisyonunu gördüğünüz kitab da O'nun telifidir ve en tepedeki ifadesiyle kendisini «**Peygamber**» kabul eylediği görülmektedir.

rikan zencileri gibi beyazların gadrine uğramış doğulu bir kavim olduklarını bu yüzden Amerikalılar'a karşı onların yanında bulunmanın lüzum ve doğruluğunu müdafaa ediyordu.

Fakat O, Amerikalı zencilerin topyekûn Müslümanlığa dahil olmalarını temin ettikten sonra bütün güç ve silâhlarını Kuzey Amerika toprakları üzerinde beyazlara karşı açılacak «**ARMAGEDDON**» (beynelmilel mücadele) için saklamalarını ve o güne kadar sabır ve metanetle hazırlanmalarını söylüyordu. Bu büyük mücâdele hürriyet, adâlet ve müsâvatı temin etmek için bir ölüm kalım savaşı olacaktı. Fakat bu savaşın nerede, nasıl, ne zaman ve kimin başkanlığı altında başlıyacağını açıkça söylemiyordu. Buna rağmen dinleyiciler yakın bir gelecekte Siyah - Beyaz Mücadelesi'nin başlayacağını anlıyor ve hareketin liderini içlerinde birikmiş asırlık bir baskı ve kompleksin tesiriyle çılgınca alkışlıyorlardı.

Bu sıralarda zenci müslümanlar hareketi **Elijah Muhammed**'in idaresi altında oldukça ilerleme kaydetmişse de asıl inkişafını 1940-45 yılları arasında sahnede görülmeye başlayan **Malcolm X** sayesinde gerçekleştirebilmiştir.

Bilâhare **Elijah Muhammed**'in İslâm itikadının temel esasları bakımından içinde bulunduğu yanlışları farkederek hareketi tam islâmî bir muhtevaya kavuşturmak arzusu yüzünden şehid edilecek olan **Malcolm X**'in adı **M. Little** idi. Müslüman olunca **Malcolm X** adını aldı. Gösterdiği fevkalâde cesaret ve başarılarından dolayı **Elijah Muhammed** tarafından kendisine **Mâlik Şahbaz** ismi verilmiştir.

Bir zenci müslüman olunca kölelik zamanındaki adını değiştirir. Meselâ; onun adı **John King** ise, derhal **John X** olur. Eğer devam ettiği mescidde bu isimde bir başkası daha varsa adının sonuna konan X işaretine bir de numara konur. Bu (**X**)'in mânası şudur: Zenciler ırklarının Dünya'ya beyazlardan önce gelmiş olduğunu kabul ederler. Fakat hakikî menşeleri ve isimlerinin sonuna İngilizcede sâbık mânasına

gelen «Ex» takısını ilâve ederek, «Vaktiyle beyazların buyruğu altında kör, sağır ve dilsiz bir insandım. Fakat o hüviyet artık mâziye karışmıştır. Şimdi, yeniden doğmuş gibi ayrı bir insanım» demek isterler. İşte bu sebeple **M. Little** da müslüman olunca ismini **Malcolm X** e çevirmiştir.

BİR GERÇEK ŞEHİD MALCOLM X

Amerika'daki, zenci müslümanlık hareketinin en dikkate değer siması **Malcolm X**, tam müslümanlaşmış adıyle **Mâlik Şahbaz**'dır. Bu dikkate değer mücâhid Amerikan'ın Nebraska Eyâleti'nin **Omaba** şehrinde doğmuştur. **Elijah Muhammed** gibi o da, bir Baptist papazının oğludur. O doğduktan az bir zaman sonra âilesi Michigan'ın Lansing Şehri'ne göçetmişti. Babası Amerikan zencilerinin ancak Afrika'ya dönmek sûretiyle bayazların zulmünden kurtulabileceklerine inanan zenci milliyetçi **Garvey Marcus**'un fikirlerini benimsemişti. **Mâlik Şahbaz** henüz 6 yaşında iken, beyaz Amerikalı tedhişçilerin teşkilâtı olan **Ku: Klux Klan**'cılar tarafından evleri yakılmıştır. Yangın yerine gelen itfâiye, sanki vazifesi yangını söndürmek değilmiş gibi bir damla su dökmeden geri dönmüştür. Bu vak'a küçük **Malcolm**'un ruhuna ilk isyan tohumlarını atmıştır. O bunu şöyle anlatmaktadır:

«– İtfaiye geldi, fakat yanan evimizi kurtarmak için hiçbir yardımda bulunmadı. Yangına bir damla su sıkmadı. Baba evimizi yakan ateş halâ aynı şiddetle can evimi yakmaktadır!.»

Malcolm'ın babası çoluk çocuğunu geçindirmek için ufak bir dükkân açmıştı. Fakat çok az bir zaman sonra cesedi, kafatası tanınmıyacak bir şekilde ezilmiş olduğu halde bir tramvayın altında bulundu. Bu acı vak'a da **Malcom**'ın indifa haline gelecek olan ruhunun tuğyanına en müessir bir âmil olarak hafızasına nakşolmuştur. Bir zencinin ticaret hayatına atılarak çoluk çocuğunu açlıktan kurtarması gibi en basit ve mâsûma-

ne bir hakka sahip olmasına tahammül edemeyen mahud tedhişçi teşkilât, bu sûretle küçük **Malcolm**'u en büyük desteği olan babasından da mahrum bırakmıştı. Bu sebeple biribirine çok tutkun bulunan âile fertleri, açlık ve sefâlet yüzünden dağılıp parçalanmaya mecbur kaldılar.

Malcolm ve erkek kardeşleri geceleri sokağa çıkarak fırsat ve imkân bulabildikleri nisbette öteberi aşırarak karınlarını doyurmağa başladılar. Bu şekilde birçok defalar yakalanarak döğüldüler ve hakaretlere mâruz kaldılar.

Nihâyet **Malcolm** bir islâh yurduna gönderildi. Bu yurtta kendisi gibi birkaç zenci çocuk daha vardı. Hayatında ilk defa bu müessesede sevgi, şefkat ve alâka gördü. Müessesenin yaşlı ve beyaz Amerikalı rahibe olan müdiresi O'nu diğer çocuklara karşı koruyordu. Beyazların çocukları da, büyükleri gibi zenci çocuklarına bir kaleden bir kaleye şut çekmeye mahsus bir top nazarıyla bakıyorlardı. Her türlü hakaretle tekme ve küfrü zenci çocuklarına karşı tabiî bir hakları zannediyorlardı. Bu zihniyetin eseri olarak **Malcolm X** hergün birçok çirkin taarruzla karşılaşıyor, fakat daima rahibe olan müdirenin siyâneti ile kurtuluyordu. İşte Malcolm X bütün beyazları topa tutan müessir ve heyecanlı konuşmalarını yapacağı zaman bir vicdan ve iz'an sahibi olarak bu rahibe kadını istisna ilân edecekti. Burada gerek O'nun ve gerekse bütün diğer zenci müslümanların beyazların topuna birden cephe almalarını, kınamayı doğru bulmuyoruz. Çünkü onlar içinde yaşadıkları cemiyette beyazlardan hakikaten insaf ölçülerini pekçok aşan zulümlere mâruz kaldıklarından ve Dünya'yı biraz da sırf Amerika'dan ibaret zannettiklerinden dolayı beyaz insan onlara zulüm timsali halinde görünmektedir. **Malcolm X** ileride anlatılacağı üzere diğer müslüman memleketleri gezip gördükten sonra bu ve diğer yanlışlarından dönmüştür.

Daha sonra **Malcolm X**'in himâye ve müzâheretine mazhar olduğu rahibenin teşebbüsü ile ıslah yurdunun yakınındaki bir

orta mektebe kaydedildiğini görmekteyiz. Bu mektebin tek zenci talebesi idi. Kısa zamanda zekâsı ve çalışkanlığı ile temâyüz ederek sınıfının birincisi oldu. Fakat bu, öbür çocukların ve hattâ muallimin nefret ve düşmanlığını celp etmekten başka bir işe yaramadı. Son sınıfda iken kendisine ne olacağı sorulduğu zaman hukukçu olmak istediğini söylüyordu. Buna karşı, avukatlığın bir zenci için uygun bir meslek olmadığını ve marangozluk v.s. gibi diğer bir sanat seçmesini öğütlüyorlardı.

Bu umûmî kanaat karşısında istediği mesleği elde edemeyeceğini anlayınca, tahsili bırakarak New-York'a geldi. Burada dalaveralı işler yapan bazı adamlarla tanışarak kısa zamanda onlar arasında işe yarar, becerikli ve itimad edilir bir kimse haline geldi. Gayet dürüst ve sâdıktı. Yaptığı işte hile yoluna kaçmaz, temin ettiğini, kuruşuna kadar ortaya koyardı. 18 yaşına geldiği zaman «**Koca Kızıl**» lâkabı ile kendine bu sahada hatırı sayılır bir isim yapmıştı. Artık emrinde 5-6 adam çalıştırarak başı o çekiyordu. Afyon, eroin, kaçak viski gibi malları alıp satmaktan, ahlâk düşkünü beyazları zencilerin barlarına, gizli fuhuş yuvalarına ve hattâ bazı zencileri de beyazların devam ettikleri sefâhet yerlerine götürmekte gayet usta olmuştu. **Malcolm X** hayatının bu devresini anlatırken:

«– En iyi müşterilerim Papazlar, sosyal yardım işlerinde çalışanlar, emniyet mensupları ve daha bunlar gibi başkalarının hayatlarını idare etmekte esaslı rolleri olan önemli insanlardı» demektedir. Geliri ayda birkaç bin doları geçiyordu. Polise bol bol rüşvet vermesine rağmen, bir ara hırsızlık suçundan hapse atılmaktan kurtulamadı.

Cenab-ı Hak dileyince en basit bir şeyi hidâyete vesile kılar. **Malcolm X** de işlediği hırsızlık suçu yüzünden atıldığı hapishanede, ebedî kurtuluşun kapısını kendisi için ilk defa aralık bulmak saâdetine nâil oldu. 1947 senesinde Massec Hussett Eyâleti'nin Concord Şehri ceza evinde bu mahkûmiyetini çekerken, Detroit'deki müslüman mescidi mensupların-

dan bulunan başka bir mahkûmun irşadiyle Müslümanlığı kabul etti. O dakikadan itibaren yaşadığı kötü hayata bütün samimiyetiyle tövbe ederek kendini İslâm dâvasına adadı. Öyle adadı ki, bizim memleketimizdeki birçok adayışlar gibi değil. Güçlükler bütün dehşetiyle karşısına çıktığı zaman, bükülüp yüz geri etmedi. İslâm ile şereflendikten sonra ve böylesine kötü mûhit ve alışkanlıklar içindeki, bu insanlarda öyle yüksek bir ahlâk ve namuskârlık görülmektedir ki, bunu dostları kadar düşmanları da tasdik mecburiyetinde kalmaktadırlar. Fakirlik ve sosyal yapının baskıları onları daha önce sefil ve ümitsiz bir yaşayışa sevkederken birdenbire Müslümanlığın büyük ve ulvî prensiplerine kalpleri râm olunca inanılmaz bir manevî istihale ve terakki gösteriyorlar. İdeolojik suçlar dışında hiçbir müslüman zencinin Müslamanlık'tan önce olduğu gibi adî bir suçla hapishaneye girdiği asla görülmemektedir. Eski alışkanlıkları zina, fuhuş ve hırsızlık kendileri için ebedî bir meçhûl haline gelmekte ve içinde bulundukları maddî ve manevî sıkıntılara büyük bir azim ve tevekkülle karşı koymaktadırlar. **Elijah Muhammed** W. S. Ton'da yaptığı bir konuşmada:

«– Benim müridlerimin büyük ekseriyeti vaktile en âdî suçları işlemiş insanlardır. Fakat ben onları, kendi kendilerine tanıma yolları ile bambaşka bir insan yaptım,» demiştir. Onu dinleyen büyük kalabalıkda; W. S. Ton'un yüksek binalarının cidarlarını yalayarak semaya doğru yükselen dehşetli sayha halinde:

«– Elhamdülillah!..» diye mukabele etmişlerdir.

Gerçekten müslüman olmayan zenciler **Elijah Muhammed**'in bu kendi kendini tanıma doktrinine önceleri dudak büküyorlardı. Fakat bugün bu telkin ve irşatlarla zenciler artık renk ve ırklarından utanacakları yerde bilâkis bununla iftihar etmeye başlamışlardır. Harekete hergün tertemiz kıyafetli terbiyeli, örnek alınacak derecede dürüst ve namuslu bir çok eski

mahkûm zenci katılmakta ve gitgide kabaran umumî yekûn içinde şeklî ve ruhî bakımlardan İslâm ahlâkının üstünlüklerini yaşamaktadırlar.

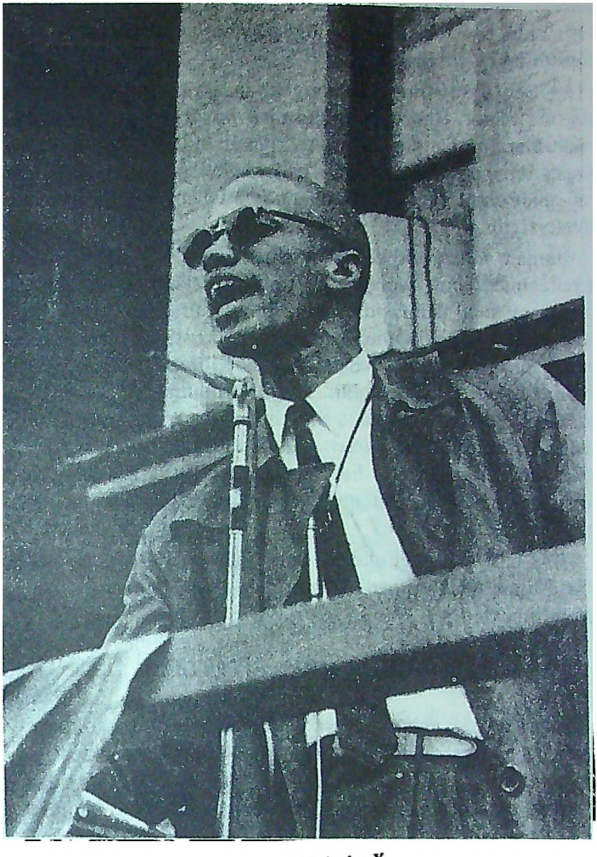
Zenci Müslümanlık hareketinin gelişmesini temin eden en ehemmiyetli müessirlerden biri de, bu siyah ırktan olmanın getirdiği utanma ve aşağılık hissi yerine öğünme duygusunun bütün zenciler üzerindeki câzibesidir. İşte **Malcolm X** de bu kendi kendini tanıma metodu sayesinde İslâm, ahlâk ve inanışına kazanılmış ve bu hareketin en kudretli hatibi olarak ortaya çıkmıştı. Kendisi bir zenciye Müslümanlığı kabul ettirirken, bu hareketin diyalektiğini izah edecek mahiyette olmak üzere karşılaştığı şu hâdiseyi nakletmektedir. Karşısına müslüman olmak için gelen bir zenciye **Malcolm X**:

«– Kardeşim!..» demiş, «evvelâ kumarı, içkiyi, küfrü ve esrarı bırakacaksın, sonra çapkınlıklardan vaz geçerek karına sâdık kalacaksın!..» Zenci bir saniye düşünmüş sonra da:

«– Yok!.. demiş. «Ben yapamam bunları, ben Hıristiyan kalayım daha iyi.»

Malcolm X 1946 - 52 yılları arasında hayatını hapishanede geçirdi. 1962 yılına kadar **Elijah Muhammed**'in en yakın bir müridi ve hareketin en müessir hatibi idi. O'nun bu devrede zenci müslümanlara verdiği vaazlardan birkaç misali kitabımızın son bölümünde tetkik edince bu devrede onun **Elijah Muhammed**'den farklı düşünmediğini göreceksiniz. Gerek **Elijah Muhammed**'in peygamberliği gerekse aşırı ırkçılık ve beyaz düşmanlığı mes'elelerinde **Elijah Muhammed**'in bir kopyası halinde idi. Fakat 1962 yılında gerçek İslâm itikad sistemine tam nüfuz ve vukuf peyda ederek **Elijah Muhammed**'e cephe aldı.

1964 yılında hacca gitti. Orada Dünya'nın her tarafından gelen müslümanlarla görüşüp tanışarak İslâm itikadının bütün esaslarını tam manasiyle öğrendi. Tunus, Cezayir gibi bir çok müslüman memleketlerini dolaştı. O güne kadar noksan ve

Malcolm X
Bir konferans verirken

kusurlu olan itikadını düzelterek tam bir ehli sünnet müslümanı oldu. New-York'a döndüğü zaman gazetecilere ve zencilere hitaben şöyle demişti:

«– Ben ırkçıydım ve İslâmiyet'i ancak o şekilde benimsemiştim. Fakat **Hazreti Muhammed** ve **Hazreti İbrahim**'in yaşadıkları mukaddes diyarları ziyaret ettikten sonra şimdi gerçek bir müslüman oldum. Artık eski ırkçı değilim. Allaha çok şükür onu terkettim. Bundan böyle İslâmiyet'in gerçek bir dâvetçisiyim.»

Bundan sonra hareketi tam ehli sünnet itikad sistemine tevcih etmek için faaliyete girişmiştir. Fakat bu O'nun, iki hasım arasında kalmasını sonuçlandırmıştır. Bir kere zenci Müslümanlık hareketine karşı olan hıristiyan beyazlarla hıristiyan zencilerden maada bir de **Elijah Muhammed**'in husûmet çemberi içinde kaldı. **Elijah Muhammed**'in ne derece rol sahibi olduğu hakkiyle tesbit edilememiş olmasına rağmen öldürülmesinde ilk akla gelen müessirlerden biri O'dur. Çünkü **Malcolm X**, bir salonda dinî konuşmalarından birini yaparken kendisine 8 adım mesafeden ateş edilerek şehid edildikten sonra kaatil,

«– O çok konuşuyordu, cezasını buldu» demiştir. Bu söz O'nu **Elijah Muhammed**'in öldürtmüş olma ihtimalini kuvvetlendirmektedir.

HAREKETİN HUSÛSİYETLERİ

Yukarıda da muhtelif vesilelerle temas edilmiş olduğu üzere, bu hareket İslâm itikadı bakımından bazı eksikler ve hattâ yanlışlar ihtiva etmektedir. Buna rağmen İslâm'ın ibâdet ve ahlâk esaslarında bugün müslüman milletlerin çoğunun gıpta edeceği derecede bir mükemmeliyet göstermektedirler. Kadınları tamamen islâmî ölçüler içinde giyinip kuşanmakta, cemiyet hayatındaki vazifelerini tamamen islâmî üslûp ve

BLACK VOICE

Vol.11 No.I Popular Paper of Black Unity & Freedom Party NO 2.11.80.PP22. 10p

SPECIAL 10TH ANNIVERSARY ISSUE

INSIDE

Special Four Page Review Of BLACK VOICE Over The Last Decade

BLACK VOICE

POPULAR PAPER

OF

BLACK UNITY AND FREEDOM PARTY

AUG - SEPT. 1970 PRICE 1/-

ABOVE, THE ENSIGNIA WHICH SIGNALLED IN THE FIRST ISSUE OF BLACK VOIC . ALMOST A DECADE HAS PASSED SINCE WE FIRST APPEARED ON THE STREETS OF BIRMING..., LONDON AND MANCHESTER.

APPEAL TO ALL OUR READERS

If Black Voice is to see the end of the 1980's it needs the support of each and every reader. Over the la.. Decade we have experienced periods of high and low circulation. At present we are experiencing our lowest ever level. This is due mainly to three reasons, lack of manpower to destribute the paper, lack of finance and a fluctuating responce from you our readers. We now have the manpower necessary for a greater circulation. We need your support to strenghten our finances. But above all we need your support and continued support in purchasing and contributing to the paper.

mantık içinde gerçekleştirmektedirler. Erkekler de İslâm ibadetleri kadar İslâm ahlâk ve hayat tarzını gayet sıkı ve kararlı bir şekilde tatbik etmektedirler. Her vesile ile Kur'anın üstünlüğünü ilân etmekte ve bütün inançlarının onun muhteşem muhtevasından ibaret bulunduğunu söylemektedirler. Amerika dahilinde şimdilik dört eyaletin kendi hükümrânlıklarına verilmesini ve bu dört eyaleti Kur'an esasları dairesinde idare etmek istediklerini ilân etmektedirler. Bu kadar mükemmel islâmî davranışların yanısıra inanç esaslarında maalesef iki büyük yanlışları muşâhede edilmiştir. Bunlardan biri **müfrit ırkçılık** diğeri de, **Elijah Muhammed'in peygamberliği** meselesidir.

A- IRKÇILIK:

Irk bir gerçektir (realitedir) Dünya'da belli ırkî farklarla birbirinden ayrılan gruplar inkâr edilemez. İnsanın alâkası en yakından uzağa doğru gider. Bu da bir gerçektir. Yani, insanoğlu önce kendi nefsine sonra yakın âile fertlerine daha sonra da akrabalarına ve nihayet kendi ırkından olanlara doğru merkezden muhite genişleyen bir sevgi ve bağlılık meyline sahiptir. İslâm gerçekçi (realist) bir sistem olmak itibariyle bu keyfiyeti inkâr etmez. Bu sebeple kâinatın Fahr-i Ebedisi (s.a.)

«– Kişi kavmini sevmekle ayıplanmaz,» buyurmuşlardır.

Fakat insanın kendi kavmine duyduğu alâka ve beslediği sevgi, aşırı bir şekilde büyütülerek O'nun dünya görüşü haline getirilemez. Çünkü ırklar zamanla birçok coğrafî, tabiî ve harsî (kültürel) farkların eseridir. İnsanlar menşe itibariyle hepsi de, **Hazreti Âdem**'in çocuklarıdır. Onların arasında üstünlüğün asıl mesnedi Kur'an-ı Azimmüşşan'da beyan edilmiş olduğu üzere sâdece «**takva**» dır.

Yani kim iman, ahlâk ve faziletçe üstünse, o tercih edilir. Cenabı Hak, bütün beşeriyete hitaben:

«Ey insanlar! Hakikat biz sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Sizi (sırf) birbirinizle tanışmanız için büyük büyük cem'iyyyetlere, küçük küçük kabilelere ayırdık. Şüphesiz ki; sizin Allah nezdinde en şerefliniz takvaaca en ileride olanınızdır. Hakikaten Allah her şeyi bilen, her şeyden haberdar olandır.» Buyurmaktadır.[7]

Bu sarahat karşısında ırkı iman gibi topyekûn bir dünya görüşünün temeli ve insan hayatının bellibaşlı gayesi haline getirmeye imkân olmadığı muhakkaktır. Bununla beraber Hazreti Peygamber'in, kavminin sevilmesiyle bir insanın ayıplanamıyacağını buyurması, herkesin kendi kavmine, diğer kavimlere nazaran daha büyük bir meyil ve muhabbet duymasının ifadesidir. Bu yüzden bu muvâzeneyi bozmamak şartiyle ırkı tutmak mümkündür. Hattâ bir milletin manevî üstünlüklerinden bir kısmı ırkî hasletleri hâlinde devam edegelmiş ise, o hasletleri muhafaza ve müdafaa için ırka daha fazla da itibar edilebilir. Fakat unutmamak gerektir ki, insanın asıl şahsiyetini kuran his ve düşünceleridir. Mânevî benliğin muhtevası bütün davranışlara müessirdir. Bu yüzden insanları bağlayan en büyük bağ manevî duygulardır. Meselâ: Biz ırkın Türk olmak itibariyle, Türk Milleti'ni severiz, ve tabiatiyle bu manada türkçüyüz de. Fakat Türklüğün muhtevasını sırf ete ve kemiğe tahsis etmeyip onu, İslâm ebedî nizamıyla asıl hüviyetini bulmuş mânevî bir şahsiyet olarak kabul ederiz. bu mesele, Türk Milleti için her milletten daha ayrı bir husûsiyet göstermektedir. Şöyle ki; ırkî hasletlerle yani İslâm'dan evvel mevcud husûsiyetlerle İslâm inancının büyük değerleri bir çok bakımlardan birbirine uygun ve âhenkli düşmüş ve bin yıllık bir tarihî gelişme içinde aynîleşerek bir kumaşın iki yüzü

7- Hucûrat Sûresi: âyet; 13

mesâbesinde bir birlik ve ayniyet kazanmıştır. Bu yüzden Türkiye'de İslâm, ilâhî nizamının milletimize kazandırmış bulunduğu meziyetleri küçümseyen bir millîyetçilik, Türk'ün ırkî varlığına dahi, ihânet manasını tazammun eder.

Filhakika, İslâm'da millet, ümmetin ta kendisi olarak va'z edilmiştir. Fakat, bugün sosyolojik manada ayrı bir millet mefhumunun vücûda geldiği muhakkaktır. Artık bu kelimeyi ümmet karşılığında ifade etmeye imkân kalmamıştır. Ümmet belki, aynı Dünya görüşü ve inancına bağlı milletlerin sosyolojik manâdaki, millî varlıkları üstünde tesis ve teşkil edecekleri bir bloklaşmanın adı olmuştur.

Zencilerde bu meselenin, böylesine benimsenip kavranmasına içinde bulundukları şartlar müsaade etmemiştir. Çünkü kendilerini en tabiî sosyal ve insanî haklarından mahrum kılanlar, onların bütün kusurlarını ırkları ile izah etmiş ve kendilerini de aynı tarzda bir mukabeleye mecbur bırakılmışlardır. Onlar beyaz Amerikan halkına nazaran siyah derileriyle sırf ayrı bir ırka mensup olmak dolayısiyle hâlâ tahkir edildiklerini görmektedirler. Bu yüzden, kendilerinin ırkî hushusiyetleri olarak iddia ve ilân edilen ahlâkî düşkünlüklerini Amerikalılar'a karşı ters çevirerek yine ırk ile izah etmektedirler. Demek ki, bu yanlışa sürüklenmelerinde içinde bulundukları sosyal yapının husûsiyetleri son derece müessir olmuştur.

Bu yanlış ve aşırı ırkçı görüşü ne ölçüde sert ve müfrit olarak beyan ettiklerine bir misâl olmak üzere yukarıda hikâyesini naklettiğimiz gerçek şehid **Mâlik Şahbaz**'ın (**Malcolm X**) henüz bu hataları görememiş bulunduğu bir sırada cemaata karşı yaptığı şu konuşmayı kaydedelim.

Malcolm X cemaata hitap eder:

«– Biz Allahın kullarıyız ama aynı zamanda O'nun timsaliyiz.»

بسم الله الرحمن الرحيم
WITH THE NAME ALLAH, THE GRACIOUS, THE COMPASSIONATE
BILALIAN NEWS
Vol. 5 No. 16 February 22, 1980
BRINGING HUMANITY TOGETHER IN MORAL EXCELLENCE WITH TRUTH AND UNDERSTANDING
35 Cents; 45 Cents outside U.S.
WCIW Leader and President
IMAM WALLACE DEEN MUHAMMAD
ON TITLES AND TRADITIONS—SEE PAGE 17
SOVIETS SHOULD LEAVE AFGHANISTAN
SEE PAGES 3, 9, 22, 23
PEEP SHOW RAID
CITY

Zenci Müslümanlar'ın dergilerinden diğer biri.

Cemaat bir ağızdan bağırır:

«– Ne demek istediğinizi açıklayın, Hoca Efendi.»

«– Demek istiyorum ki, Allah da bizim gibi siyahîdir.»

«– Allahı zülcelâl.»

«– Allah, Dünyayı yaratırken kendisi de orada bulunuyordu.»

«– Doğru, doğru.»

«– Şu halde biz de Dünya yaratıldı yaratılalı yer yüzünde bulunuyoruz.»

Cemaat, sevinç ve şükrân duygularının verdiği galeyan içinde bağırarak ayağa kalkar:

«– Doğru, haklısın! Elbette.»

«– Mâvi gözlü beyaz adam, üstün adam olduğunu iddia ediyor. Ona kendisinin atası, dedesi biz olduğumuzu öğretmenin zamanı geldi de geçti bile.»

«– Daha açık konuşun, Hoca Efendi. Bize her şeyi izah edin!»

Malcolm, Harlem zenci mahallesinin bir sokağında toplanmış olan üç bin dinleyiciye:

«– Beni iyi dinleyin şimdi» diye bağırır, «iyi dinlerseniz siyahların beyazlardan niçin daha üstün olduğunu anlarsınız.»

«– Dinliyoruz. Anlatın.!..»

«– Siyah temel bir renktir. Kuvvetli bir renktir.»

«– Öyledir öyledir.»

«– Başka her hangi bir rengi, renkleri birbirine karıştırarak elde edebilirsiniz. Ama siyahı, renklerin karışımı ile elde edemezsiniz. Siyah, ancak siyahtan meydana çıkar. Siyah da esas renk, mükemmel renk olduğuna göre, en iyi renk demektir, öyle değil mi?»

«– Öyle, öyle.»

«– Böyle olunca iyilik de siyahtır, Allah da siyahtır!»

Bir insan ne kadar siyahsa o kadar iyidir. Bir insan ne kadar beyazsa, siyahlıktan o kadar uzaktır, yani iyi olmaktan da o kadar uzaktır. Haklı mıyım, haksız mıyım?»

«– Haklısınız.»

«– Sözün kısası, beyaz adam ahlâk bakımından tamamiyle tefessüh, etmiş bir varlık, bir yılan, bir şeytan. Mahvolması, Yeryüzünden silinip süpürülmesi zamanı da yaklaşmaktadır.»

Dinleyiciler artık tam manasiyle coşmuşlardır. **Malcolm**'u dakikalarca alkışlarlar. Köşe başlarında nöbet bekleyen beyaz Amerikalı polisler, oralarda bulunan beyaz seyircileri hafifçe dürterek onlara **«yollarına gitmeleri»** tavsiyesinde bulunurlar.

Allahın siyah bir Allah, beyazların da yaradılıştan kötü mahlûklar olduğu iddiası zenci müslümanları, bir çıkmazın içine sürüklemektedir. Öyle ya, iyi bir siyah Allah, kötü beyaz kulları niçin ve nasıl yaratır?

Siyah Müslümanlar bu muammayı **Yakub** nazariyesi denilen bir nazariye ile çözmeğe çalışmaktadırlar. Çünkü Onların iddiasına göre ilk insanın zenci olduğunu kabul etmemiz için, siyah insandan beyaz insanın nasıl türediğini de biyolojik bakımdan ispat etmek gerekmektedir. **Elijah Muhammed** bunu şu şekilde izah etmektedir:

Kafkas ırkı denilen beyaz ırk siyah ırkın en zayıf, en mukavemetsiz fertlerinin soyundan gelmiştir. İnsanların bünyelerinde iki türlü insan nüvesi bulunmaktadır. Bunların biri simsiyah, öbürü kahverengidir. Kahverengi nüve siyahtan daha zayıftır. Bu zayıf nüve veya insan özü siyah bir insandan alınıp başka siyah bir insana aşılanırsa ve bu ameliye onun çocuğuna, çocuğunun çocuğuna kısacası soyuna devamlı sûrette tatbik edilirse, neticede ortaya beyaz bir insan çıkmaktadır. Bunu 6645 yıl önce yaşamış **Yakub** adında bir âlim (!..)

keşfetmiştir. Doğumla alâkalı biyolojik kanunlar son derece titizlikle takip edilmek şartiyle altı yüz sene içinde simyisah bir adamın neslinden bembeyaz insanların türediği görülmüştür.

Elijah Muhammed'in bu izahına göre **Yakub** nazariyesi başarı ile neticelenmiş bir tecrübe olmuştur. Fakat O'na göre ne yazık ki; bu tecrübe Yeryüzünü beyaz tenli, mâvi gözlü, gerek vücud ve gerekse ahlâk bakımlarından zayıf ve dayanıksız insanların istilâ etmesine de yol açmıştır. **Elijah Muhammed** sözlerine misâl olarak Dünyaca meşhur zenci boksörlerin, atletlerin, futbolcuların adlarını verir. Beyazların kötülüklerine örnek olmak üzere de Almanya'daki işkence kamplarından, Hiroşima'ya atılan atom bombasından, hele en başta Amerika'da zencilere yapılan zulüm ve hakaretlerden bahseder. Netice olarak sözlerini şu şekilde hülâsa eder:

«-Yaradılıştan kötü olan beyaz ırkın mensupları, yılandır, ejderhâdır, şeytandır, iblistir. Bunlar yalancıdırlar, öldürücüdürler. Doğruluğun, dürüstlüğün ve gerçeğin olduğu kadar bu vasıfları taşıyanların ve ortaya koyanların da düşmanlarıdırlar.

Siyah ırkın üstünlüğünü tarih de te'yid etmektedir. Beyaz ırkın mensupları Avrupa kıt'asında mağaralarda yaşarlar, hayvanlar gibi ellerinin üzerinde yürürlerken, siyah ırkın mensupları Afrika'da kendilerine hatırı sayılır bir medeniyet kurmuş bulunuyorlardı.

Beyazların Afrika'nın göbeğine kadar sokulması ve Afrikalıları toplayıp yeni Dünya'ya götürerek kendilerine köle yapması bu medeniyetin yıkılmasına sebep olmuştur.»

«Fakat Afrika medeniyetinin çökmesi geçicidir. Altı bin yıldan beri kötülükleri ile Dünya'yı kasıp kavuran beyaz adam yakında mahvolacak ve siyah adam yine eski kuvvet ve kudretini elde edecektir.»

Tabiatiyle bütün bu masallar, biraz da hakîr görülmekten dolayı ruhlarında büyük bir aşağılık duygusu teşekkül etmiş

bulunan zencilerin bu aşağılık duygusundan kurtulmalarını temin için uydurulmaktadır. Zenci müslümanların mâneviyatlarının çok kuvvetli bulunduğu, her vesile ile müşahede edilmekte olduğundan bu yanlış ve biraz da garip telkinlerin netice olarak ve hiç olmazsa bu yönden faydalı olduğu da söylenebilir.

Bu yanlışlar hareketin liderlerini bir çok kereler müşkül vaziyetlere sokmuştur. Meselâ; **Malcolm X,** Los Angeles televizyonunda zenci ırkının esas kültürünün İslâmiyet'le başlamış olup olmadığı hususunda bir münâzaraya iştirak etmişti. Stüdyodan çıkarken bir grup İranlı müslüman talebe etrafını sararak kendisine zenci müslüman mâbedlerine girmek istedikleri halde, beyaz ırka mensup iblisler oldukları mülâhazasıyla içeri kabul edilmedikleri hususunda şikâyette bulundular. **Malcolm X** bu İranlı talebeleri güçlükle yatıştırıp ikna edebilmişti. Neticede birbirlerine Cenab-ı Hakk'ın lütuf ve inâyetine mazhar olmalarını temenni ederek ayrılmışlarsa da iki tarafın da tam manasiyle tatmin olmadıkları muhakkaktı. **Malcolm X,** o sıralarda, ruhunda bu yanlışa karşı bilâhare doğarak isyanın belki de tohumunu taşıyordu. Fakat içinde bulunduğu şartları gayet güzel ifâde etmek üzere talebelere bu hâdiseye şu gözle bakalım demişti:

«– Kafese kapanmış bir arslanın kükremesiyle ormanda boş gezen bir arslanın kükremesi arasında çok büyük fark vardır değil mi? İşte sizlerin bizim mescidlerimize gelip de kabul olunmayışınız bundan ileri gelmektedir. Ama bütün arslanlar birbirlerini severler. Kaplanlardan nefret ederler. İşte asıl önemli cihet de budur.»

Malcolm X bu sözlerle Amerikalı zenci müslümanların beyazların kurmuş oldukları medeniyet kafesinde mahpus hayatı geçirmekte olduklarını ifade etmek istemişti. Böyle bir kafeste yaşayan Zenci Müslümanlar'ın kükremelerinin beyaz Müslümanlar'ın kükremesinden çok daha basit ve iptidâî bir se-

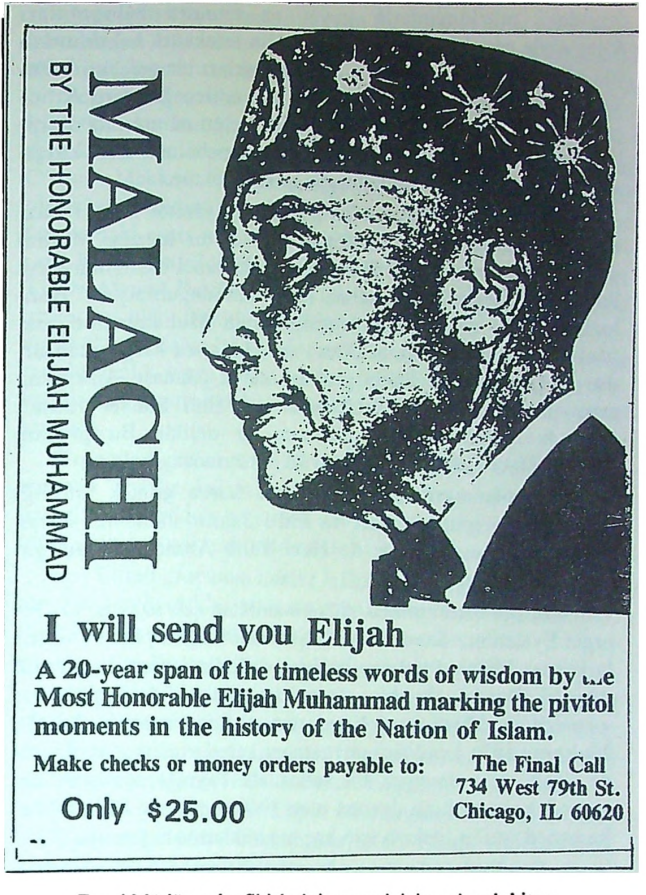
viyede olması normaldir, demek istemişti.

Zenci müslüman liderlerinin vaazlarında zenci ırkının üstünlükleri ve Afrika medeniyeti oldukça geniş bir yer işgal eder. Bunun, zenci ırkında cemiyetin tesiriyle yerleşmiş bulunan aşağılık duygularını söküp atmak gibi amelî bir ihtiyaçtan doğduğu muhakkaktır. Ayrıca zenci ırkından, bu güne kadar ehemmiyet verilmemiş olan bir çok millî kahraman bulup çıkarmaktadırlar. Meselâ; Amerika'nın İngiltere'ye karşı giriştiği istiklâl mücadelesinde ilk ve önemli rollerden birini oynamış olan **Grispus Attacs**'ın bunlardan biri olduğu ve bir çok icadların isimleri unutturulmuş zenciler tarafından ortaya konduğu uzun uzun izah edilmektedir. Meselâ; saat pandülünün **Benjamin Bannaker** adında bir zenci tarafından bulunduğunu insan kanının muhafaza edilerek icabında kullanılabilmesi usûlünün de **Dr. Charles Druy** adlı zenci bir doktor tarafından icad edildiğini söylemektedirler.

Amerikan mekteplerinde ise, zenci ırkına hiç bir mükemmellik izâfe edilmediği, hâkir bir nazarla bakılmak alışkanlığı da devam etmektedir. Bu sebeple Amerikan zencileri için müslüman liderlerin konuşmaları ırkî, hattâ tâbir câizse millî bir heyecan kaynağı olmaktadır. Bu yüzden henüz beş milyonu İslâm'ı kabul etmiş bulunan 25 milyonluk zenci kütlesine İslâmiyet aslında yanlış ve müfrit bir davranış olan bu ırkçı telkinler yüzünden daha da câzip görünmekte ve bütün zencileri şümûlüne almak üzere hızla gelişmektedir.

B- ELİJAH MUHAMMEDİN PEYGAMBERLİĞİ

Hareketin **Fard**'dan sonraki lideri **Elijah Muhammed**'in kendinden peygamber olarak bahsettiğini ve kendisine bu sıfatı izafe etmelerine mâni olmadığını yukarıda söylemiştik. Bu hiç bir sûretle mâzur görülemiyecek büyük hata, zenci müslümanların ikiye ayrılmasına sebep olmuştur. Amerika

Zenci Müslümanlar fikirlerini yaymak için pek çok kitap yayınlamaktadırlar. Onlardan birinin ilânı.

dışındaki müslümanlarla gayet az temasta bulunmaları dolayısiyle zenci Müslümanlar'ın İslâm tefekkürü bakımından çok eksik ve yanlış bilgilere sahip oldukları bir gerçektir. Fakat bu hareketin teşkilât bahsinde izah edileceği üzere Arapça tahsil veren ve Kur'an esaslarını öğreten muntazam disiplinli mekteplere (aslında üniversite) sahip bulunmaları karşısında bu fâhiş hatayı izah etmeye imkân yoktur.

Zaman zaman İslâmiyet'in gerçek bir sûrette tetkiki bazı zencilerin uyanmasını ve böylece fahiş bir hatadan derhal dönmelerini neticelendirmekteydi. Bu da zenci müslümanların iki grup halinde toplanmaları neticesini doğurmuştur. Bunlardan birinci ve asıl büyük grup **Elijah Muhammed**'e inananlar, diğer bir gurup da O'nun sapıklıklarına karşı çıkanlardan oluşmuştur. Bu ikinci grupun ortaya çıkması, Amerikan zenci müslümanlarının istikbalde tam Ehli Sünnet itikadı üzerinde toplanacaklarını gösteren bir delildi. Bu grupun başında **Hacı Talib Ahmed Dâvûd** bulunmaktaydı.

Elijah Muhammed 1960 yılında hacca gitmek istediği zaman ikinci grupun lideri ve Ehl-i Sünnet itikadının Amerikadaki mümessili sıfatı ile **Hacı Tâlib Ahmed Davûd** gazetecilere beyanat vererek:

«– **Elijah Muhammed** müslümanlıktan çok uzaktır. O Georgia Eyaleti'nin Sandres Wille şehrinde doğmuş halis muhlis hıristiyan **Elijah Pool**'dan başkası değildir.» demiştir. **Talib Ahmed Davûd** da bir Amerikan zencisidir. Teşkilâtına «**Amerikalı Müslüman Kardeşler**» adını vermiştir. **Elijah Muhammed**'in kendisini peygamber kabul etmesi mes'elesinde O'na karşı amansız bir mücadele bayrağı açmıştır. Bu mücadelenin en hızlı devresi olan 1960 senesinde **Elijah Muhammed** rakibini tekzib için hac hazırlıklarına başlamıştı.

«– Kendi ırkdaşlarımı ve kendi dindaşlarımı ziyaret ve onlarla birlikte ibadet etmeğe gidiyorum,» diyordu.

Malûmdur ki; Mekke gibi İslâmiyet'in kalbgâhı olan mübâ-

rek topraklara müslüman olmayan bir insanın ayak basmasına hac idaresi izin vermemektedir. Bu sebeple **Elijah Muhammed** müslüman olmamakla itham edildiği bir devrede, hacca gitmeğe karar verince, bir skandalla karşılaşmamak için evrakını önceden hac idaresine gönderterek ziyaret arzusunu bildirmiştir. Hac idaresi **Elijah**'ın evrakını inceledikten sonra O'nun Mekke-i Mükerreme'yi ziyaretine hiç bir mâni olmadığını bildirmiştir. Bu haber telgraflarla Amerika'nın her tarafındaki zenci müslümanlara bildirilerek gerçekten bir bayram havası estirildi. Bu gelişme, **Elijah Muhammed**'in **Hacı Tâlib Ahmed Davûd** ile arasındaki mücadeleyi O'nun lehine halletmiş oldu. Çünkü hac idaresi **«ehl-i kıble»** olması dolayısiyle O'nun Mekke'yi ziyaretine müsaade etmişti. Bu da zenci müslümanlık hareketinin hakîki İslâmiyet'le bir alâkası bulunmadığı hususundaki iddiaları bir müddet için bertaraf etmişti.

Bununla beraber bu iki gurup arasındaki mücadele tamamen ortadan kalkmamıştır. Bir televizyon programı için hazırlıklar yapıldığı bir sırada ehl-i sünnet itikadı üzerinde bulunan zenci müslüman liderlerinden biri:

« – **Elijah** grupunun hakîki İslâmiyet'le hiç bir alâkası yoktur. Bu hareket ırklar arasında münâferet yaratmağa mâtuftur. Hakîki İslâmiyet'te böyle bir şey yoktur.» demiştir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ve Kanada'da yerleşmiş bulunan müslümanların sahip bulundukları tek resmî teşekkül **«İslâm Cemiyetleri Federasyonu»** dur. Bu federasyonun merkezi Chicago'da bulunmaktadır. Bünyesinde her memleketten buralarda yerleşmiş müslümanlar bulunmaktadır. Fakat bu teşekkülün idarecileri de **Elijah Muhammed**'in müslümanlığı hakkında müteredddid bulunmaktaydılar. **Elijah Muhammed**, Amerika'da, Arapça tedrisat yapan en büyük mektebi kurmuş, hayat ve cemiyet kanunu olarak da şeriatı kabul etmiş olduğundan federasyon mensupları kendisini takdir etmiş fakat

belki bir velî tavrı almak varken, nübüvvetten dem vurmasını hoş görmemişlerdir.

Buna rağmen, **Elijah**'ın hac iradesi tarafından müslüman kabul edilmesi, O'nun aleyhindeki itham ve iddiaları bir hayli zaafa uğratmıştır. Onun bu yolculuğa çıkmasından bir yıl önce merhum **Malcolm X**, bir çok İslâm ülkesini içine alan bir geziye çıkmıştı. Maksadı bu ülkelerde **Elijah Muhammed**'i tanıtmaktı. O Kahire'de bulunduğu sırada hac mevsimi gelip çatmıştı. Kendisine hacca gitmesi teklif edilmiş hatta bu hususta gerekli müsaade bile elde edilmişti. Fakat O, **Elijah Muhammed**'den önce hacca gitmek istememiştir. Mekke'ye gidecek yerde Amerika'ya dönerek, **Elijah Muhammed**'e kendisinin Mekke'de büyük bir iştiyakla karşılanacağı hususunda gerçek bir müjde götürmüştür. Bu yüzden ertesi yıl **Elijah Muhammed** hacca gideceğini ilân etmiş oldu.

Malcolm X'in Kahire'deki temasları ileride kendisinin de tam bir sûrette ehl-i sünnet itikadını öğrenip benimsemesini temin edecek fikrî malzemenin toplanmasına sebep olmuştur. Esasen o Birleşmiş Milletler'de vazifeli muhtelif müslüman kimselerle de öteden beri görüşmekte idi. Mısır âlimlerinden biri zenci müslümanların, içinde bulundukları bu itikadî aksaklıkları bizim de iştirak etmekte olduğumuz şu sözlerle izah etmiştir:

«– Amerikalı zencilere, zenci müslümanlar tarafından verilen bilgiler eksik, bazen belki de yanlıştır. Fakat ne olursa olsun, bu dersler ve bilgiler onlara Hristiyanlık'tan uzaklaşmak, bizim Allah'ımızı tanımak ve Mekke'ye doğru yönelmek imkânlarını vermektedir. Bizim istediğimiz de budur. Batı bölgelerindeki İslâmiyet'e yeni kan aşılanması lâzımdır. Eğer **Elijah Muhammed** bu işi başarabiliyorsa, bizim makbûlümüzdür. Amerikalı zenci müslüman dindaşlarımıza doğru ve sahih din bilgisini zamanı gelince vermek bize düşecektir. Şimdiki halde, onların yüzlerini Mekke'ye doğru çevirmeleri

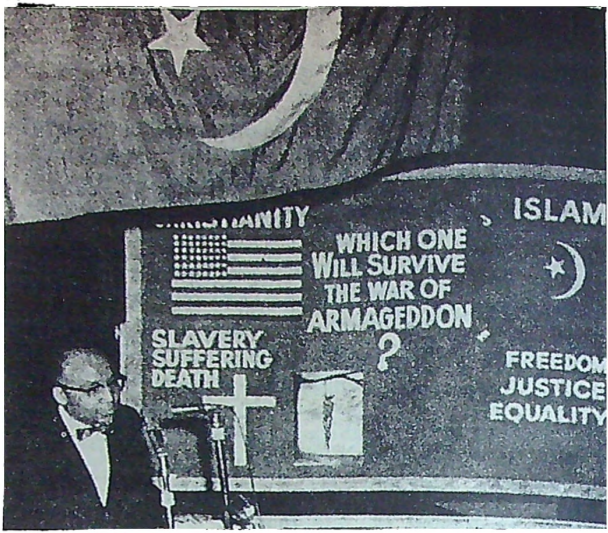
bizim için kâfidir.»

Elijah Muhammed hacı olmuş bulunmasına rağmen kendisini peygamber ilân etmekteki hatasını düzeltmemiştir. Ancak her şeye rağmen hareketin yeniliği nazarı itibare alınarak ileride düzelme ihtimali üzerinde durulmuştur. Herkes, yetmiş yaşında bulunan bu ihtiyarın nasıl olsa pek yakında öleceğini hesap ederek susmuş ve hakikaten O'nun 1975 yılında vefatı ile yerine geçen **Wallace Muhammed** babasının «**ırkçılık**» ve «**peygamberlik iddiası**» gibi iki temel yanlışının ikisini de düzeltmiştir.

TEŞKİLÂT

Zenci Müslümanlık hareketinin sadece dinî bir mâhiyet taşımadığı siyasî ve hatta askerî yönleri bulunduğunu iddia edenler olmuştur. Filhakîka onların toplantılarına bazı alman nazilerinin katıldıkları da görülmüştür. Bu hususta uzun münakaşalar cereyan ettikten sonra durum dinî ve kanunî bakımdan artık kesinleşmiş bulunmaktadır. Amerika Birleşik Devletleri'nin bir çok eyaletlerindeki mahkemeler bunların dinî bir topluluk olduklarını resmen tanımak mecburiyetinde kalmış ve ceza evlerindeki zenci müslümanların kendi inançlarına göre ibadet etmelerine müsaade etmiştir.

Zenci Müslümanlık hareketinin kadrosuna girerek müslümanlığı kabul edenler, sayı itibarıyla kat'î olarak bilinmemekle beraber beş milyon civarında tahmin olunmaktadırlar. Bunlar her önüne gelen zenciyi müslümanlığa sokmak için büyük bir gayret sarf etmektedirler. Zenci mahkûmlarla fakir ve ümitsiz halk tabakalarına İslâmiyet'i kabul ettirmek husûsunda gerçekten bir başarı sağlamaktadırlar. Bu hareketi kötülemek isteyenler, ekseriyetle böyle suçlu ve mahkûm insanların bu harekete katılmalarını, ele alarak bunların âdî ve sefih bir topluluk olduklarını ileri sürmüşlerdir. Halbuki durum bunun ta-

MÜSLÜMAN ZENCİLERİN CÂMİLERİNDEN BİRİ

Harlem'deki câmiin içi, Kürsüde **Malcolm X.** Kenarda hilâl ve bir siyah tahta. Bu tahtanın bir yanında Amerikan bayrağı, diğer yanında zenci bayrağı. Amerikan bayrağının altında **kölelik, ıstırab, ölüm...** ibaresi ve bir haç. Zenci bayrağının altında ise, **hürriyet, adâlet, müsâvat** yazılı. Bunların altında da, «Armageddon Savaşını bunlardan hangisi kazanacak?» ibaresi. Bütün zenci camilerinde hep bu manzara ile karşılaşılır.

mamen aksinedir. Zenci müslümanlar arasında suçluluk nispeti inanılmıyacak kadar düşüktür. Hattâ Amerika'da çok mühim bulunan çocuk suçluluklarında da zenci müslümanlar en düşük nispette olduğundan, gerçekten örnek sayılabilecek bir ahlâkî üstünlük göstermektedirler. Gayet kötü bir hayat yaşarken birdenbire Müslümanlığı kabul etmekle inanılmaz bir derecede değişme göstermektedirler.

Zenci müslümanların faaliyetlerinin iki merkezi vardır. Mescidler ve lokantalar. Bunlar fakir zenci mahallelerinin

ortasında bulunmakta, mücadele ve ibadet faaliyetlerinin merkezini teşkil etmektedirler. İbâdetten evvel âilece ve guruplar halinde lokantalara gidilerek yemek yerler. Vaktiyle çoğu Hristiyanlığın Baptist Mezhebi'ne mensup bulunan bu âilelerin erkekleri siyah, kadınları da beyaz ve bol elbiseler giyerler. Bilhassa kadınların islâmî tesettüre son derece riyatkâr bulundukları daha ilk nazarda göze çarpar. Çocuklar da Zenci Müslümanlık Hareketine mensubiyeti bildiren rozetler takarlar. Lokantalardaki yemekler evlerindeki gibi dinî kaidelere uyan sade ve mütevâzi yemeklerdir. Domuz etine veya Allah'ın ismi anılmadan kesilmiş bulunan diğer hayvanların etlerine el sürmezler.

Bu lokantalar, bir nevi buluşma ve toplantı merkezleridir. Her türlü propaganda yayınlarını buralarda dağıtırlar. Teşkilâtın malî hususları bu lokantalarda görüşülüp kararlaştırılır. Yeni müslüman adayı zenciler bu mahfellerde ikna edilip İslâm'a ısındırılır. Bir zamanlar Harlem'in Lenox caddesindeki 116'ncı sokakta bulunan 7 numaralı lokanta merhum **Malcolm X** Hoca'nın bir nevi karargâhı olarak en faal bir lokanta idi. Guruplar lokantalara girince kadınlar birer birer eşlerinden ayrılarak lokantanın bir tarafına çekilirler. Herkesin üstü başı iyice aranarak silâh ve bıçak gibi âletler toplanır. Bunun sebebi gayet basittir. Toplantıda beyazlar hakkında yapılacak açıklamalardan dolayı kafası kızan her hangi bir zenci müslümanın, sokağa fırlayarak aşırı bir harekette bulunması önlenmek istenir.

Konuşma hatibin «**Esselâmü Aleyküm**» hitabı ile başlar. Cemaat, buna «**Vealeykümüsselâm**» diye karşılık verir. Bunu müteakiben, Allah'a hamd edip peygambere salat ve selâm getirdikten sonra vaaz başlar. **Câmide büyük bir kara tahta bulunur. Bunun bir tarafında bir Amerikan bayrağı ile onun yanında bir haç resmi, öbür tarafında da İslâmiyet'in sembolü olan hilâl resmi vardır. Amerikan bayrağının altına «Kölelik, Iztırap, Ölüm» İslâmiyet senbolü Hilâl'in altına**

da «Hürriyet, Adâlet, Müsâvat» sözleri yazılıdır. Bu sözlerin daha altında da bütün kara tahta boyunca **«Armegoddon savaşını bunlardan hangisi kazanacaktır?!»** cümlesi yazılmıştır.

Bu vaazların mevzuları çoğu kere zencileri ahlâklı ve şerefli bir yaşamaya davetle ırk ve cemaat şuurlarını takviye mahiyetindedir. Ayrıca bütün Amerikan tarihi boyunca yaşadıkları ibret ve ıztırap dolu hayat hatırlatılarak Hıristiyanlığın ve beyazların kötülüğü telkin edilirdi. Şimdi bu beyazlara hücum kaldırılmış veya en asgariye indirilmiştir. Bu toplantıların en heyecanlı safhasını harekete yeni katılanların bütün cemaati tuğyan haline getiren kelime-i şahadet getirişleri teşkil eder. **Lâ İlâhe İllâllâh** sayhaları bir okyanusun sahilinde biteviye gürüldeyen sonsuz dalgalar gibi küçücük mabedden sokaklara taşar. Beyaz, zenci bütün yollardan geçenler bu ilâhî bestenin ihtişamlı ihtizazları ile ürpererek durup dinler ve mâbedin kapılarına taşan büyük kalabalığı seyrederler. Böylece her vaazdan sonra en az 15-20 kişinin ihtida ederek İslâm şerefine nâil olduğu görülür.

Müslümanlığı kabul etmeye karar veren her dinleyiciye kendi elyazısı ile şöyle bir mektup yazıp göndermesi hususunda talimat verilir:

Adres
Şehir, Eyâlet
Tarih

Mr. W.F. Muhammed
4807 South Woodlawn Avenue
Chicago 15 İllinois

Aziz Kurtacımız,

Ben hocalarınızdan biri tarafından İslâmiyet hakkında verilen derslere devam etmekteydim. Allahın varlığına, birliğine,

Muhammed'in (s.a.v.) O'nun resulü olduğuna şahâdet ediyorum ve inanıyorum. Hak dini kabul etmek istiyorum. Lütfen bana hakikî ismimi veriniz Kölelik ismim ..... idi.

İsim, Adres, Şehir, Eyâlet

Bu şekilde yazılmış bir müracaat mektubu derhal Chicago'ya gönderilir ve eğer yazılışında bir yanlışlık veya eksiklik yoksa müracaat sahibine, içinde iş ve âile durumu hakkında sualler bulunan bir anket sûreti gönderilir. Aynı zamanda, bulunduğu bölgedeki müslüman kardeşler tarafından hakkında adamakıllı tahkikat yapılır. Eğer bunun sonu iyi ise, müracaatçı, zenci müslüman topluluğuna katılmak hakkını kazanır ve ancak o zaman **«kölelik»** zamanındaki soy adını değiştirmek hakkını da elde etmiş olur.

Bir zenci Müslümanlığa girer girmez Amerikan milliyetinden ayrı bir milliyete İslâm milliyetine dahil olduğunu kabul eder. Bu milletin bir bayrağı bir sembolü bir de umdesi vardır. **Bayrağı bütün mescidlerde asılır. Üzerindeki sembolü İslâm'ın sembolü Hilâl'dir. Umdeleri de İngilizce ifadesi ile «There is no God but Allah» yani «Lâilâhe İllallah»dır.**

Teşkilâta giren bir zencinin hayatı artık lokanta ve mescid çerçevesinde geçer. Bu zenci müslümanlar, kimlerdir, nerelerde otururlar ve ne ile geçinirler? Bunu her zaman katiyetle tayin etmek mümkün değildir. Gerçi erkeklerin umûmiyetle yakalarına bir rozet takmaları, kadınların uzun, bol ve beyaz elbiseler giyerek saçlarını itinalı şekilde örtmeleri kendilerinin tanınmasına yardım eden dış müessirlerdir. Fakat bu görünüşte olmıyan müslüman erkek ve kadınlar da mevcuddur. Çünkü kendilerini belli etmeleri bir çok ahvalde işsiz kalmalarına sebep olmaktadır. Üstelik de beyaz Amerikalılara karşı fiilî bir mücadeleye hazırlanmakta bulunduklarından bu tarzda hareket etmektedirler. Bu yüzden belli başlı büyük

şehirlerdeki iş ve işçi bulma idarecileri zencileri işe alırken ince eleyip sık dokumaktadırlar. Beyazların evlerine gönderilen zencilerin bilinmedik bir anda cihada kalkışacak müslümanlardan olmalarından son derece korkulmaktadır.

Zenci Müslümanlar'ın teşkilâtlarını yürüten maddî müessir de hakkıyle bilinmemektedir. Bu hususta çalışmalarını gayet gizli yürütmektedirler. Fakat herkesten gündeliğinin onda biri nispetinde vergi aldıklarını ve mescidlere bağlı lokantaların kazançları ile toplantı ve vaazlardan sonra yapılan teberruları, teşkilâtın malî kaynakları olarak zikredebiliriz. Her bölgenin lokantası o bölge mescidinin imam ve vâizinin kontrolü altındadır. Zenci müslümanlık hareketinin bütün ileri gelenleri son derece mütevâzi yaşamak hususunda aralarında and içmişlerdir. Zira hayatlarından kazanç temini için bir zaman ayırmadıkları cihetle geçimleri teşkilâtın bütçesinden temin edilmektedir. Zenci müslümanlar gayet çalışkan ve tutumludurlar. Hareketin liderleri onları iktisadî teşebbüslerde bulunmaya ve bir sanat öğrenmeye teşvik ederler. Bu hususdaki müteşebbislere teşkilâtça kredi vermek vesâir hususlarda yardımcı olmak gibi alâkalar gösterilir. Her mescidde toplanan gelirler Chicago'daki merkeze gönderilir.

Çocuklara daha küçüklüklerinden itibaren sistemli şekilde dinî bilgiler verilir. Erkekler «**İslâmın Nimetleri**» adı verilen bir teşkilât tarafından nezaret ve mürakabe altında bulundurulur. Zencilere alış verişi kendileri gibi müslüman olan kimselerden yapmaları tavsiye edilir. Basın ve yayın işlerine büyük kıymet verirler. Bir çok gazete, dergi ve kitap yayınlayarak fikirlerini geniş halk kitlelerine duyurmaya çalışmaktadırlar. Dükkân açmak ve bir iş kurmak hususunda gayretli ve müteşebbis bulunduklarından aralarında işsizlik nispeti asgari hadde indirilmiştir. Buna rağmen bir çok müslümanların da beyazların kurdukları ticarî ve sınaî teşebbüslerde çalıştıkları muhakakktır. Bunun sebebi de şudur: ileride müslümanlar ta-

mamen ayrılarak şeriat sistemi ile yürüyen müstakil bir devlet kurdukları takdirde; beyazların bu gelişmiş müesseselerinde elde edecekleri bilgi ve liyakatle kısa zamanda büyük sınaî teşebbüsleri gerçekleştirebilmek için hazırlanmak gayesi gütmektedirler.

Teşkilât gayet sıkı bir disiplin içinde yürütülür. Her ferdin kadın olsun erkek olsun mes'uliyet ve vazifeleri tesbit edilmiştir. Buna göre hareket etmiyenler veya öğretildiği şekilde İslâm ahlâkının icaplarını yerine getirmeyenler çeşitli şekilde cezalandırılır. Bu cezalar umûmiyetle para cezası veya daha ağır hallerde mescidden muvakkaten uzaklaştırmadır. Kadınlar makyaj yapamazlar. İslâm kadınına yakışmıyan hiç bir tavır ve davranışta bulunamazlar. Ev işleri, çocuklarının tam islâmî ölçüler içinde yetiştirilmeleri hususunda kurslara tâbi tutularak gerekli bilgilerle techiz edilirler. Bir zenci müslümanın, hareketin «**İslâmın Nimetleri**» koluna kabul edilmesi bir mazhariyettir. Bu, teşkilâtın bir nevi emniyet ve inzibat işlerini görür. Bunlar bir çeşit kurmay heyetidirler. Her mescidde «**İslâmın Nimetleri**» teşkilâtından bir reis bulunur. Bu reis mescid faaliyetlerine nezaret eder. Ayrıca o mescide **Elijah Muhammed** gibi büyük liderlerden biri geldiği zaman, O'nun muhafızlığını yapar. İslâmın Nimetleri Teşkilâtı'nın umûmî reisi **Elijah Muhammed** zamanında O'nun damadı **Raymond Sharrif**'di. Bu teşkilâtın her mesciddeki mümessili o mescid hocasının üstünde bir otoriteye sahip olmamakla beraber, emirlerini doğrudan doğruya Chicago'daki merkezde oturan reis-i umumiden alır. Teşkilâtın kuruluşu şöyledir. İslâmın Nimetleri mahallî kolu ile T. M. G. T. (yani Müslüman Kızlar Eğitim Kolu) bölgelerine âid mevzularda o bölgenin hocasının emirleri altında çalışırlar. Çok önemli hususlarda doğrudan doğruya umûmî merkezden talimat isterler. Bu teşkilâtın asıl vazifesi teşkilâta gelir sağlamaktır.

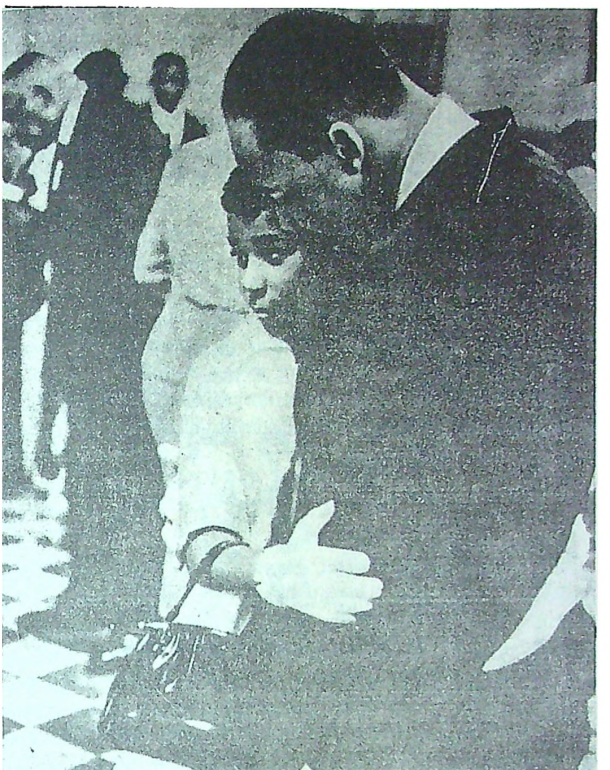
Zenci müslümanların dış yardımlar gördükleri hususundaki

hiç bir iddia gerçek değildir. Bütün gelir, bu fakir insanların dişlerinden, tırnaklarından artırarak verdikleri âidatla gayet tutumlu ve mütevazi yaşayışları ile sağlanır. Bunun yanında müslümanların açtıkları davalardan aldıkları tazminatlar da mühim bir yekûn tutar. Çünkü sık sık hükûmet kuvvetleri tarafından kötü muâmelelere, zulüm ve işkencelere uğrarlar. Bunlardan dolayı açtıkları bütün davaları kazanarak büyük ölçüde tazminat almışlardır. Bu tazminatlardan mescidlere de muayyen bir pay ayrılır.

Teşkilât mensupları çocuklarını müslüman mekteplerine göndermeğe mecburdurlar. Bunların yuvadan lise sonuna kadar bütün tahsil kademelerini ihtiva eden ve adına «Üniversite» denen müesseseleri vardır. Uzun zaman bunların muâdeleti tasdik edilmemiştir. Fakat bugün bir çoğu başarılı çalışmaları ve disiplinli idareleri ile muâdelet hakkını elde etmişlerdir. Bu mektepler cidden iyi idare edilmektedir-ler. 1962 yılında Chicago'da bu müslüman mektepler, hem beyaz hem de zenci müfettişlerden mürekkep bir heyet tarafından teftiş edilmiştir. Heyete dahil bulunanlardan, evvelce Amerika'nın Birleşmiş Milletler'de temsilciliğini yapmış bulunan **Edith Sampson** bu mektepler hakkında şu şâyân-ı hayret beyanatta bulunmuştur:

«– Zenci Müslümanlar çocuklarını ve gençlerini yetiştirmek hususunda fevkalâde bir program tatbik ediyorlar. Gördüğüm başarıya inanamadım ve son derece tesir altında kaldım.»

Bu mekteplerde kız erkek çocuklar ayrı ayrı oturtulmaktadırlar. Hepsi de derse girmeden önce ahlâk ve temizlik kontrolünden geçirilir. Talebelere İngilizce'den başka Arapça da öğretilmektedir. Tarih dersini zencilere büyük ölçüde yer vermek sûretiyle okutmaktadırlar. **Fard** ve **Elijah Muhammed** millî kahraman olarak tanıtılmaktadır. Şimdi **Malcolm X** de böyle tanıtılmaktadır. Her dershanenin duvarında bir hilâl ile

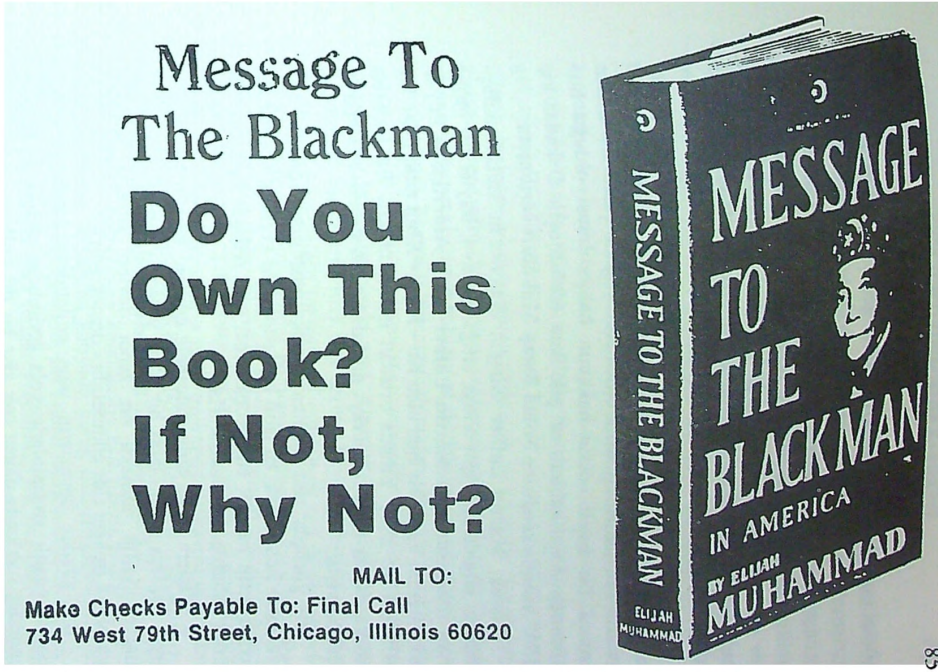
Martin Luther King, bir konferanstan sonra kör bir kızı kucaklayıp teselli ederken.

bir yıldızdan meydana gelmiş bulunan zenci müslüman bayrağı asılmaktadır. Talebelere cümle alıştırmaları için **Allah, Muhammed, Zenci, Mescid, Millet, Bayrak, Elijah, Cihad** gibi kelimeler verilmektedir. Zenciler asıl dillerinin Arapça olduğunu kabul etmekte ve Arapça'yı öğrenmeye büyük ehemmiyet vermektedirler.

Bu mekteplerde yetişen çocuklar tamamen İslâm terbiyesi almış bir kadro halinde hayata atılmak üzeredirler. İşte Zenci Müslümanlık hareketinin büyük ölçüde inkişafı, her biri bir İslâm misyoneri halinde yetiştirilen bu zenci gençlerinin birer birer hayata atılmaya başladıkları bu günlerde hızlanmış bulunmaktadır. Daha şimdiden hareketin çeşitli yayın vasıtalarında bir çok yeni genç istidadlar belirmeye başlamıştır. Netice itibariyle bu hareket artık durdulamıyacak ölçüde maddî, psikolojik ve beşerî bir güç kazanmış bulunmakta ve Amerikan Kıt'asında yirmibeş milyonluk muazzam zenci kütlesine şâmil müstakil müslüman devlet projesine doğru hızla yol almakdadır. Yakın gelecekte Amerikan Kıt'ası çok büyük islâmî hamlelere sahne olmaya namzed görülmektedir.

MÜSTAKİL DEVLET PROJESİ

Amerika'da ırk ayrımını ortaya çıkaran hıristiyan beyazlardır. Siyahların bu davranışa karşı hissiyatı, onların müslüman ve hıristiyan olan her iki gurupunda da aynı değildir. Hıristiyan olan zenciler, Amerikalılar'ın ırk ayırımı zihniyetlerine karşı çıkmakla beraber, tersinden bir ırkçılığı doğru bulmamaktadırlar. Yani Amerikalılar'ın beyaz ırkı üstün telâkkî etmesine mukabil, onlar da siyah ırkı üstün tutmak sûretiyle bir mukabelede bulunmayı doğru saymıyorlar. Onlar zamanla ve mücadele ile beyazları bu yanlış tutumlarından vaz geçireceklerine inanmaktadırlar. Amerikan halkının Siyah ırkı aşağı

Zencin Müslümanlar'ın propaganda kitaplarından birinin kapağı ve ona âid ilân

gören tutum ve davranışlarına karşı geniş ölçüde protestolara girişmek ve her nevi vasıta ile mücadele ederek durumlarını iyileştirebileceklerine inanmaktadırlar. Kendileri de Amerikan halkı gibi hıristiyan olduklarından Hıristiyanlığın âlemşümûl bir din olmak itibarile ırkçılığı boş görmediğini ve Amerikan halkının izah ve ikna sûretiyle bu yanlıştan döndürebileceğini iddia etmektedirler.

Bunların başlarında **Martin Luther King** adında bir papaz vardı. Bu bir çok protesto hareketlerini idare etmiş ve zencilerin müslümanlaşmasını önlemenin yegâne çaresinin onlara insanî bir hayat sürme hakkının bahşedilmesi olduğu hususunda Amerikalılar'ı az çok ikna edebilmişti. O kadar ki; 1965 yılında kendisine **Nobel Barış Mükâfatı** verilmiştir.

Ancak, **Martin Luther King**'in Zenciler'in müslümanlaşmasını engellemek için ortaya attığı bu dava, büyük bir başarıya ulaşmadı. Zira **Martin Luther King** Amerika'da beyaz ırkçılığının bir tedhiş âleti olan **Ku - Klux - Klan** tarafından bir sûikasd ile 1968 Yılında ortadan kaldırılmıştır. Bu tarihten sonra da bir daha bu davayı müdafaa eden esaslı biri ortaya çıkmamıştır.

Bu görüşün tam zıddına olarak müslüman zenciler beyazların kendilerine en tabiî haklarını dahi vermek hususunda iyi niyetle hareket etmiyeceklerine, zira onların tabiatlarının kötü olduğuna inanmaktadırlar.

« Madem ki ne türlü mücadele edilirse edilsin beyazlarla aynı haklara sahip olarak bir arada yaşamaya imkân yoktur, o halde ayrılıp müstakil bir zenci devleti kurarak insanca yaşamak imkânı elde edilmelidir» demektedirler.

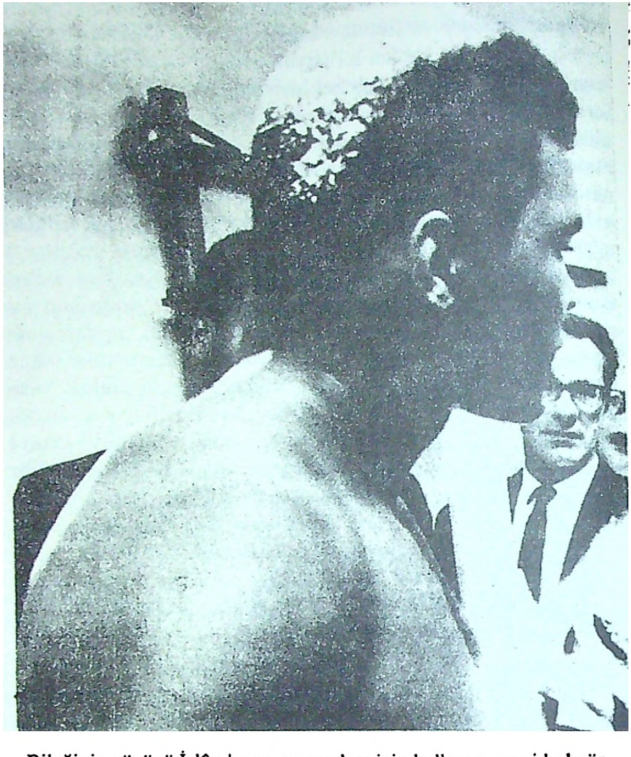
Bu yüzden beyazların ikna edilebileceklerine inanarak onları çeşitli protestolarla yola getirmeye çalışan hıristiyan zenciler hakkında dâima çok ağır bir dil kullanmışlardır. Bir defasında Birmingham'da tertiplenen bir zenci protesto mitinginde kadınlar ve çocuklar kalabalığın önünde yürütülmüş-

lerdi. Bu mitingi tertip eden **Martin Luther King** hakkında merhum **Malcolm X**:

«– **Martin Luther King** bir kahraman değil, bir ahmaktır. Her hangi bir mücadelede kadınlarını ve çocuklarını öne süren bir adam kahraman olamaz.» demişti.

Bu gibi sözler ve sert davranışlar, çoluk çocukları ile protesto mitinglerine katılan hıristiyan zenciler üzerinde iyi tesir yapmamaktaydı. Buna rağmen hıristiyan zenciler müslümanlar aleyhine bir kelime bile sarf etmemekteydiler. Çünkü müslüman zenciler beyazlara karşı bütün zenci ırkını müdafaa etmekte, ona nefse güven ve vekar telkin etmekteydiler. Bu ne de olsa asırlarca tahkir edilmiş bulunan bu topluluğa tatlı gelmekteydi. Müfrit ırkçı tutum her şeye rağmen bütün zencilerin hislerini okşamak ve onlara ırkî ve millî bir izzetinefs kazandırmak gibi bir fayda sağlamaktaydı. Şurasını kabul etmek gerektir ki, zenci haklarının müdafaası ve Amerikan vatandaşlarının hasıraltı etmeye çalıştıkları zenci mes'elesinin ortaya çıkıp radyo ve televizyon yayınları vasıtasiyle bütün Dünya'ya duyurulmasında çok dinamik bir topluluk olan müslüman zencilerin rolü son derece büyük olmuştur. Şöyle ki, zenci mes'elesinin inkişafında müslüman zencilerin ortaya çıkması çok mühim adımlar atılmasını mümkün kılmıştır. Bir kere Amerika kısa zamanda bütün zencilerin müslümanlaşmasını önlemek için zenci haklarında büyük değişiklikler yapmış ve beyazlara karşı pasif mukavemet yolunu gösteren papaz **Martin Luther King**'e büyük imkânlar sağlamıştır. Fakat gerçek şudur ki; zenci müslümanlar hakikati daha iyi tayin ederek beyazların kendilerine eşit haklar bahşetmelerinin imkânsız olduğunu katiyetle görüp ilân etmekten bir an geri kalmamışlardır. Nitekim sırf İslâmî inkişafı önlemek maksadıyla zencilere bazı haklar verilmekte ise de, bunlar asla tatminkâr olmamakta ve zenciler arasında müslüman olanların daha doğru düşündükleri istikametinde umumî bir kanaat git-

gide kuvvetlenmektedir. Bu sebeple her yıl asgarî 300-400 bin kişi yeniden müslüman olmaktadırlar. Amerikalılar'ın bu gelişmeyi durdurmak için zenci mes'elesini hal yolunda verdikleri ufak tefek tâvizler neticeye tesir etmemektedir. Zenci

Bileğinin gücünü İslâm'ın propogandası için kullanan zenci boksör Mehmed Ali ringe çıkmaya hazırlanırken.

Bir zenci müslümanın muhakeme edilmesi dolayısıyle adliye sarayı önü ile gösteri yürüyüşü...
Ellerindeki levhalarda «Allah en büyük» yani «Allahuekber» in ingilizcesi yazılı.

müslümanlar 1970 yılında bütün zencilerin müslümanlığı kabul edeceğini iddia etmişlerdir. Bu netice onların iddia ettikleri kadar yakın görülmüyorsa da pek uzak olmadığı da muhakkaktır. İngiliz tarihçisi **Arnold Toybee** Atlantik medeniyetinin mukadderatını batılı zencilerin tâyin edeceğini yazmıştır. Zenci müslümanlar yalnız Atlantik medeniyetinin değil, bütün Cihan'ın kaderi için bu iddiayı tekrarlamakta ve ilk hareket olarak Amerika'dan dört eyalet taleb etmektedirler. Çoğunlukla meskûn bulundukları **Alabama, Georgia, Mississippi** ve **Güney Carolina** eyâletlerinin kendilerine verilmesini istemektedirler. Gerçekleştiği takdirde bu eyaletleri şeriat hükümleri dairesinde idare edeceklerini, anayasa olarak Kur'an-ı Kerîm'i kabul eden bir devlet sistemi kuracaklarını söylemektedirler. Bu fikir etrafında birleşerek Amerikalılar'ı iyilikle yola getirmek davasından vaz geçmeleri için henüz müslümanlığa dahil olmamış zencilere telkinlerde bulunmaktadırlar. Bu gaye tahakkuk ettiği takdirde, müstakil zenci hükûmetlerinde resmî dil Arapça olacaktır.

Bu gâye; Amerikalılar'ı, zenci haklarını elde edebilmek için yola getireceklerini zanneden mitingçi hıristiyan zencilerin sukût-î hayale uğramasından sonra gerçekleşebilecektir. Bu sukût-î hayal de hıristiyan zenciler için er geç mukadderdir. Bunu merhum **Malcolm X** şöyle ifade etmişti:

«– Beyazlar kötü yaradılışlı insanlardır. Bundan dolayı zencilere hiç bir zaman hayat hakkı vermiyeceklerdir. Zencilere karşı âdilâne davranmaya, onlara eşit haklar vermeye ve hürriyetlerini bağışlamaya yaradılışları müsâid değildir. Zenci ayaklanmaları ile elde edilen bir kaç zafer de sahte ve geçicidir. Bir hileden başka bir şey değildir. Beyaz adam bunu zenci halkı yatıştırmak, onların gözlerini boyamak için yapmıştır. Beyaz adamın ırk ayırımından vaz geçmeye, siyah adamı kendisiyle eşit saymaya asla niyeti yoktur. Zenci halk, bunu anlayınca kıyamet koparacaktır. İşte o zaman zenci

müslümanlar ortaya çıkacak, kuvvet ve kudretlerini gösterecek, beyaz adamın dünyasına bilhassa Amerika'ya hâkim olacaklardır. Bunu önliyecek tek çare beyazların zencilere ayrı bir devlet kurma hakkını bir an evvel bahşetmeleridir.»

İşte bu esas görüşten hareket eden zenci müslümanlar ayrı bir devlete sahip olmak hususunda kararlıdırlar. Bunun için de hıristiyan zencilerin hâdiselerin sevki ile gerçeği görebilecekleri zamanın beklemektedirler.

Elijah Muhammed, bir vaazdan sonra, taraftarları ile görüşürken.

HAREKETİN İSTİKBALİ

Zenci Müslümanlık Hareketi'nin başında ihtiyar bir adam olan **Elijah Muhammed** varken bu adam, zencileri İslâm ahlâk ve ibadet esaslarına davet etmekle beraber iki büyük hata içinde bulunmaktaydı. Bu hatalar, evvelce izah edildiği gibi kendisini peygamber kabul etmesiyle son derece aşırı olan ırkçı tutumuydu. Bugün bir çok zenci, O'nun bu yanlışlarını görerek hakiki Müslümanlığa dönmüştür. Her yıl yeniden Müslümanlığı kabul eden 300-400 bin zenci de bu teşkilâta dahil olmaktadır. Hareketin ikinci adamı sıfatı ile büyük hizmetler ifa etmiş bulunan merhum **Malcolm X** bir çok İslâm memleketlerini dolaştıktan sonra hakiki müslümanlığı öğrenerek **Elijah Muhammed**'e cephe aldığı için şehid edilmiştir. Fakat O'nun ölümü de zenciler arasında doğru Müslümanlığa dönüşü hızlandırmıştır.

Elijah Muhammed'in resmî ikametgâhı Chicago'da idi. Yeni Lider **Wallace Muhammed** de burada oturur. Teşkilât pek çok kitap gazete ve broşür yayınlamak sûretiyle geniş bir propaganda şebekesi kurmuştur. Bu basın işlerini çok iyi yetişmiş kimseler idare eder. Hareketin **Elijah Muhammed**'den sonra en kudretli adamlarından biri de **Raymond Sharrif**'ti. **John X** ve **Raymond Sharrif** gerçekten kudretli ve teşkilâtçı kimselerdi. **Malcolm X**'in **Elijah Muhammed**'den ayrılmasından evvel bunlar O'nunla bir trio (üçüz) teşkil ederek bütün hareketi **Elijah Muhammed**'in emirleri altında sevk eden **«üç kudretli baş»** dılar. Fakat **Elijah Muhammed**'in arkasından teşkilâtta bunlardan ziyade onun çocukları söz sahibi olmuşlardır. Çocukları arasında en küçüğü olan **Ekber Muhammed** Mısır'da **Elezher Üniversitesi**'nde iki yıl okumuştur. Onun İslâm Dünyası'yla böylesine selâhiyetli bir müessese aracılığı ile temas etmiş olması, zenci Müslümanlık hareketinin geleceği ve babasının yanlışlarının anlaşılması

bakımından üzerinde durulmaya değer bir keyfiyettir. Çünkü babasından sonra hareket üzerinde söz sahibi olanlardan biri de O'dur. Fakat o **Malcolm X** gibi açıkça cephe almak yerine, hareketi islâh için temkinle hareket etmiş ve babasının ölümünü beklemiştir.

Ekber Elezher'deki tahsilden sonra Amerika'ya dönünce o zaman hareketin ikinci lideri bulunan **Malcolm X**'in refaketinde bütün mescidleri dolaşmak ve buralarda hakiki İslâmiyet'in mahiyeti, bu günkü Dünya meseleleri üzerinde Afrika devletlerinin tesirleri mevzularında konuşma yapmak üzere bir program hazırlanmıştı. **Ekber** bu konferanslardan birisini New-York'taki zenci mahallesi Harlem'de vermiştir. Bu konferanstan önce muazzam bir propoganda faaliyetine girişilmiş ve New-York basınında yapılan geniş neşriyatla bütün zencilerin hatta beyazların da bu konferansa dikkatleri çekilmiştir. Herkes, Mısır'dan ve en büyük bir İslâm Üniversitesi'nden dönmüş bulunan **Ekber Muhammed**'i dinlemeye dâvet olunmuştu. **Ekber** dört bin kişiye hitap eden ve iki saat süren konuşmasında zencilerin o güne kadar dinlediklerinden çok farklı fikirleri ileri sürmüştü. **Malcolm X**'in gayet tantanalı bir şekilde takdiminden sonra kürsüye gelen **Ekber Muhammed** hakiki bir arap gibi âhenkli ve güzel telâffuzu ile «**Esselâmü Aleyküm**» diyerek halkı selâmladı. Bu ilk hitapla, dinleyiciler çok iyi tahsil görmüş, Arapça'ya hakim, üstün şahsiyetli ve kendinden emin bir liderle karşı karşıya olduklarını derhal hissetmişlerdi. Çünkü o kırık dökük Arapça konuşan diğer zenci hocalarına benzemiyordu.Fakat **Ekber** konuşmaya başladıktan sonra kalabalığa garip bir sessizlik ve hayret hâkim olmuştu. **Elijah Muhammed**'in, bu kendisinden çok şey beklenen oğlu, babasının hatta o anda yanı başında bulunan **Malcolm X**'in söylediklerinin çoğunu cerh eden şeyler söylüyordu. Bu sözleri şöyle hülâsa etmek mümkündür:

« Biz zenciler aramızda tam bir birlik ve beraberlik kurmalıyız. Artık hepimizin başbaşa vererek çalışma ve anlaşmamız zamanı gelmiştir. Zenci topluluklarının liderleri birbirlerini kötülemekten vaz geçmelidirler. Zenci Müslümanlar **Martin Luher King** aleyhinde konuşmaktan, o da düşmanlarımızın önünde bizim aleyhimizde bulunmaktan çekinmelidir. Hep beraber elele hürriyet hedefine doğru yol almamız gerekiyor. Bu yolu, belki sonuna kadar beraberce yürütemeyiz amma hiç olmazsa yarıya kadar beraber yürümek zorundayız. Onun için derhal birleşelim ve yolun neresine kadar gidebilirsek, orasına kadar beraber gitmeği gaye edinelim.»

Dinleyiciler kulaklarına pek garip ve yabancı gelen bu yeni mesaja karşı evvelâ bir şaşkınlık duymuşlar fakat sonra bunu akıllarına yatkın bulmuşlardı. Dini, mezhebi ne olursa olsun, bütün zencilerin birleşmeleri fikri yeni bir şey değildi. Üç yıl evvel **Malcolm X** de böyle bir nazariyeyi ortaya atmış, fakat bu fikir başka din ve mezheplere mensup zenci liderler tarafından hoş karşılanmamıştı. O zamandan beri de aradaki uçurumlar gitgide derinleşmiş, **Malcolm X**, **Martin Luther King**'e ahmak demiş, o da New-York'ta verdiği bir beyanatta «zencilerin durumunu düzeltmeğe çalışacak yerde ayrı bir devlet kurmak hayali peşinde koşan» liderleri açıktan açığa suçlamıştı. O geceki konuşmadan sonra **King**; yumurta yağmuruna tutulmuş, **Malcolm X**, bundan zenci Müslümanlar'ın mesul olduklarını şiddetle inkâr etmiş, fakat böyle bir vak'adan dolayı üzüldüğünü söylemeğe de katiyen yanaşmamıştı.

Şimdi ise, **Ekber**'in bu konferansı alelâde bir konferans olmaktan çok uzaktı. Sahne böyle mühim bir mesajın halka duyurulması için gayet güzel hazırlanmıştı. **Ekber**'in ağabeyi dahil olmak üzere belli başlı bütün müslüman liderleri yurdun her köşesinden uçaklarla gelmişlerdi. New - York'taki «**İslâm'ın Nimetleri**» teşkilâtı hususî kiyafetleri ile hazır bu-

Zenci Müslümanlar yiyip içtiklerinin «**helâl**» olmasına son derece dikkat etmektedirler. Gazetelerinde buna dâir manşetten bir mesaj.

lunuyorlardı. Atlantic City kolunun başkanı **Woodrow Hoca** foto muhabirleri ekibi ile beraber kongrede yer almıştı.

Ekber konuşmasını şu sözlerle bitirmişti:

«– Eğer biz zenciler burada birleşebilirsek, dışarıdan da yardım görebileceğiz. Biliyorsunuz ki, ben Afrika'dan yeni geldim, ve size Afrikalı kardeşlerimizden haber getirdim. Afrika devletlerinin, bilhassa batı sahilleri memleketlerinin sözcüleri Amerikalı zenci kardeşlerine bir mesaj gönderdiler. Eğer biz Amerikalı zenciler aramızda tam bir birlik kurabilir ve bir anlaşmaya varabilirsek kendilerinin hürriyetimizi elde edebilmemiz için silâh, asker, bilgi ve ihtisas gibi ne lâzımsa her şeyle bizi destekleyerek yardım edeceklerini size bildirmemi söylediler.»

Ekber bu hususda daha fazla bir şey söylememiş, bahsettiği yardımı kimin, ne zaman, nasıl ve nerede yapacağına dair hiç bir açıklamada bulunmamıştı. Onun yerine beyaz adam mevzuunu ele almış ve son söz olarak şunları söylemişti:

«– **Ben hiç kimseyi teninin rengi için sevmem, hiç kimseden de teninin rengi için nefret etmem. Ben insanların kalplerine bakarım, hareketlerini takip ederim. İnsanlar hakkındaki kararlarımı onların görünüşlerine göre değil, davranışlarına göre veririm. Bizim bugün için muhtaç olduğumuz şey Amerikalı zenciler arasında tam bir birlik ve kardeşlik mefhumunun gelişmesi ve bu birliğin kurulmasıdır.** Bir kerre bu kurulduktan sonra Afrikalı kardeşlerimizden yardım görmek ve neticede Yeryüzü'ndeki bütün zencilerin tam bir âhenk içinde birleşmelerini sağlamak hiç de güç olmayacaktır.»

Ekber susunca, dinleyiciler kendisini hararetle alkışlamışlardı. Fakat bu konuşmada bir fevkalâdelik olduğunu sezmekten de geri kalmamışlardı. Bir kerre **Ekber «Ayrı bir devlet kurmak»** mes'elesini hiç açmamıştı. Sonra, **Malcolm X'in** sık sık yaptığı gibi **«Elijah Muhammed** Hazretleri diyorlar ki;

gibi sözlerle babasından bahsetmemişti. Fakat işin en mühim ciheti beyazlar aleyhinde tek bir kelime sarfetmemiş olmasıydı. Bu fevkalâdeliğe dinleyicilerin dikkatlerini çeken yine **Malcolm X** oldu. **Ekber Muhammed** sözünü bitirip kürsüden indikten sonra **Malcolm X** dinleyicilere hitaben,

«— Ben ırkdaşlarımız olan zenci liderler aleyhinde konuşmuş olmakla suçluyum.» diye söze başladı, «Son zamanlarda onlara benim kadar atıp tutan olmadı. Fakat bugün tamamiyle başka türlü bir konuşma dinlemiş bulunuyoruz. Bundan sonra hepimiz bu sözlere uygun bir şekilde hareket etmeliyiz. Eğer **Ekber Muhammed**'in sözlerini dinlersek ve ona yardımcı olursak pirimiz **Elijah Muhammed**'in sözünü dinlemiş O'na yardımcı olmuş sayılırız. Bunu da yapmalıyız, çünkü bize yardım etmiş olan odur. Kendimize ve ırkımıza dâir bütün gerçekleri ondan öğrendik.

Ekber Muhammed'in Mısır'daki El-Ezher Üniversitesi'nde tahsil görmesini mümkün kılan odur. Size başınızı dik tutmanızı, kendinize güvenmenizi, hakkınızı korumanızı temiz ve pâk olmanızı, âilenize sâdık kalmanızı, çoluğunuza çocuğunuza iyi bakmanızı, içkiden, kumardan, esrardan, sefahattan vaz geçmenizi telkin eden O'dur. Sizleri sırtımızda taşıdığımız beyaz gorillerden halâs edecek de Odur»

«— Açıklayın, hoca efendi, ne demek istediğinizi açıklayın!.

Dinleyiciler coşmuşlar, vecde gelmiş gibi bağırıyor sevinç ve heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Onlar buraya kadar zaten bu sözleri duymak için gelmişlerdi. **Malcolm X** onları hayâl kırıklığına uğratmamıştı.

Harlem toplantısı **Ekber** için bir zafer olmuştu. **Malcolm X, Elijah Muhammed**'in oğluna bütün basın muhabirlerinin de hazır bulunduğu muazzam bir gösteri hazırlamıştı. **Ekber** de tam bir müslüman gibi hem de hâlis muhlis Arap bir müslüman gibi hareket etmiş bütün zencilerin ayrı bir devlet kurmaları fikrinden ziyade Afrika'daki ırkdaşlarıyla birleşme-

leri fikrine taraftar olduğunu açıklamıştı.

İşte mes'elenin en can alacak noktası da budur. Amerikan zencilerinin mukaddaratı hakkındaki fikirleri ve düşünceleri bakımından **E. Muhammed**'in kendi oğlu **Ekber** babası gibi düşünmediğini ortaya koymuştu. **Elijah Muhammed**'in müdafaa ettiği tez; Amerikan zencilerinin ayrı bir devlet idaresine sahip olmaları keyfiyeti idi. Beyazların kurmuş oldukları medeniyetin çökmeye mahkûm bulunması keyfiyeti, bütün zencilerin birleştikleri ve hepsinin yakında şahid olmıya hazırlandıkları bir hususdu. Bu bakımdan zenci müslümanlar gitgide daha «**müslüman**» ve daha «**siyasî**» bir topluluk haline gelmektedirler. Hakikî müslümanlarla daha yakın münasebetler kurmakta ve İslâmiyet'in emirlerini daha büyük bir sadakatle yerine getirmek, böylelikle daha iyi «**müslüman**» olmak yolunda her an terakkiler kaydetmektedirler. Siyasî sahadaki ilerlemeler ise, zenci müslümanların ırk ayırımına muhalif olan ve beyazlarla eşit haklar talep eden Amerikan zenci halk tabakaları ile, kendi prensiplerinden fedakârlık etmeden, daha iyi anlaşarak yakın münasebetler kurabilmeleri ve işbirliği yapabilmeleri suretinde görülmektedir.

Bütün bunlardan çıkarabileceğimiz netice şudur: Zenci müslümanlık hareketi **Elijah Muhammed**'in ölümünden sonra yavaş yavaş düzelmektedir.

BİR DİN SAVAŞÇISI

Ezelde, bir var ediciye muhtaç olmamak sıfatıyla sadece Cenab-ı Hakkın var olduğunu biliyoruz. Diğer bütün varlıklar gibi insan da O'nun nihayetsiz lütuf ve ihsanları eseri olarak yaratılmıştır. «**Yok**» olan bir şeyin «**Var olmak**»a bizatihi istihkakı olamıyacağı cihetle varlıklar mantıken O'nun «**âdil**» sıfatının değil «**lâtif**» sıfatının eser ve icadıdır. Zahirdeki sebeplerin vücûdu, onları yaratarak ilk sebebi teşkil eden Rabb'ı örtüp unutturucudur. Fakat îman şuuru, insana bu görüş

hatasını önleyen bir iktidar kazandırmaktadır. Bu sûretle eşya ve hadiselerin kendi kendilerinin veya birbirlerinin yaratıcısı oldukları zehabı önlenir. Zâhirdeki sebepler, oluşun failiyet sıfatına hasredilerek, halikıyetin ilk sebep olan Rabb'e âidiyetini kabulle kalb ve kafanın huzur ve selâmeti sağlanır.

Her lütuf zarurî olarak bir vicdan borcu doğurur: Şükran hissi. Cenab-ı Hakka karşı bu vicdan borcuna şükür denir. Hemen belirtmeliyiz ki, şükür varlığın ilâhî lütuf ve ihsan eseri olduğunu dil ile ifadeden ibaret değildir. Fakat bu da dahil olmak üzere, lütfedilen nimeti, muhafazasına memur bulunduğumuz ilâhî bir emânet kabul ederek onu güzel idare ve muhaza ile lütfedilişindeki rabbanî gayeyi gerçekleştirmek hususuna azmetmek suretiyle, bu nimetten ondan mahrum olanların da istifadesini temine çalışmaktır. Mal da, evlâd da, ilim de böyledir.

İşte herhangi bir ilâhî nimetin getirdiği şükür borcu o nimetten başkalarının da istifadesini temine çalışmak olunca, en büyük nimet olan imanın da böyle bir borç doğurduğu ortaya çıkmış olmaktadır. İşte bu husus, her müslüman için cihad mükellefiyet ve mecburiyetinin dinî ve mantıkî kaynağını teşkil eder. Bu yüzden îman ile şereflenip aydınlanan ve ruhunu ebedî bir huzurun saltanatına gark eden her insan, bunun başkalarına teşmilini de teminle mükelleftir. İman'ın şükür borcu böyle ödenir. Bu yüzden her müslüman hayatı bir cephedeymiş gibi yaşamaya mecburdur. Bu ömür boyu süren savaşın iki yönü vardır:

a- Nefse karşı:

İman nimetinin korunup parlatılmasını temin için nefsin aşağılık tahriklerine kapılmamak ve onunla devamlı sûrette savaşmak gerektir. Güçlüğü sebebiyle buna dinde «**Büyük Cihad**» denmiştir. İslâm, bu cihadın erkân ve usullerini bütün teferruatı ile tâyin ve tesbit etmiştir.

b- Dış âleme karşı:

Müminler dışa karşı da İslâm'ın (itikad ve amel olarak) hem muhafaza ve müdafaasına ve hem de yayılıp kuvvetlenmesine çalışmakla mükelleftirler. Bu hususta bütün varlıklarını (mal ve can) seferber etmekle emrolunmuşlardır. Böyle bir faaliyet için her devirden daha elverişli ve bol teknik vasıtasının mevcud olduğu bir devirde yaşamaktayız. Fakat ne yazık ki; bütün bu bol ve çeşitli teknik vasıta İslâm'ın emrinde olacak yerde - daha ziyade - O'nun bedbaht hasımlarının elinde ve gayet müessir olarak tahrip halinde bulunmaktadır. Radyo, sinema, gazete ve televizyon gibi vasıtalar bilhassa Türkiyemizde «İslâm'a karşı bir kullanılış» alışkanlık ve an'anesiyle idare edilmektedir. Fakat son zamanlarda Müslümanlar bu âletleri kendi iktidar ve davalarına yararlı hale getirmenin şuur ve hamlesine mâlik olmak istikametinde bir gelişme içinde bulunmaktadırlar. Henüz pek kifayetsiz olan bu gelişme muhakkak ki, yarının Türkiyesi'ni geniş çapta değiştirecektir. Aslında gerçek bir müslüman için herşey dâva haline getirmekle mükellef bulunduğu İslâm'ın müdafaa, muhafaza ve hâkimiyetine bir vasıtadan ibarettir. Asrımızda bilhassa propaganda halinde bu vasıtaların seferber edilmesi İslâm'dan gayri hemen her ideolojinin başarıyla gerçekleştirdiği bir keyfiyet olarak gözükmektedir. Müslümanların fikirlerini telkin ve propagandadaki atâleti en yeni müslüman olan zencilerde görülmemektedir. Bunlardan şöhretli müslüman zenci boksör, islâmî adıyla **Muhammed Ali**, her faaliyetiyle inancının propagandasına bir vesile bulmak basiretini göstermiş olan asrın istediği uyanık ve müteaddi bir «**yeni tip**» müslümandır. O, her vesileden istifade etmek suretiyle bütün cihan ufuklarında akisler uyandıran gür ve imanlı sesini yükseltmiş ve imanını heyecan ve hareket halinde yaşamıştır:

«– Ben bütün maçlarımı Cassius Clay olarak değil, Mu-

Bir din savaşçısı
Dünya Boks Şampiyonu
Mehmed Ali

hammed Ali olarak yaparım. Bütün maçlar benim için bir tiyatro oyunu veya komedi - trajedi değildir. birer ciddî oyundur« demek sûretiyle bu şuuru en güzel bir şekilde ifade etmiştir. Her hareketiyle imanın vecd ve istiğrak halini yaşamakta olduğunu belli etmiştir. Onun; yenilmez kuvvetinin kaynağı adalelerinden ziyade gür ve taze imanıydı. Kendisi bunun en veciz bir şekilde şöyle ifade etmiştir: «**Kolum Kur'anı Kerimin tesirindedir. Ben bütün kuvvetimi yüce dinimden almaktayım. Ben bir din savaşçısıyım.**»

Asrımızda bayat ve ezik bir halet-i ruhiyenin esiri olan müslüman kütlelere nazaran bu ses ne kadar yeni, kudretli ve asrın icabıncadır. Onun böylesine derin bir duyuşla iman kutbuna çekilmesini İslâm'ı nefsinde en güzel bir şekilde yaşamasını bilen genç bir zenci kızı sebep olmuştur. Bunu kendisinden dinliyelim:

«– Evimize komşu oturan bir genç kız bize İslâmiyet'in esaslarını anlattı. Hak din İslâmiyet'tir, dedi. İşte ben müslümanım, dedi. Mahallemizdeki bu kızın hareketleri hepimizden farklı idi. Son derece dürüsttü. Mütevâzı idi. Mahallemizde herkes ona sevgi ve saygı gösteriyordu.

Bize, hepimiz, Allahın kullarıyız, dedi. Allah huzurunda eşit olduğumuzu, **Hazreti Muhammed**'in de Allahın Resulü olduğunu söyledi. İslâmiyet'i öğrenmek istiyordum. Bu genç kız annemle beni aldı. Camie götürdü. Âdeta ruhum yıkanmıştı. O Cuma günü annemle kelime-i şehâdet getirip Müslüman olduk. Şimdi hayatımdan çok memnunum.»

«Benim için en mühim olanı, Müslüman olmakla tamamen değişen kıymet hükümlerimdir. Tamamen dürüst, prensip sahibi bir insan oldum. Hepsinden mühim olan kadınlara iyi muamele etmeyi öğrendim. Hıristiyan iken ben kadınlara dişi birer mahlûk gözüyle bakardım. İslâmiyet bütün kötü ölçülerimi yok etti. Dünya'ya yeniden gelmiş gibiyim.»

Muhammed Ali Clay'in şahsında İslâm Dünyası'na böyle-

sine zinde ve şuurlu bir kuvvet kazandıran bu genç kız gibi şahsında en câzip bir islâmî telkin ve propaganda tesiri taşıyan kaç müslümana mâlikiz. Bu yüzden asıl, kendi benli-ğimiz üzerine katlanmak ve evvelâ şahsımızdan başlamak sûretiyle bu eksiği telâfi etmekle mükellefiz. İslâm'ı hakkiyle yaşamı-

Bir câmi çıkışında mütesettire zenci müslüman hanımlar ve **Mehmed Ali.**

yanın söz ve hareketlerinde tesir, feyiz ve çekicilik olmaz. Üstelik yarı müslüman insanlar, belki bu mübarek ideolojiye arzu duyanları itip gerileten tesirler bile icra ederler. Bunun için kusurlu hareketlerimizle dinimize fena not verdirmekten sakınmak için bir an evvel aklımızı başımıza toplayıp kendimize gelmeliyiz.

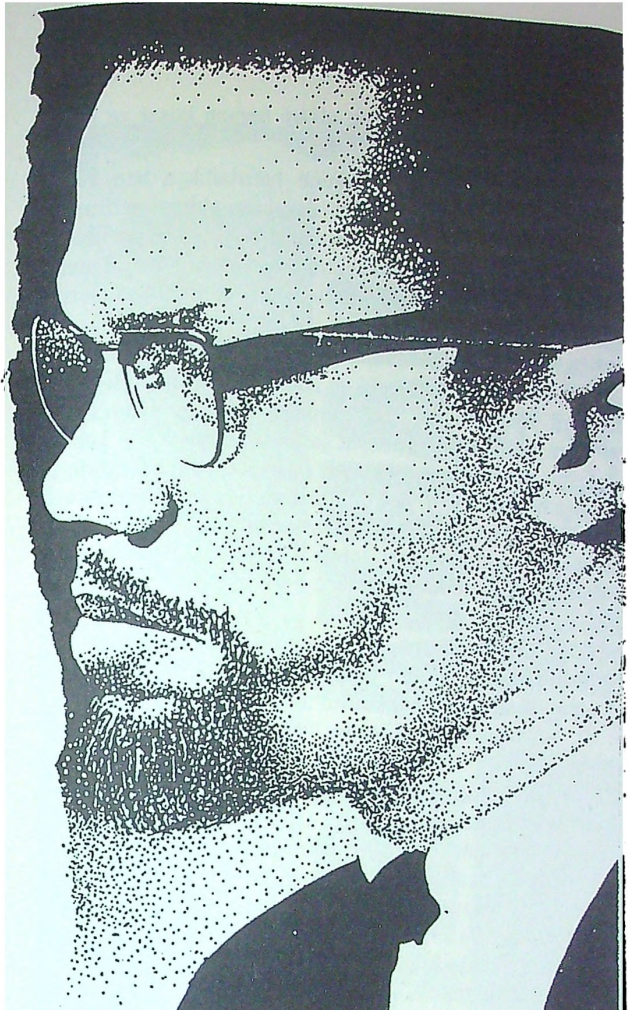
Muhammed Ali'nin hayatı, diğer zenci çocuklarının hayatına nisbeten farklı geçmiştir. Çünkü O'nun âilesi diğer sıradan zenci tiplerinden oldukça farklıdır. Bu âile Amerika tarihine adı geçmiş bulunan **Harry Clay**'in soyundan gelmektedir. Bu bir beyazdır. Fakat **Muhammed Ali** soyuna beyaz insan kanı karışmış olmaktan memnun değildir:

«– Bu kan bize, dedelerimiz, ninelerimiz beyazların kölesi iken bulaşmış ve bizi zayıf düşürmüştür. Bir zenci saf kan olduğu zaman daima daha kuvvetlidir» demiştir.

Âilenin bütün fertlerinde üstün bir zevki selim ve fevkalâde bir kabiliyet vardır. Aralarında sahasında muvaffak olmamış hiç kimse yoktur. Her fert, en aşağı iki yerden kazanç temin etmekte ve birkaç sanat ve maharete sahip bulunmaktadır. Bu maharetler arasında spor vesaire gibi amelî olanlar kadar güzel sanatları da zikredebiliriz. Tahsil ve görgü bakımından da diğer zenci âilelerinden oldukça üstündürler. Annesi **Odessa Clay**, O'nun çocukluğunu şöyle anlatmıştır:

«– Cassius bebek iken bile bir dakika yerinde oturmazdı. Arabasıyla gezmeye çıkardığım zaman etrafı seyretmek için arabanın içinde ayakta giderdi. Daha minimini bir bebek iken kendi kendine giyinmek yemeğini yardımsız yemek isterdi. İki yaşında iken sabahleyin 5 te kalkar her şeyi karıştırır, evin içini allak bullak ederdi. Su ile oynamaya, durmadan konuşmaya ve yüksek yerlere tırmanmaya bayılırdı. Çok da iştahlı idi. Yürürken daima parmaklarının ucunda yürürdü. Onun için taban adaleleri çok kuvvetli, hareketleri serî ve çeviktir.

Biraz büyüdüğü zaman hep kendinden büyük çocuklarla oynamaya heves ederdi. Yalnız küçük kardeşi **Rudolf**'u çok

Amerika'da zenci müslümanlık hareketinde mümtaz bir mevkii olan, şehid: **MALCOLM X**

sever, çok korurdu. Onu dövecek olsam hemen koşar ve kurtarırdı.»

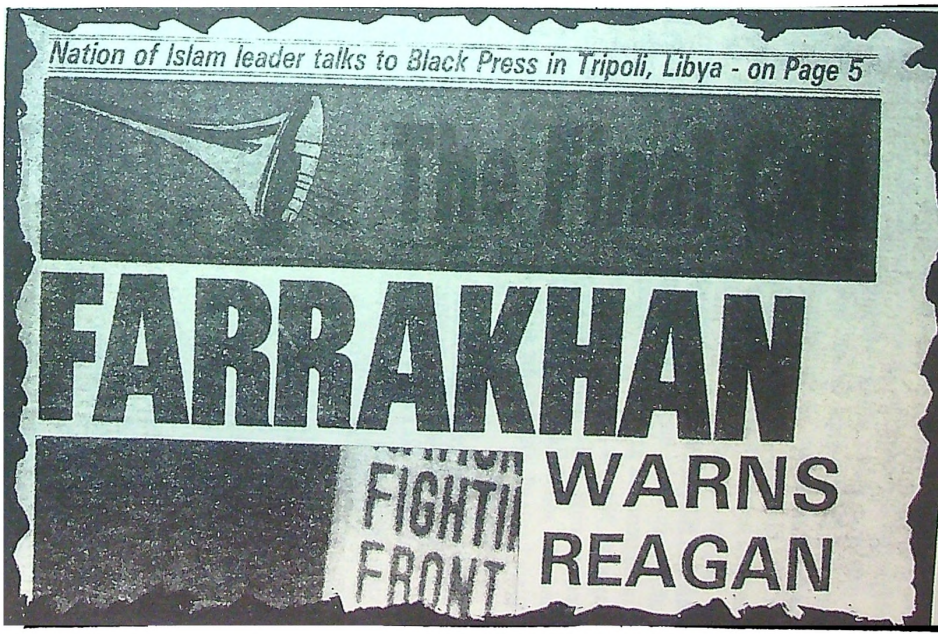
Muhammed Ali ise, çocukluğunu hatırladıkça hep kendinden büyük çocuklardan yediği dayaklar aklına gelirmiş. Çünkü daima kendinden büyüklere sataşırmış. Fakat çocukluğuna âid en kötü hatıraları babasının huysuzluğuymuş. Onun yakınlarından biri bu hususu kendisinden öğrendiklerine istinaden şöyle nakletmiştir:

«– Siz beyazlar, böyle bir şeyi havsalanıza sığdıramazsınız. Fakat emin olunuz ki; zekî ve kültürlü bir zenci âilesinin evinde câhil ve aptal bir zenci evinden daha fazla hırçınlık hüküm sürer. Câhil zenciler, hayat şartlarını olduğu gibi kabul edip, hayvan gibi yaşayıp gitmeye, şikâyetsiz boyun eğerler. Fakat duygulu, düşünceli ve kültürlü zenciler kendilerinin ve ırkdaşlarının mâruz kaldıkları haksızlıklara bir yandan da, çaresizlik içinde bulunmaktan dolayı asap bozukluğuna uğrarlar. Bu yüzden evlerinde son derece hırçın ve asabî bir hayat yaşarlar.»

İşte **Clay** âilesinin de, böyle bir sinirlilik içinde yüzdüğü bir devirde **Muhammed Ali**'nin ızdırabını sezerek O'na yardım eden Louiseville şehri polislerinden **Joe Martin** olmuştur. Bu O'nun ilk boks hocasıdır. **Clay**'ın bu devresini şöyle anlatmaktadır:

«**Clay**'leri tanıdıktan biraz sonra **Cassius**'un babasından ödü koptuğunu hemen anladım. Bir tabelâ boyacısı olan baba **Clay** mesleğinde oldukça mâhir, kabiliyetli, sanatkâr yaradılışlı bir adamdı. Fakat, içkiye düşkündü. Bu yüzden arkadaşları ile el şakası yapar, hattâ döğüşe kalkışır, bazen de evde karısı ve çocukları ile kavga eder, onlara el bile kaldırırdı. Halbuki içmediği zamanlar kuzu gibiydi. Dünya'da ondan nâzik ve terbiyeli biri zor bulunurdu.»

Clay boksa başlamadan evvel, şehrin âsî gençlerinden müteşekkil bir gurupa dahildi. Bunlar tabancalarla gezer, otomobil yarışlarına katılır, gurup döğüşlerine girişir ve deli gibi

Amerikan Zenci Müslümanları'nın çıkardıkları bir mecmuanın
kapağı: **Son Çağrı**

içerlerdi. **Clay**'ın bu haylaz gençlerle beraberliği uzun sürmemiştir. Oniki yaşlarında iken yeni aldığı bisikletinin çalınması sebebiyle polis merkezine gitmiş ve burada kendisinden ilk boks derslerini alacak olduğu sözünü ettiğimiz **Joe Martin**'le tanışmıştır. Bu tanışma O'nun boksa başlayarak bu haylazlardan ayrılmasına sebep olmuştur. O günden itibaren gayet sıkı bir rejim içinde boks antremanlarına başlamıştır. Sabahleyin beşte kalkar, evlere gazete dağıtır, sonra mektebe gider, akşam üstü de, spor salonuna giderek antreman yapardı. Bir gün büyük bir boksör, hattâ Dünya şampiyonu olmak arzusu O'nu bir kara sevda gibi sarmıştı. Bütün boş vaktini antremanla geçiriyor ve tahammül edilmez bir ölçüde çalışıyordu. Nihayet daha lisede iken Amerikan Millî Boks Şampiyonu oldu. Millî Altın Eldiven Şampiyonluğu mükâfatını kazandı. En son da herkesin bildiği gibi Amerika adına olimpiyatlara katılarak Dünya ağır siklet boks şampiyonu oldu ve altın madalya aldı.

Clay'in ağabeyisi **Rahman Ali** de kendisi gibi müslümandır. Ve **Clay** ile birlikte bir propaganda nâzırı kadar İslâm'a hizmet etmektedir. İki kardeş Amerika zenci Müslümanlık hareketinin bir zamanki lideri **Elijah Muhammed**'in gayet yakını olmuşlar ve bütün faaliyetlerini İslâm Davası'na hasretmişlerdir.

Askerlik hizmeti için yapılan bütün dâvetleri reddetmiş ve Kur'an hükümleri ile alâkası olmayan bir orduda askerlik yapmasının dinine uymadığını ifade ederek ancak İslâmî gayeler için ve cihad mahiyetinde bir askerlik yapabileceğini ifâde etmiştir. Her vak'ayı inancının propagandası için mükemmel bir vesile olarak kullanan **M. Ali**'nin şuur ve uyanıklığı hepimize örnek olmalıdır. Boksu bıraktığı ve Parkinson hastalığına yakalanmış bulunduğu halde hâla İslâm için var gücüyle çalışmaktadır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZENCİ MÜSLÜMANLARIN VA'ZLARINDAN ÖRNEKLER:

– PEYGAMBERİN SESİ[8] –

Muhammed Atlanta'da

«– Koşunuz, geliniz. Klux Klancılara bile meydan okuyan Amerikan'ın en cesur zencisini görünüz ve ne söyleyeceğini dinleyiniz!.»

Elijah Muhammed'in 1961 de Atlanta'da verdiği meşhur konferans için zenci müslümanların her tarafa yapıştırdıkları ilânlarda bu sözler yazılıydı. Zira **Elijah Muhammed**'in Atlanta'da bir konuşma yapacağı ilân edilir edilmez **Ku Klux Klan** teşkilâtı da aynı günde ve aynı saatte bir toplantı ve sonradan da bir yürüyüş yapacaklarını açıklamışlardı. Bunun üzerine zenci müslümanların propaganda makineleri faaliyete geçmiş ve Atlanta konferansı **Elijah Muhammed**'le **Ku-Klux- Klan** arasında ciddî ve mühim bir karşılaşma olarak vasıflandırılmıştı. Halbuki sonradan işler tahmin edildiğinden başka bir şekilde cereyan etmişti.

8- Bu tâbir kendilerine âid olup, vaazlar aynen tercüme edilmiştir.

Malcolm X, Atlantaya miting gününden bir kaç gün önce gelmiş ve hemen polis, emniyet ve belediye ileri gelenleri ile görüşmüştü. Bu makamlardan zenci müslümanların mitinglerini **Ku- Klux- Klan**'dan veya daha başka her hangi bir topluluktan müdahale görmeden yapabilmelerini mümkün kılaca-karına ve asayişi te'min edeceklerine dâir söz almıştı. Buna rağmen zenci müslümanlar yine de tedbir almaktan geri kalmamışlardır. «**İslâm'ın Nimetleri**» mensupları **Elijah Muhammed**'in, mitingin yapılacağı «Manolya» salonuna kadar geçeceği yol üzerindeki bütün binaların damlarında gözcü olarak yerleşmiş, salonun etrafını da kordon altına almışlardı. Beş yüz kişilik olan salon toplantıdan saatlerce evvel tıklım tıklım dolmuş, iki bin kişilik bir dinleyici topluluğu da oparlörlerle yayınlanacak olan Konferansı dinlemek üzere dışarıda, sokaklarda toplanmıştı. Evlerinde oturanlar da **Muhammed**'in sözlerini dinlemekten mahrum kalmıyacaklardı. Çünkü tam beş saat süren konuşmanın zenci idareciler elinde bulunan mahallî bir radyo istasyonundan yayınlanması için tertibat alınmıştı.

Nihayet **Elijah Muhammed**'in hava alanına geldiği, sonra mahallî mescidin hocasının evinde bir müddet istirahat edeceği, en sonra da mescide gelmek üzere yola çıktığı bildirilmişti.

Halkın heyecanı son dereceyi bulmuştu. Derken mescidin kapısında büyük siyah bir otomobil durmuş ve **Elijah Muhammed** yanında âilesi efradından altı kişi ile arabadan inip **İslâm'ın Nimetleri** mensuplarının iki taraflı nöbet tuttukları koridordan geçerek mescide girmişti. Halk kendisini büyük bir sevgi gösterisi ile karşılamış, mescidin içinde bir alkış tufanıdır kopmuştu. **Malcolm X** tarafından yapılan uzun ve haräretli bir takdim merasiminden sonra **Elijah Muhammed** konuşmasına başladı.

Konuşmanın mevzusunu zenci müslümanlık hareketinin ga-

yesi ve umdesi, bir de müslüman olmayan zenci liderlere, bilhassa zenci papazlara hücûmlar teşkil ediyordu. Fakat bundan da mühim olan **Elijah Muhammed**'in ırkdaşlarına beyazlardan korkmamaları hususundaki telkinleri ve nasihatleri idi ki; dinleyicileri asıl alâkadar eden ve onları kendisine bağlayan nokta da bu olmuştu. Şimdi **Elijah Muhammed**'in o günkü sözlerinin bir hulâsasını verelim:

«Esselâmü aleyküm!

Bütün Kâinat'ın bânisi ve bu ülkenin, zavallı zenci halkının yaratıcısı ve koruyucusu rahim ve kerim Cenab-ı Allah'ın ismini tâziz ile söze başlayarak size sevgili kardeşlerim diye hitap ediyorum. Bana ve müridlerime burada Atlanta'da göstermiş olduğunuz candan hüsnü kabulden büyük bir şeref duyuyorum.

Evvelâ gerek bu şehirdeki, gerekse bütün Güney bölgesindeki sonsuz gayretleriyle bizim bugünkü toplantımızı mümkün kılan değerli ve sâdık müridim **Geremiah Hoca**'ya teşekkürler ederim. Bu emeklerinin Allahın nezdinde çok makbule geçtiğinde şüphe yoktur.

Ben her yıl bu şehirde ihtida edenlerden bir çok mektuplar alıyorum. Cenab-ı Hakkın kelâmının ırkdaşlarımız arasında büyük bir sür'atle yayıldığını aldığım mektupların sayısının günden güne fazlalaşmasından anlıyorum.

Sevgili ırkdaşlarım, size şunu bildirmek istiyorum ki; Allahın emrettiği hakiki din olan İslâmiyet'i kabul etmiş olanlar bu yolda yalnız değildirler. Memleketin Kuzey Eyâletleri'nde de ihtida eden binlerce ırkdaşımızdan gayrı yer yüzünde tam 725 milyon din kardeşimiz bulunmaktadır. Bugün benimle beraber burada bulunmak için yurdun dört bucağından gelen müridlerime ve otomobillerle iki bin mil yol alarak ta Kaliforniya'dan kalkıp gelen genç müslüman kardeşlerimize de bilhassa teşekkür ederim. Zaten bu müridlerim nereye gitsem beni tâkip etmekten geri kalmıyorlar ve etrafımda böyle sa-

mimi insanlar görmek beni çok mütehassis ediyor. Çünkü bu benim için birlik, beraberlik ve bağlılık nişanesi yerine geçiyor. Üstelik de bu, yeryüzünde İslâmiyet kadar dindaşları birbirine bağlayan başka hiç bir din bulunmadığını da ispata yarıyor.

Bugün artık İslâmiyet Amerika'nın belli başlı şehirlerinde olduğu kadar küçük şehir ve kasabalarında da tanınan, kabul olunan ve gitgide yayılan bir din hâline gelmiştir. İçinizden her hangi biriniz bulunduğunuz şehirde karşılaştığınız kimselere **«Esselâmü aleyküm»** deyiniz. Bunlar arasından er geç size **«Aleykümüsselâm»** diyecek birinin çıkması hemen hemen muhakkaktır.

Sevgili kardeşlerim, bana bugün aranızda bulunmak fırsatını bahşettiği için Cenab-ı Hakka hamdediyorum. Bize karşı nezâket ve kolaylık gösterdikleri için Atlanta şehri emniyet makamlarına da müteşekkirim. Şunu da belirtmek isterim ki; biz zenci müslümanlar bize iyi davrananlara karşı daima minnet ve şükrân duyguları besleriz ve biz de kendilerine karşı iyi davranırız, çünkü biz barışsever insanlarız. Gayemiz zenci diye adlandırılmış olan ırkdaşlarımız arasında kardeşlik sevgisini geliştirmektir. Bu ırkdaşlarımız şimdiye kadar kardeşlik sevgisinden mahrum bırakılmışlardır. Biz müslümanlar da aynı yollardan geçmiş, aynı ızdırapları çekmiş, fakat İslâmiyet sayesinde kardeşlik duygusunun nimetlerine nâil olmuş bulunuyoruz ve şimdi onların da bu hakikati görmelerini ayni nimetlere erişmelerini istiyoruz.

İslâmiyet yeni bir din değildir; beyazlar tarafından icat olunmuş bir din de değildir. İslâmiyet Cenab-ı Hakkın emir buyurduğu ve **Hazreti Âdem**'den **Hazreti Muhammed**'e kadar bütün peygamberlerinin mensup olduğu dindir. İslâmiyet **Hazreti Musa**'nın, **Hazreti Nuh**'un, **Hazreti İbrahim**'in ve **Hazreti İsa**'nın dini idi. İslâmiyet bugün yer yüzünün en çok mensubu bulunan üç büyük dinden, Budistlik, Hristiyanlık ve Müslümanlık dinleri arasından bütün Dünya'yı hükmedecek son din

olarak ilelebet yaşayacaktır. Bu üç büyük din arasından İslâmiyet'in Yeryüzü'nün son dini olacağı muhakkaktır. Çünkü İslâmiyet hak dindir. Allahı Zülcelâl'in Yeryüzü'ne gönderdiği dindir. Bugün içinde yaşadığımız Dünya'ya yer yüzüne sulh, sükûn ve huzur getirecektir.

İslâmiyet son altı bin yıl zarfında büyük bir ilerleme kaydetmemiştir. Çünkü bu din Cenab-ı Hakkın kıyamet günlerinin yaklaştığı zaman Yeryüzü'nde yayılmasını arzuladığı bir dindir. Eğer İslâmiyet, geçen altı bin sene zarfında yayılmış ve herkes tarafından kabul edilmiş olsaydı, o zaman Dünya'da bir Hıristiyanlık Âlemi olamazdı. İslâmiyet bütün bunların önüne geçerdi. Cenab-ı Hak bu altı bin yıl içinde bunların gelişmesini takdir buyurduğu için İslâmiyet'in bütün Yeryüzü'nü kaplamasına müsaade etmemişti.

İslâmiyet, **Hazreti Âdem**'in yaradılışından evvel Yeryüzü'nde bulunan siyahilerin dini idi. O zamanlar Dünya ile Ay beraberdi, ikisi bir gezegen teşkil ediyordu. **Cenab-ı Haktan bana bildirildiğine göre;** o devirde yaşayan çok akıllı siyah bilginlerimizden biri, o zamanki insanların başka başka lehçelerle konuşmalarını doğru bulmamış ve onların hepsinin aynı lehçe ile konuşmalarını sağlamağa çalışmış. Buna muvaffak olamayınca fena halde öfkelenmiş. Eline geçirdiği muazzam bir keskiyi gezegenin ortasına vura vura beş altı bin mil içeriye kadar çakmış. Sonra açılan bu boşluğu çok kuvvetli uçurucu bir madde ile doldurmuş. Maksadı bütün yaratıkları yok etmekmiş.

Bu gezegenin bugün Ay dediğimiz parçası bu infilâkle yerinden kopup o esnada içinde dönmekte bulunduğu mahrekten tam oniki bin mil uzağa fırlamış; gezegenin Dünya dediğimiz parçası da dönmekte bulunduğu mahrekten otuz altı bin mil aşağı düşmüş, orada kendine yeni bir mahrek bulmuş ve yeniden dönmeğe başlamış. Gezegenin Ay dediğimiz parçasındaki sular Dünya'nın üzerine dökülmüş. İşte bu yüzden

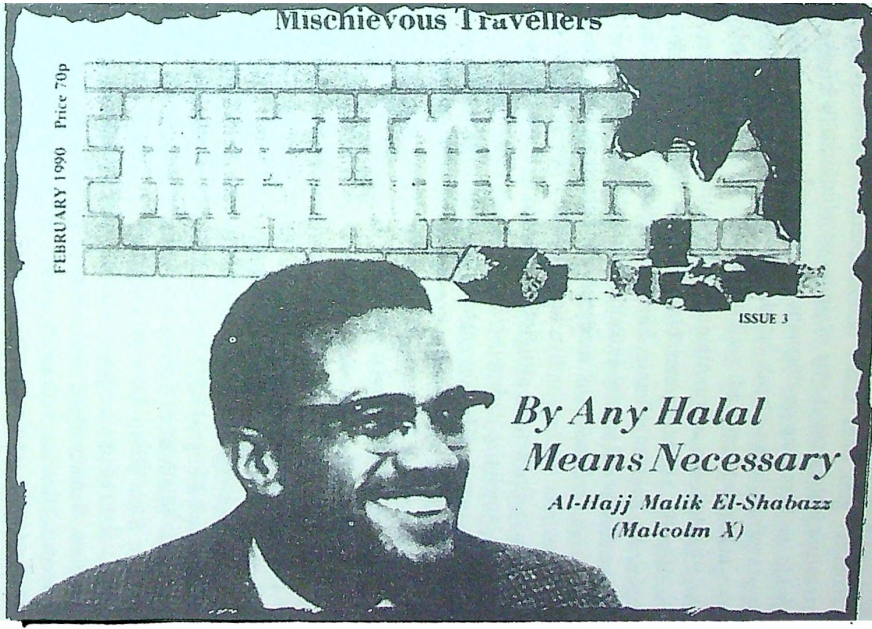
Dünya'nın dörtte üçü su ile kaplanmış ve Ay'da da canlı bir şey kalmamış.

Üzerinde yaşadığımız gezegen işte böylece büyük bir tahribe uğramış. İleride ikinci bir tahrib felâketine daha uğrayacaktır ve bunu da bizim ırkımız olan siyah ırk hazırlıyacaktır. Biz siyahiler Yeryüzü'nden hiç bir zaman yok olmayacak bir milletiz. Dünya kuruldu kurulalı siyah adamın mevcud olmadığı bir devir olmamıştır. Ne zaman ve nasıl var olduk, bunu hiç kimse bilemiyor. Biz başlangıcı bilinmeyen fakat sonu da gelmeyecek olan bir ırka mensubuz. Onun için beyazlar siyahların yer yüzünden silinip yok olacaklarını zannetmesinler. Bu imkânsız bir şeydir.

Bugün Atlanta'da bulunmakla çok mutluyum. Çünkü Atlanta, Georgia Eyaleti'nin baş şehridir, Georgia da benim vatanım, üzerinde doğduğum büyüdüğüm, evlendiğim, çoluk çocuk sahibi olduğum topraktır. Atlanta Amerika'nın en önemli şehirlerinden biri ve bütün Güney bölgesinin giriş kapısıdır. Ben bu topraklarda doğmuş olmakla iftihar ederim.

Sevgili ırkdaşlarım, ben bir yabancı değilim, sizin bir kardeşinimiz. **Ben size Rabbülâlemin olan Cenab-ı Haktan mukaddes bir haber getirmiş bulunuyorum.** Bu haber şimdiye kadar hiç işitmediğimiz bir haber olduğu için belki kulaklarınıza yabancı gelecektir. Söylemek istediğim şudur:

Zenci denilen bizler yer yüzünde tirilyonlarca yıllardan beri yaşamakta olan bir kavimiz. Şimdi size şu zenci kelimesi hakkında da açıklamada bulunmak istiyorum. Zenci kelimesi yanlış kullanılan bir kelimedir. Siz aslında zenci değilsiniz; Şahbaz kabilesine mensup bir Asya Milleti'ne mensupsunuz. Zenci ırkı diye bir ırk mevcud değildir. Bu sizleri yerinizden yurdunuzdan, ananızdan babanızdan, gelenek ve kültürünüzden koparıp ayırarak buraya getiren, size benliğinizi kaybettiren beyaz efendilerinizin uydurduğu bir isimdir. Negro, yani zenci kelimesi ñötr yani tarafsız kelimesinden galattır.

Londra'da Müslümanlar'ın yayınlandığı mecmualarından birinin kapağı ve **Malcolm X**'i anma sayısı.

Yâni siz, esir tüccarları tarafından kendi ırkdaşlarınızdan ayrılmış, sizi köle diye satın alan beyaz efendileriniz tarafından da kendileri gibi birer insan olarak kabul olunmamışsınız. Böylece, ırkdaşlarınızdan ayrı düşmüş, ne olduğunuzu bilmez bir halde, ne dostu, ne de düşmanı tarafından benimsenen bir avuç «**tarafsız**» insan olarak ortada kalmışsınız. İşte size bu yüzden **nerogram,** zenci adı verilmiştir.

Aziz kardeşlerim ve şu Atlanta Şehri'nin değerli eğitimcileri!.. Hepiniz zaman zaman biz siyahlara niçin zenci denildiğini, bu kelimenin hangi kaynaktan geldiğini her halde kendi kendinize düşünmüşsünüzdür. Bu kelimenin menşeini bilmemekliğiniz kendinizin menşeini de bilmemekliğinizden ileri gelmektedir. Sizler şimdiye kadar uykuda idiniz. Kimden ve nereden gelip nereye gittiğiniz hakkında hiç bir fikriniz yoktu. Siz kendinizi sadece sizi köle diye kullanan efendilerimizin tanıttığı gibi tanımaktasınız. O da size kendinizi, işine geldiği şekilde tanıtmıştır. Sizi kendi cinsinden ayırmış, fakat kendi içine de almamış, böylece tarafsız, sahipsiz, ortada kalmış insanlar haline getirmiştir.

Eğer size beyaz patronunuz:

«– Johny, bugün sana iş yok. Evine git otur. Lâzım olursan ben seni çağırırım,» derse, siz de eve gidip oturuyor, efendinizin canı istediği zaman sizi çağırmasını bekliyorsunuz. Doğru dürüst eğitim görmediğiniz ve kendi benliğiniz hakkında hiç bir bilgiye sahip bulunmadığınız için gâyesiz, sebatsız, fikir bakımından, kazanç bakımından ve daha bir çok yönlerden âdeta cansız birer insan hâline getirilmişsiniz. Bu sözlerle sizi küçümsediğimi, sizinle alay ettiğimi zannetmeyiniz. Ben size durumunuzun asıl sebeplerini anlatmaya çalışıyorum. Ben de sizlerdenim. Ben de sizin içinde bulunduğunuz acı şartlar içinde büyüdüm, aynı cehennem hayatını yaşadım. Sizin için söylediklerimi kendim için de söyleyebilirim. Ben sizin kardeşinizim ve bugün burada sizin

hayatınızı kurtarmak için icap ederse kendi hayatımı fedâ etmeye hazır bulunuyorum. Buna inanınız ve bana bir düşman değil, bir dost gözüyle bakınız.

Siz artık kendinizi kurtarmayı, kendinizi geçindirecek iş yaratmayı öğrenmelisiniz. Üçyüz yıl süren bir kölelik devresi sizi kör, sağır, dilsiz, âdetâ cansız bir insan topluluğu hâline getirmiş. Efendiniz size en kötü yemekleri yedirmiş. Sizi domuz eti ile zehirlemiş. Bu pis hayvanın eti ile dimağınızı uyuşturmuş. Sizi fikren ve ahlâken çökertmiş. Efendileriniz size böylelikle tarihinizi, dininizi ve Allahınızı unutturmuş. Sizi kendi ırkdaşlarınızı tanımak ve bilmek hakkından mahrum ettiği gibi beyazları da tanıtmaktan kaçınmış. Ve işte bu yüzden size zenci denmiş.

Hürriyete, adâlete ve eşitliğe inanan biz İslâm Milleti, Amerikan zencilerine reva görülen bu haksızlığı yalnız bugün burada değil, bütün Dünya muvâcehesinde açıklıyoruz. Bugün bütün Dünya milletleri insanlık târihinin en çetin, en muazzam mes'elelerinden biriyle karşı karşıya bulunmaktadırlar ki; bunun başlıca unsurlarından birini, Amerika'nın yirmi milyonluk siyah vatandaşının durumu ve mukadderatı teşkil etmektedir. Bu unsur sadece Amerika Birleşik Devletlerini değil, İnsanlık Âlemi'nin tamamını alâkadar eden bir dâva halini almıştır. Bu dâvanın özü de kölelikten yeni kurtulmuş olan bu yirmi milyon siyah insana kendi benliklerini, kendi ırk, kendi din ve kendi Allahlarını tanıtmak, böylelikle onları yer yüzündeki diğer milletler mensupları gibi haklarını arayan bir millet, bir topluluk haline getirmektir.

Bu o kadar girift ve nâzik bir dâvadır ki; bunu ancak Cenab-ı Hak halledebilir. İşte **Cenab-ı Hak da sözcüsü ve habercisi olarak beni seçmiştir. Bu vazife bana Cenab-ı Hak tarafından verilmiştir. Varsın düşmanlarım benim aleyhimde konuşsunlar; gerçek budur. Bana sizlere yol göstermek için ilham vâki olmuştur.** Ben sizin derdinizin devâsını biliyorum.

Size düşen iş beni tâkip etmektir. Benim sizden istediğim bundan böyle kendinize güvenmeniz, kendinize değer vermenizdir. Bu sözlerle sizin çoluğunuzu, çocuğunuzu, kendinizin ve onların istikbalini düşünmenizi, dininizi ve Allahınızı tanımanızı, vakarlı insanlar gibi davranmanızı istiyorum.

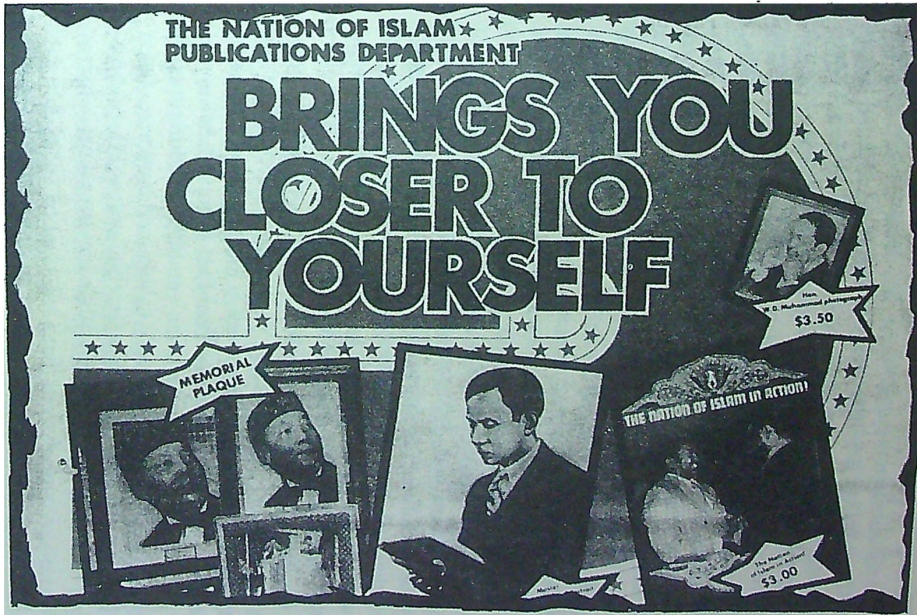
Sevgili kardeşlerim, **bana vahiy nâzil olduğundan beri,** tam yirmidokuz yıldır size bunları öğretmeye, bu gerçekleri açıklamaya gayret ediyorum. Sizi Dünya'nın diğer bütün hür ve medenî milletleri ile ayni hürriyet ve medeniyet seviyesine yükseltmeye çalışıyorum.

Ben sizin ne düşündüğünüzü, ne hissettiğinizi biliyorum. Siz ümitsizlik içinde bunalıyorsunuz. Bu kadar zamandır ırkdaşlarınızdan, kardeşlerinizden uzak kaldığınız için onlarla birleşmenin imkânsız olduğuna inanıyorsunuz. Fakat Allah size yardım edecek, Dünya'nın öbür milletleri gibi sizin de hür ve mes'ud olmanızın imkânlarını sizden esirgemiyecektir.

Ben sizin benim hakkımda ve size söylediğim sözler hakkında da neler düşündüğünüzü biliyorum. İçinizden bir çokları bana bütün kalbleriyle inanıyor, fakat bu inançlarını açıklamaktan çekiniyorlar. Niçin? Korktukları için... Siz Dünya'nın en korkunç düşmanının, korkunun pençesine düşmüş zavallılarsınız. Bu korkuyu size kölesi olduğunuz efendileriniz öğretmiş, onlar aşılamıştır.

Dört yüz yıl önce atalarımız esir tüccarları tarafından zincirlere vurularak buraya getirilmiş ve beyazlara satılmışlardı. Bu yüzden, çok geçmeden kendi dillerini unutmuşlar, efendilerinin konuştukları dili öğrenmek zorunda kalmışlardı. Hattâ isimleri bile değiştirilmiş, kendilerine efendilerinin isimleri takılmaya başlanmıştı.

İlk devrede köleler kiliseye ayak basmak hakkından bile mahrum bulunuyorlardı. Onlar için ne mektep vardı, ne okuma ne yazma. Din namına, Allah, Peygamber, İsa namına bir şey öğretilmiyordu onlara.

Zenci Müslümanların yayınladıkları propoganda plâklarına âid bir reklâm.

Nihayet bundan yüz yıl evvel güya, Hıristiyanlık diye bir şeyler öğretilmeğe başlandı ama bu, içine su katılmış bir Hıristiyanlıktı bu. Efendileriniz size İncil'i, içindekileri kendi işlerine gelen bir şekilde, sizin için «**tefsir ve tercüme**» ederek öğretiyorlardı ve böylelikle sizi atalarımızınkinden de daha kötü bir kölelik zincirine vuruyorlardı. Zira onların İncil'den bulup çıkardıkları ve durmadan size sundukları parça «**Hizmetkârlar, efendilerinize itaat edin!**» cümlesiydi, ama buna hiç lüzum yoktu; üç yüz yıldır sırtınıza inen kırbaç darbeleri sizi zaten kuzu gibi yapmıştı.

Batı Dünyası hıristiyandır; durmadan Hristiyanlığı müdafaa eder. Benimle ve benim gibi İslâm hocalarla alay eder. Bizim size İslâmiyet'i tanıtmamızı istemez. Fakat artık sizin bu dini tanımanız zamanı gelmiştir. Güneşin doğmasına engel olunamıyacağı gibi buna da engel olunamaz.

Burada, Amerika'da siyah müslümanlardan gayrı İslâmiyet'e inanan üçbuçuk milyon insan vardır. Bunlar, Masonluk teşkilâtına mensupturlar. Bu teşkilâtın otuz üçüncü mertebesine eriştikleri zaman Mason olmaktan çıkar, müslüman olurlar. Kendilerine İslâmiyet'in şartları, Kâbeye doğru dönerek ibâdet etmeleri öğretilir.

Bugün artık İslâmiyet'in Amerikalı siyahilere de öğretilmesi şart olmuştur. Çünkü onların, yâni sizlerin iyiyi kötüyü, Allahı, şeytanı başka türlü öğrenmenize imkân yoktur. Sizler ancak benim size söylediklerimi dinledikten sonra Allahı mı yoksa şeytanı mı seçeceğinize karar verebilecek kudrete sahip olacaksınız. Biz sizi İslâmiyet'i kabule zorlamıyoruz. Fakat size Dünya'nın ilerde ne hâle geleceğini anlatmaya çalışıyoruz. Sizi hürriyete, adâlete ve eşitliğe kavuşturmaya çalışıyoruz.

Sevgili kardeşlerim, sizin en büyük derdiniz beyazlardan bu derece korkmanızdır. Sizi her şeye boyun eğmeye zorlayan, sizi Dünya müvâcehesinde bu kadar hakir bir duruma

düşüren bu korkudan kurtulmanız lâzımdır.

Allah insanlara kuvvet ve kudret vermiştir. Onları boş otursunlar diye yaratmamıştır. Tarlanın kenarında oturup beklemekle buğday kendi kendine yetişir mi? Buğdayın tohumunu ekmeden, biçmeden öğütmeden, yoğurmadan pişirmeden ekmek olur mu? Elbette olmaz.

Sizi köle diye kullanan efendileriniz ve yine onların köleleri olan papazları sizin yanlış ve bilgisizce şeylerle gözlerinizi kör etmişler. Sizi ancak öldükten sonra kavuşabileceğiniz bir ruha tapındırmış, yine aynı cahilâne inançla sizi şeytanın da gözle görünmez bir varlık olduğuna inandırmışlar.

Allah bir ruh değildir, Allah bir sır, bir muamma değildir. Şeydan da öldükten sonra karşılayacağınız kötü bir yaratık değildir. Allah, her şeyde tecelli eden, kuvvet ve kudretiyle her zaman karşımızdadır. Şeytan da fenalık edenlerin şahsında her gün karşımızdadır. **Allah kuvvetin, kudretin, akıl ve basiretin en yüksek derecesi, haddi kusvasıdır. Bütün Kâinat'ın bânisi ve nâzımı, yâni yaratıcısı ve idarecisidir. O her istediğini yapmaya ve yaptırmaya muktedirdir.**

Ben insanların bedenlerinin içindeki ruhlardan başka bir ruhun bana veya benim için iyilik veya fenalık edeceğine inanmıyorum. Bunun aksine inananların da bunu bana ispat etmelerini bekliyorum.

Sevgili kardeşlerim, Allahı gök yüzünde aramaktan vazgeçelim. Gerçekçi olalım. Onun her yerde, hazır ve nâzır olduğunu kabul edelim.

Atlanta Şehri bu memleketin zencilerine en fazla tahsil imkânları sağlayan bir şehirdir. Bu şehrin maarifçileri, yüksek tahsil görmüş muallimleri ve eğitimcileri size soruyorum. Elde etmiş olduğunuz bu tahsilden kendi ırkdaşlarınızı ne dereceye kadar faydalandırıyor sunuz? Bu tahsili ırkdaşlarınızı hürriyete ve istiklâle kavuşturmak hususunda ne dereceye kadar

kullanıyorsunuz? Sizin bilginizi, ihtisasınızı, ırkdaşlarınızın arasında tam bir birlik kurmak ve böylelikle onları bu cehâlet karanlığından çekip çıkararak hürriyete kavuşturmak için kullanmanız gerekmez mi? Fakat bütün bilgi ve ihtisasınıza rağmen siz kendiniz de geçiminiz için beyaz efendilerinize muhtaç durumdasınız. Kâfi miktarda toprağınız, işçiniz, çiftçiniz olmasına rağmen toprağınızı ekip biçip ekmeğinizi çıkaramıyorsunuz. Irkdaşlarınıza da kendi topraklarında çalışmaları, kendi kendilerinin efendileri olmaları hususunda yardımcı olmuyorsunuz. Niçin? Çünkü tahsilinizin en mühim bir cephesi ihmâl edilmiş de ondan» Size Allaha, şeytana, kendinize, dostunuza, düşmanınıza âid hiç bir bilgi verilmemiş de ondan.

Hepiniz artık Allahı ve O'nun hakikî dini olan İslamiyet'i kabul ve beni tâkip ediniz. Benim gösterdiğim yolda yürüyünüz. Ben size, Cenab-ı Hakkın gönderdiği habercisiyim. Size kurtuluş yolunu gösterecek olan rehberim ben!.

Beni dinleyiniz. Benden tahsilinizi, ihtisasınızı, hüner ve kabiliyetlerinizi kendiniz ve ırkdaşlarınızın menfaati istikametinde kullanmak imkânlarını öğreniniz.

İslâm Dini'nin kurduğu birlik, kardeşlik ve âhenk içinde bilginizi ve mâlî imkânlarınızı bir araya toplayarak çiftlikler yapmak, mahsul yetiştirmek ve ırkdaşlarımızı doyurmak bizim için hiç de zor olmayacaktır. İhtiyaçlarımızı karşılayacak şeyleri yapacak fabrikalar kurmak, ticaret ve el sanatları sahalarında çalışmak, böylece diğer medenî insanlar gibi hür ve müstakil olmak, yapamıyacağımız bir iş değildir. İşte sizler ancak bu sûretle tahsilinizi ırkdaşlarımızı sefaletten ve işsizlikten kurtarmak yolunda kullanmış olabilirsiniz.

Bugün burada toplanıp beni dinlediğiniz için size teşekkürler ederim sevgili kardeşlerim. **İslâmiyet'in sizin dininiz olduğunu bilmenizi ister, sizi bu dine tekrar dâvet ederim.**

Cenab-ı Hakkın rahmeti üzerinizden ilelebed eksik olmasın. Esselâmü Aleyküm.9

MALCOLM X'İN BİR KONUŞMASI

1960 yılında Harvard Üniversitesi, Hukuk Fakültesi'nin konferans salonunda yapılan bir açık oturumda **Malcolm X**, şu konuşmayı yapmıştır.

«Muhterem Başkan, Hanımefendiler, Beyefendiler:

Evvelâ bizi bu akşam burada konuşmağa dâvet ettiğiniz için size teşekkürler ederiz. Konuşmamızın mevzuu Amerikalı zencilçr, mes'eleleri ve bunların çâreleridir. Fakat bizim, yâni siyah müslümanların bu hususiaki görüşlerini dinlemeden evvel, bizim dinî bir topluluk olduğumuzu kabul etmeniz ve temsil ettiğimiz din hakkında da bir şeyler bilmeniz icap etmektedir.

Kâinatın yaratıcısına müslümanlar Allah derler. Müslümanlar Allahın birliğine ve bütün peygamberlerin de Allah tarafından gönderildiklerine inandıklarına göre bu peygamberlerin hepsinin aynı dini öğrettiklerine, bu dinin de Arapça'da Allahın emirlerine tam bir itaat ve teslimiyet ifâde eden «İslâm» dini olduğuna da inanıyorlar demektir. Bu dine mensup olanlara da müslüman veya müslim denir.

Yer yüzünde, çoğunluğu Afrika ve Asya'da olmak ve beyaz ırka mensup bulunmamak üzere yediyüz yirmibeş milyondan fazla müslüman mevcuddur. Burada, Amerika'da, **Elijah Muhammed** Hazretleri'nin riyaseti altında bulunan biz siyah müslümanlar da, Çin Denizi'nden Batı Afrika sahillerine kadar uzanan İslâm Âlemi'nin bölünmez bir parçasıyız.

Amerika'daki yirmi milyonluk siyah vatandaşın durumu

9- When the word is given- by **Louis E. Loman** U.S. A. 1964 Sh. 95 ve devamı.

diğer vatandaşların durumuna benzemediği için bunlar kendilerine has bir derd ve dâvayla karşı karşıya bulunmaktadırlar. Bu bakımdan bizim İslâmiyet'i kabul etmemiz ve İslâm Âlemi'nin de bizi kabul etmesi bizler üzerinde yine husûsî bir tesiri hâizdir.

Amerika'daki mukaddes liderimiz ve mürdişimizin **Elijah Muhammed** Hazretleri olduğunu söylemiştim. **Elijah Muhammed** Cenab-ı Hakka bütün kalbiyle inanır ve emirlerini harfiyen yerine getirmeye çalışır. Irkdaşlarını irşad etmek, onlara Cenab-ı Hakkın emirlerini bildirmek için bugün büyük bir gayret sarfetmekte, bunu mukaddes bir vazife bilmektedir.

Ben bu akşam bu Üniversitedeki açık oturumda Batı Yarım Küresi'nin çok büyük bir hızla gelişen bir hareketinin, siyah müslümanlığın ruhanî lideri **Elijah Muhammed** Hazretlerini temsilen bulunuyorum. **Biz siyah müslümanlar kendisinin Cenab-ı Hak tarafından Amerika'daki yirmi milyonluk siyah halk kitlesini kurtarmak üzere gönderilmiş olduğuna inanıyoruz.** Bu yirmi milyon insanın çektikleri elem ve ıztırabların, bunların Amerika için teşkil ettiği mes'elenin ve bu yüzden meydana gelen vahim ırk çatışmalarının vaktiyle peygamberlere malûm olmuş olan ve Kitab-ı Mukaddes (İncil) de bahsedilmiş bulunan meseleler olduğuna da inanıyoruz.

Elijah Muhammed Hazretleri'nin zenci denilen bu insanlara verdiği öğütlere ve derslere, kendisinin bu insanlara yapılan haksızlık hususunda Amerika'ya yapmış olduğu açık ihtarlara hep vaktiyle İncil'de bahsedilmiş olan hadiselerin gerçekleşmiş olması gözüyle bakıyoruz. Böylece **Elijah Muhammed** Hazretleri «Amerika'nın çok vahim bir hal alan ırk çatışmaları meselelerinin çözümü ancak iki ırk arasında tam ve kesin bir ayrılık ile mümkündür» dediği zaman bunu peygamberlerin İncil'de bahsi geçen mûcize ve kehânetlerinin yerine gelmesi olarak kabul ediyoruz.

Kitab-ı Mukaddes'te bahsi geçen bu mucizeyi anlama-

yanlar **E. Muhammed**'i haksız yere bir ırkcı, bir garezci, bir beyaz ırk düşmanı olarak damgalamaktadırlar. Fakat, bu akşam siyah, beyaz hepimiz burada toplanmış bulunuyoruz. **Elijah Muhammed**'in müdafaa ettiği tezin doğru mu, yanlış mı olduğunu birbirimize sorabilir, bu tezi beraberce inceleyebiliriz.

Kendilerini beyaz ırka mensup diye vasıflandıran bizlerden bir çoğunuz, **Elijah Muhammed**'in yirmi milyon Amerikalı siyahiye öğretmeye çalıştığı şeyleri işittikçe şaşırıyor, hayretler içinde kalıyorsunuz. Ama buna hiç lüzum yok. Muallim talebe Profesör, âlim, fen adamı olan sizler de biliyorsunuz ki; büyük değişikliklerin çok büyük bir sür'atle meydana geldiği bir devirde ve bir Dünya'da yaşamaktayız. Eski fikir ve inançlar değişmekte, onların yerlerini, yeni fikir ve düşünceler almakta eski hükümetler çökmekte, yeni devlet ve milletler doğmaktadır. Eski Dünya'yı bir arada ve ayakta tutmuş olan eski idare sistemi tesirini ve nüfuzunu tamamiyle kaybetmiş bulunmaktadır. Bu Eski Dünya'nın yani eski idare sisteminin yerine yeni bir Dünya'nın ve yeni bir idare sisteminin geçmesi gerekmektedir.

Elijah Muhammed'in bugün bu ülkedeki mukaddes vazifesi bu eski Dünya'nın bir çok aksaklıklarını izah ederek bizi kurulması mukadder olan daha adilâne bir «**Yeni Dünya**» ya hazırlamaktaır. Böylelikle bu yeni Dünya'nın meydana gelebilmesi için Cenab-ı Hakkın bu kötü «**Eski Dünya**» yı yok etmesinin lüzumuna da daha iyi akıl erdirebileceğiz.

E. Muhammed'in bizlere ulaştırmak istediği haber yeni bir şey değildir. Eski zaman peygamberlerinin ve âlimlerinin hepsi O'nun gibi bir habercinin geleceğini ve bugün O'nun Amerika'daki yirmi milyonluk siyah vatandaşa öğretmeğe çalıştığı dersi öğreteceğini bildirmişlerdir. Yine İncil'de bildirildiğine göre, bu haberci okumuş, yazmış, yüksek tabakadan bir kimse olmayacak, Cenab-ı Hak O'nu ezilen, gadre

uğrayan fakir ve câhil halk arasından seçecektir. Alelâde bir marangoz olan **Hazreti İsa** kavmini kurtarmak için Cenab-ı Hak tarafından nasıl intihap olunduysa, ve hem O, hem de **Hazreti Musa**, fakir, mütevâzi durumlarından ötürü o zamanın bilginleri ve okumuş tabaka halkı tarafından nasıl reddolunmuşlar, hakarete uğramışlar ise, bu gün **Elijah Muhammed** Hazretleri de, fakir, mütavâzi bir âileden olduğu için bilhassa kendi ırkına mensup âlimler mütefekkirler tarafından küçümsenmekte, müridlerinin de kendisi gibi fakir ve mütavâzi kimseler olmaları herkes tarafından bir alay mevzuu haline getirilmektedir.

Hazreti Musa esâret altında bulunan kavmi arasında büyüyüp yetiştiği sıralarda Cenab-ı Hak da köle sahiplerinin ellerinden kuvvet ve kudretlerini almayı ve **Musa**'nın kavminin tamamiyle kendilerine âid bir ülkeye yerleştirerek onları efendilerinin zulmünden kurtarmayı böylelikle yepyeni bir medeniyetin doğuşunu hazırlamayı irade buyurmuştur. **Firavun**, Cenab-ı Hak'kın bu iradesine ve O'nun hizmetkârına karşı koymağa kalkıştı. Bu yüzden hem kendisi ve hem de teb'ası perişan oldu.

Hazreti İsa da kaviminin arasına, Cenab-ı Hak'kın yine Yeryüzün'de büyük bir değişiklik yapmayı kararlaştırmış olduğu bir zamanda gönderilmiştir. O'nun ikibin sene evvel insanlığa öğretmeğe çalıştığı şeyler yeni bir medeniyetin, Hıristiyan medeniyetinin temellerini atmış oldu. Son peygamber **Hz. Muhammed** (s.a.v.) **Hz. İsa**'dan 600 yıl sonra, daha da ileri bir medeniyetin temellerini atmak üzere gönderildi. Bu medeniyet Hıristiyan medeniyetini yıkmadı, yok etmedi, fakat O'nun üzerinde öyle derin bir yara açtı ki; bu yara bugüne kadar kapanmamıştır. İşte şimdi Allah **Elijah Muhammed**'i ezilen gadre uğrayan Amerikalı siyahlara **bir haberci, bir mürşid** olarak göndermekle insanlığın yeniden muazzam bir değişikliğin arifesinde olduklarını ihtar buyurmakta-

dır. Fakat bu seferkinin cidden son ve kat'î bir değişiklik olacağı muhakkaktır. **Elijah Muhammed** Hazretleri ırkdaşlarına içinde bulundukları müşküllerin çözümünün ancak İslâmiyet'i kabul etmek yoluyla mümkün olabileceğini söylemektedir. Fakat bu dini kabul etmeden evvel inançlarımızı üzerine kuracağımız temelleri bilip öğrenmemizin zaruri olduğunu da belirtmektedir. **Bu yüzden Elijah Muhammed'in bize İslâmiyet'i tanıtmak için başvurduğu usûl, daha doğrusu bize öğrettiği hususî kaideler İslâm Âlemi'nde bilinen ve kabul olunan hakiki İslâmiyet kaidelerine uymuyor gibi görünebilir. Fakat hakikatte esas kaidelerde, prensiplerde ve ibadet tarzında hiç bir değişiklik yoktur.**

Şunu da hatırlatmak isterim ki; Amerika'da yaşıyan yirmi milyonluk siyah halk kütlesinin durumu cidden çok acıklıdır. Fakat **Hz. Musa**'nın ve **Hz. İsa**'nın zamanındaki ileri gelen din adamları onların dinde reform yapmak üzere gönderilmiş olduklarını nasıl red ve inkâr ettilerse, bugün hakiki İslâm Âlemi'nin ileri gelenlerinden birçokları da **Elijah Muhammed** Hazretleri'nin söylediklerini ve öğrettiklerini red veya tekzib edebilirler. Çünkü onlar bu memleketteki yirmi milyon siyahînin başka hiç bir memleket halkının durumlarına benzemeyen durumlarından bîhaberdirler, **Elijah Muhammed**'in va'z ve irşadlarının bu biçâre siyahîlerin anlayışlarına göre ve onları bu acıklı durumdan kurtarmak üzere hazırlanmış olduğunu bilemezler. Fakat Cenab-ı Hak Firavun'un sihirbazlarını, **Hz. Musa**'nın önünde nasıl dize getirdiyse, gerek burada, gerekse dış memleketlerde **Elijah Muhammed**'e karşı yapılan muhalefet de bir gün gelecek. O'nun öğretmeğe çalıştığı hakikatler karşısında dize gelecek, boyun eğecektir.

Bugün **Hazreti Musa**'nın zamanında meydana gelen büyük değişikliklerin üstünden tam dört bin yıl geçmiştir. Eğer etrafımızda olup bitenleri dikkatle izlerseniz, yeni ve muazzam değişikliklerin vukua geleceği âşikâr olan bir devirde yaşa-

dığımızı müşahade edersiniz.

Allah, **Eski Dünya**'nın son sahifelerini çevirmek üzere bulunuyor. O Eski Dünya ki; hemen her köşesi ve bütün insanları son altı bin yıldan beri Kafkas ırkı tarafından aldatılmakta, sömürülmekte, baskı altında bulundurulmakta, köleleştirilmekte, ezilmekte, istilâ ve istismar edilmektedir.

Firavun'un medeniyeti en yüksek mertebesine eriştiği ve kölelerini âzâd etmek zamanı geldiği vakit, Cenab-ı Hak, **Hazreti Musa**'ya O'nun kavmini daha başka nimetlere ve rahmetlere mazhar kılacağını bildirmişti. Tıpkı O'nun gibi **Elijah Muhammed**'e de O'nun burada, Amerikadaki ırkdaşlarına şimdiye kadar hiç kimseye açıklanmamış olan bambaşka şeyler bahşedeceğini vaad etmiş bulunuyor.

Elijah Muhammed Hazretleri'nin izinde yürüyen Siyah Müslümanlar sadece Eski Dünya'nın kapısından çıkmağa hazırlanmakla kalmıyorlar, Yeni Dünya'nın kapısından da girmeğe hazırlanmış bulunuyorlar. Bu yeni Dünya'da neler bulacakları, nelere kavuşacakları henüz kendilerine bildirilmiş değil. **Elijah Muhammed** Hazretleri'nin vaazları ve dersleri, yakın zamana kadar köle olan yirmi milyonluk siyah Amerikalı vatandaşı, bu kötü Eski Dünya'nın kapısından doğru dürüst aklı başında, kavgasız, döğüşsüz bir şekilde çıkabilmeğe hazırlanmaktan başka hiç bir gâyeye mâtuf değildir. Çünkü bu Eski Dünya çürük bir bina gibi günden güne çökmektedir. Damı akmakta, duvarları yıkılmak üzere bulunmaktadır. Eski binanın mahvolmak üzere bulunduğu **E. Muhammed**'e, Cenab-ı Hak tarafından bildirilmiş olduğu için kendisi bugünkü tehlikeli durumu ve ileride vuku bulacak olan daha vahim hadiseleri hem biz ırkdaşlarına hemde siz beyazlara, işaret etmeğe ve yerinde, tedbirli bir rehberlikle ırkdaşlarımızın, başlarına yıkılmadan evvel bu Eski Dünya'dan uzaklaşıp kendilerini kurtarabileceklerini anlatmağa çalışıyor.

Siz şimdi her halde bize şu sûali sormak isteyeceksiniz.

Madem ki, Eski Dünya yıkılmak, yok olmak üzeredir, o halde siyah müslümanlar, Amerika'nın burada bu topraklarda Batı Eyâletleri tamamiyle siyah vatandaşlara bırakarak onların ayrı bir idâre altında başlı başına bir devlet kurmalarını mümkün kılmasını niçin istiyorlar. Bu, kökünden yıkılmağa mahkûm bir evin içinden bir kaç oda istemeğe benzemiyor mu? Buna vereceğimiz cevap şudur:

Allah Amerika'ya, siyahları köle olarak kullanmakla onlara karşı işlediği suça nedâmet edip yaptığı bu kötülüğü tâmir ve telâfi etmek için her türlü fırsatı veriyor. Nasıl ki; tamamiyle mahvetmeden evvel **Firavun**'a da tövbe ve istiğfar etmesi için fırsat vermişti. Fakat **Firavun** kölelerini âzâd etmeği gururuna yedirememiş, sonunda da cezasını bulmuştu.

Biz sizden bu ülkede kendimize âid bir miktar arazî, bir toprak parçası istiyoruz. Bunu da neden istiyoruz, Irkdaşlarımızı uyandırmak, birleştirmek, kendilerini ezenlerin arasından çekip çıkarmak ve onları kendi yerlerine, yurtlarına, arkadaşlarının arasına götürüp yerleştirmek husûsunda gösterdiğimiz gayretlere Amerika Hükûmeti'nin şiddetle karşı kovmasından. **Elijah Muhammed**'in müridlerini götürüp yerleştirecek yeri olmadığı zehâbına asla kapılmayın. İslâmiyeti kabul etmiş olan ve **Elijah Muhammed**'in dediklerini harfiyen yapan herkesin, İslâm Alemi'nde makbûl bir yeri vardır.

Irkdaşlarımız tam dört yüz yıldır bu ülkede ezilmişler ve sömürülmüşlerdir. Şimdi **E. Muhammed**'in rehberliği ile bu boyunduruktan kurtulmak, bu memleketten ayrılmak imkânını elde etmiş bulunuyoruz. Fakat efendilerimiz buna da mümâneat ediyor, hıristiyan kilisesinden ayrılıp müslüman olmuş olanları haksız yere hırpalamağa kalkışıyorlar.

Demek oluyor ki; Kafkas Irkı'ndan gelme efendilerimiz bizim buradan göç edip Yeryüzü'nün başka her hangi bir yerinde yerleşmemizi istemiyor, yâni bu hususta bize itimad edemiyor, fakat burada onların toprağında ve onların arasında

kaldığımız müddetçe de bizi toplumun en aşağı tabakasında saymağa devam etmekten vaz geçmiyor.

Her hangi bir günlük gazeteyi veya bir dergiyi elimize alıp da memleketin belli başlı gazetecilerinin ve yazarlarının siyah müslümanlar aleyhinde yaptığı propogandalara, ortaya attığı iftiralara bir göz gezdirin. Bütün bunlar Kafkas ırkının, kendi ellerinde bir kukla olmayan veya papağan gibi onların sözlerini tekrarlamayan hiç bir siyah liderin siyah ırk adına konuşmasına veya ırkdaşlarına rehberlik edip onları beyazların pençesinden kurtarmağa çalışmasına asla müsaade etmeyeceğinin delilleridir.

Hıristiyanlık Âlemi siyah adama karşı âdilâne davranmakta kusur etmiştir. Bu memleketin hıristiyan hükûmeti kölelikten âzâd edilmiş olan yirmi milyon siyah vatandaşına karşı köleliğin kalktığı üç yüz on yıldan beri âdilâne davranamamıştır. Buna rağmen biz siyâhiler bize Hıristiyanlığı öğreten hıristiyan efendilerimizden daha iyi birer hıristiyan olmağa muvaffak olduk. Barış yıllarında Amerika'nın en sâdık hizmetkârları, savaş zamanında da en cesur, en fedakâr askerleri yine bizler olduk. Fakat yine de beyaz Hıristiyanlar bizi bir türlü kendileriyle eşit haklara sahip insanlar yerine koyamadılar. Bu gün artık anlıyoruz ki, Kafkas Irkı'nın dini olan Hıristiyanlık siyahları benimsememiş, onlara yâr olmamıştır ve böylece siyahlar Hristiyanlığa sırt çevirip esas dinleri olan İslâmiyet'e dönmeğe başlamışlardır.

Hükûmet siyah halkın arasına ajanları sokmakta, bu ajanlar bir sürü yalanlarla halkımızın fikrini çelmeğe kalkışmaktadırlar. Hükûmet'in teşkilâtı kuvvetlidir. İslâmiyet'i kabul etmek ve **Elijah Muhammed** Hazretleri'nin başkanlığı altında birleşmek istiyenlerin gözünü korkutmaktadır. Bu teşkilât işte bu yüzden size ve hükûmetinize şu haberi açıklamıştır: Eğer siz yirmi milyon siyah vatandaşınızın bu memleketi terkederek atalarının topraklarına dönmelerini istemiyorsanız,

bunları da, kendinizle aynı haklara sahip birer insan olarak aranıza almayı hiç bir zaman kabul edemeyeceğinize göre, yapacağınız tek şey burada, bu memlekette onlara kendilerine âid olmak üzere bir miktar arazi vermek, böylelikle onlara sizin aranızdan çekilip kendi kendilerini idâre etmek imkânını sağlamaktır.

Beyazların arasında sulh ve sükûn içinde yaşamamıza artık imkân kalmamıştır. Beyazların içlerine işlemiş bulunan siyah ırk düşmanlığından kurtulmalarını bekleyecek hâlimiz kalmamıştır. Onun için bunu ısrarla tekrar ediyorum: Siyahların beyazlardan tamamiyle ayrılmalarına, kendilerine tahsis olunan bölgelerde kendi başlarına, sulh ve sükûn içinde yaşamalarına müsaade ediniz, böylelikle onların ıztıraplarına nihayet veriniz.

Gazetelerde okuduğumuz havadislere göre memleketin her köşesindeki ceza evlerinde gardiyanlar müslüman olmak isteyen mahkûmlara eza ve cefa ediyorlarmış. Yine aynı gardiyanlar Hristiyanlık'tan Müslümanlığa dönen mahkûmların son derece dürüst, örnek birer insan hâline geldiklerini itiraf etmekten de çekinmemekte, fakat buna rağmen kendilerine yine işkence edilmekte, Kur'an-ı Kerîm'i okumalarına bile izin verilmemektedir.

Bütün bunlar Dünya'nın her tarafına yayılmış olan müslüman din kardeşlerimizin kulaklarına gittiği zaman, bu yedi yüz yirmi beş milyon müslümanın Amerikalı beyazlara ne gözle bakacaklarını hiç düşündünüz mü? Cezaevi gardiyanlarının müslüman mahkûmlara bu şekilde baskı yapmaları, Amerikan resmî makamlarının da bu haksızlıklara göz yumması İslâmiyet'in yirmi milyon siyah Amerikalı arasında yayılmasını ve gelişmesini önlemeğe mâtuf olduğuna delâlet etmez mi?

Bugün yüzbinlerce siyah vatandaşın Hıristiyan kiliselerine gitmekten imtinâ etmeleri, zenci kelimesinin kullanılmasını nefretle karşılamaları, kendilerine mâbud olarak Allah'ı, din

olarak İslâmiyet'i ve ruhâni lider olarak **Elijah Muhammed**'i seçmeleri karşısında beyaz Amerikalıların takındıkları tavır, kullandıkları taktik nedir?

Afrika ve Asya'daki müslüman kardeşlerimizle birleşmemize engel olmak, sömürgecilik devrinin siyasetini kullanarak bizi bölmek, parçalamak ve böylelikle tahakkümleri altında bulundurmaktan ibârettir..

Bugün Amerika'da siz beyazların tâbiriince hâlis ve hakikî müslüman olan en aşağı yüz bin kişi mevcuttur ki; bunların çoğu müslüman memleketlerinde doğmuş sonradan kendi istekleriyle buraya hicret etmiş bulunmaktadırlar. Bunların hepsi bir araya gelip bin kişiyi, yâni bin amerikalıyı müslüman etmeği başaramamışlardır. Halbuki **Elijah Muhammed** teb'asına yüz binlerce kişiye, her gün yüzlerini Mekke'ye dönerek beş vakit namaz kıldırmağa muvaffak olmuştur. Aklı başında hiç bir müslüman bu ufak tefek, mütevâzi adamın İslâmiyet nurunu burada bir batı ülkesinde yaymak hususundaki kudret ve kabiliyetini red ve inkâr edemez. Fakat beyaz muârızları O'nun hakikî müslüman, öğrettiklerinin de hakiki Müslümanlık olmadığını ileri sürmektedirler. Eğer **E. Muhammed** İslâm ulemâsı tarafından büyük bir dînî rehber olarak kabul ve tasdik olunmasaydı, Arabistan'a gidip mukaddes Mekke ve Medine şehirlerini ziyaret etmesine ve orada İslâm Âlemi'nin en ileri gelen imamları tarafından hüsn-i kabul görmesine imkân var mıydı? **Elijah Muhammed** Dünya'nın en eski câmii ve en muazzam İslâm Üniversitesi olan El Ezheri ziyaret etmiş, orada kendisini yüce **Şeyh Şeltut** kabul buyurmuş ve Amerika'daki siyahîlere yaptığı hizmetlere mükâfat olarak alnından öpmüştür.

Belki şimdi sizler;

«– Peki, mâdem ki, bu memleket mahvolmağa mahkûmdur ve mâdem ki **Elijah Muhammed** İslâm Âlemi'nde bu kadar itibar görmektedir, o halde kendisi ve müridleri niçin bu memle-

keti terkederek gidip müslüman memleketlerinden birinde yerleşmiyorlar?» diyeceksiniz.

Elijah Muhammed Hazretleri bütün Siyah Müslümanlar'ı toplayıp yarın herhangi bir müslüman memleketine rahatlıkla göç edebilecek kabiliyettedir. Fakat mes'ele bundan ibaret değildir. O'nun gayesi bu memleketteki yirmi milyon siyahînin hepsine eşitlik ve âdilâne bir muamele temin etmektir.

Siyah vatandaşlar mes'elesini çözülmez bir hale sokan sizlerle hükûmetinizdir. Siz bu yirmi milyon siyahînin memleketimizden gitmelerine razı olmadığınız gibi onlara eşit haklar vermeğe de râzı olmuyorsunuz. Şu halde kendilerine, bir miktar arâzi vermekten başka yapılacak ne kalıyor?

Evet, sizin için yapılacak şey bize muayyen bir yer yurt vermek ve muayyen bir zaman için, meselâ yirmi, yirmi beş sene yardımda bulunmak. O müddet zarfında biz de kendi kendimizi geçindirecek hâle gelmiş oluruz. Biz Siyah müslümanlar sizden bunu kendimizi başka bir memlekette barındıramıyacağımız için istemiyoruz, fakat yirmi milyonluk bir halk kitlesini, sizin sâbık kölelerinizi topyekün selâmete ulaştırmak için istiyoruz. Kölelik kalkalı yüz yıl olduğu halde bu insanlar hâlâ sizden insan muâmelesi görmek için bekleşiyorlar. Artık onları aldatmaktan ve oyalamaktan vaz geçiniz.

Irk ayırımının ortadan kaldırılması yahud da kaldırılmış gibi gösterilmesi hiç bir şey halletmez. Bu tehlikeli ve riyakârca bir davranıştır. Bu bizim ırkımızı olduğu kadar sizin ırkınızı da felâkete sürükleyecek bir oyundur. Bunu sizin hükûmetiniz de idrâk etmektedir.

Bize, sizin gördüğünüz eğitime eşit eğitim imkânı vermiyorsunuz. Eğer böyle bir tahsil ve terbiye imkânı verirseniz artık ayaklarınız altında ezilmeğe katlanmıyacağımızı biliyorsunuz. Bizim bu memlekette ikinci sınıf vatandaşlar olmaktan kurtulmamızı istemiyorsunuz. Yeryüzü'nde ikinci sınıf vatandaşlık diye bir şey yoktur. Bir insan bir memleketin ya

vatandaşıdır, yahud da değildir.

Bir insana memleket idâresi ilmini öğretirseniz insan içinde yaşadığı memleketin idâresinde söz sahibi olmak ister. Hizmetkâr efendisiyle eşit bilgiye sahip olunca efendisiyle eşit haklara ve imtiyazlara da sahip olmağa, hatta O'nun malına mülküne ortak olmağa bile kalkışır. İşte Amerika'nın bugün içinde bulunduğu bâdire budur. Amerika'nın yirmi milyon siyah vatandaşı beyaz vatandaşlariyle aynı hak ve imtiyazlara sahip olmak için uğraştıkları müddetçe, Amerika'ya rahat ve huzur yoktur. Amerika'nın da bu hak ve imtiyazları hiç bir zaman vermeğe yanaşmıyacağı herkesçe malûmdur.

Bu ülke, bize eşit tahsil imkânları sağlamamış, fakat bu imkânları talep edecek kadar cür'et ve cesaret vermiştir. İşte bu yüzden memleket içinde huzuru, memleket dışında da itibarı kalmamıştır.

Sözlerime nihayet verirken size şunu da hatırlatmak isterim ki; sizin kendi mukaddes hitabınız İncil'de Dünya'nın sonuna doğru Allah'ın* Yeryüzü'ne geleceğinden ve bu gelişin yeryüzünde büyük bir ayrılık yaratacağından bahsedilmektedir. Allah'ın yeryüzüne gelmesinin yaklaştığına işaret edecek bir çok emâreler belirdiği şu sıralarda siz de henüz vakit varken, tövbe istiğfar etseniz iyi olmaz mı?

Eski kölelerinize karşı insaflı olunuz artık. Bize kendi yerimiz, yurdumuz olacak bir miktar toprak veriniz, ve bize bu toprağın üzerinde ayrı bir idâre kurmak, böylelikle kendimizi sizlerden ayırmak imkânını bahşediniz. Ondan sonra herkes rahat edecek, herkes memnun olacak, belki de İncil'in dediği gibi herkes **«kendi incir ağacının altında»** huzur ve sükûn içinde bir ömür sürmek saâdetine erişebilecektir. Aksi takdirde hükûmetiniz de dâhil olmak üzere hepiniz, bütün hemcinsleriniz Cenab-ı Hakkın emri ve irâdesiyle mahvolacak,

* Hz. İsa'yı kasdediyor.
K.M.

Yeryüzü'nden silineceksiniz.

Bana bu toplulukta konuşma imkânı verdiğiniz için teşekkürler ederim.»

Bu konuşmasında işte bu fikirleri ileri süren **Mâlik Şahbaz (Malcolm X)**'in daha sonra İslâm inançlarını öğrenerek hatalarını düzelttiğini yukarıda anlatmıştık. Şimdi onun bir de sonraki fikirlerini ifade eden konuşmalarından bir misâl verelim Şehid edilmesinden çok az bir zaman önce **El Muslimûn Dergisi**'nin bir muhabiri tarafından kendisine sorulmuş bulunan dokuz suale verdiği cevaplar O'nun en son fikir ve düşüncelerini göstermesi bakımından en iyi bir misâl olarak seçilmiştir.

DOKUZ SUAL, DOKUZ CEVAP

Sual: Siyah müslümanlaşma Hareketi, Amerika'nın en çatışmalı cereyanlarından biri olarak, bu cereyanın tarihi, temel ahlâk kaideleri hakkında bize malûmat verir misiniz?

Cevap: Siyah müslümanlaşma hareketi, ki bu kendine kaybolup bulunan İslâm Milleti diyor, 1930'da Détroit ve Michigan'da **Fard Muhammed** tarafından kurulmuştur. **Fard Muhammed**, Mekke'de doğduğunu, Ahdi Atik ve Hıristiyan kitaplarında «**kayıb koyunlar**» adı ile bahsedilen Siyah Amerikalılar'a Müslümanlığın ulvî sırlarını öğretmek için geldiğini ileri sürmüştür. İlk Müslüman olanlardan biri **Elijah Muhammed**'dir ve **Elijah Muhammed, Fard**'ın Allahın teşahhus etmiş hali olduğunu; Amerikalı siyahlara Müslümanlığı öğretmek için Mekke'de doğduğunu ve böylece Allahın kendisini sırf Amerikalı siyahları Müslüman yapması için buraya gönderdiğini söylemiştir. **Elijah**, ulvî hakikatin şimdiye kadar gizli tutulduğunu, ancak siyahlara ifşâ edildiğini bildirmiştir. Ulvî hakikat şudur: Beyaz insanlar, altı bin sene önce bir deli

siyah âlimin sun'î olarak yarattığı beyaz şeytanlardır. Bu şeytanlar altı bin yıl Dünya'ya hâkim olacaklar, sonunda siyahlar tarafından yok edilecektir. Mahşer Günü, aslında, siyahların beyazları yokedeceği gündür. Sonra bu Dünya'da Cennet kurulacak ve siyah ilâhlar hâkim olacaktır.

Elijah, Mekke'nin Cennet sembolü olduğunu bize öğretmiştir. Beyazlar şeytan oldukları için Müslüman olamazlar. Beyazlar müslüman olmadıkları için hiçbir zaman Cennet'e giremezler. Mahşer Günü ise, beyazların yok olacağı gündür.

Fard, Détroit'de 1930 - 1934 arasında bunları vaazetti. Sonra, birden ortadan kayboldu. **Fard** kaybolduktan sonra, **Elijah, Fard**'ın Allah olduğunu, Cennet'e gittiğini, fakat beyazları mahvetmek ve siyahları da kendisiyle birlikte Cennet'e götürmek için geri geleceğini vaazetmeğe başladı. Afrika'ya döneceğimizi söylemedi, hattâ, Afrika'yı küçümsedi bile. 1934 - 1952 arasında **Elijah**'ın peşinde pek az kimse vardı. Yaşlı ve kültürleri de az olan bu kimselerin sayısı dörtyüz kadardı. Araplar ve Asyalı Müslümanlar aralarına alınmıyordu. Çünkü doktrin, beyazlara karşı olduğu kadar Arap ve Asyalılara da karşıydı. 1963'e kadar etrafındakiler **Elijah**'ın ahlâkına güvendikleri için sert bir disiplini benimsemişlerdi. Fakat oğlu **Wallace Muhammed**, onu genç kâtibelerini başdan çıkaran, en az on gayrimeşrû çocuğu bulunan ahlâksız bir insan olarak ilân edince, bu hareketin ahlâkı ve disiplini çöktü.

1963'e kadar, bir milyon siyah Amerikalı **Elijah**'ın acâib İslâm anlayış ve tefsirini kabul etmişti. Bugün ise, etrafında sadece beş bin kişi vardır. **Elijah Muhammed**'den hayâl kırıklığına uğrayıp ayrılanlar bile, hiçbir zaman Hıristiyanlığa ve kiliseye dönmemişlerdir.

Sual: **Kennedy**'nin öldürülmesinden sonra **Elijah Muhammed** niçin size karşı cephe aldı ve bu hareketten ayrılmanızdaki rolü ne oldu?

Cevap: **Elijah Muhammed**, benim yaygın şöhretime karşı

korkunç bir kıskançlık duyuyordu. **Elijah**'ın âilesinin de O'nun beni kıskandığını gelip bana haber verdiğini öğrendi. Oğlu **Wallace, Elijah**'ın kâtibelerine kendisinin **Hz. Muhammed** olduğunu söyleyerek ve onlara Peygamberin kıymetli zevcesi **Ayşe** olduklarını telkin etmek sûretiyle başdan çıkardığını anlattı. Benim kuvvetimden âilece korkuyorlardı. **Kennedy**'nin ölümünden sonra benim söylediklerimi bana karşı kullandılar. Doksan gün içinde beni tard cezasına çarptırdıklarını ilân ettiler. **Elijah'ın, kendisinin ahlâksızlıklarını etrafa yayacağımdan korktuğu için, beni öldürtmek istediğini de biliyordum.**

Sual: Aranızdaki anlaşmazlıklar ahlâkî ve temel dinî meseleler üzerinde midir? **Elijah Muhammed**'in yolundan gidenler şimdi ve ilerisi için ne gibi reformlar düşünmektedirler?

Cevap: **Elijah Muhammed** hiç değişmez. Bir kere çok yaşlıdır ve kendisinin **Hz. Muhammed**'den daha büyük bir Peygamber olduğunu söylemekte fazla ileri gitti. Çok dogmatiktir. **Şimdi bu söylediklerini de geri alamaz. Bununla beraber, hakikî Müslümanlığı öğrenince, onu takibedenler ayrılıp hakikî Müslümanlığa döneceklerdir.** Bunun için, hakikî Müslümanlığın öğretileceği toplantı yerlerinin bir an önce kurulması şarttır:

Sual: **Elijah Muhammed**'in yolundan ayrılmanız bu harekete tesir etmiş midir?

Cevap: Evet. Onu takibedenlerin çoğu ahlâksızlığını gördüler ve doktrinindeki saçmalığı anlayarak ondan ayrıldılar. Fakat, ayrılanlarla bir araya gelmemiz mümkün olmadı. Çünkü bunun için para lâzım. Bütün parayı **Elijah**'ın elinde bıraktık. Bu bizim bıraktığımız para ile bize karşı, teşkilâtlanmamıza karşı savaşıyor. Amerikalı siyahların hakikî Müslümanlığı öğrenmelerinin aleyhindedir. Zira, hakikî Müslümanlığı öğrenenler, O'nun uydurmalarından uzaklaşacaklardır. Adamları, hakikî Müslüman olanları öldürmek veya sakatlamak hu-

susunda emir almışlardır.

Sual: Bu sahada yeni bir teşkilât kurmayı düşünüyor musunuz ve gayeleriniz nedir?

Cevap: **Toplayabildiğimiz cüz'i para ile Müslüman Câmii Şirketini kurduk. Merkezi Harlem'dedir. Burada hakikî Müslümanlığı öğrenmeye ve yalanlardan uzaklaşmaya çalışıyoruz.** Bundan başka, siyah aleyhdarı bir cemiyette yaşadığımız için, **Afro-Amerikan Birleşmesi Teşkilâtı** adı altında, dinî olmayan bir teşkilâtımız var. Bu teşkilâtta din farkı gözetmeksizin bütün siyah Amerikalıları toplayıp ırk farkı gözetme neticesinde çıkan iktisadî, sosyal ve siyâsî kötülüklerle mücadele etmek istiyoruz.

Sual: **Elijah Muhammed**'den ayrıldıktan sonra ne yaptınız?

Cevap: 1964 martında ayrıldığımdan beri Ortadoğu ve Afrika'da seyahat ettim. Müslüman Dünyası'nı anlamak ve böylece kendi hareketimizi kuvvetlendirmek için çalışıyorum.

Sual: Kur'an-ı Kerîm'de ırk farkı gözetmenin aleyhinde bulunulduğu halde, **Elijah Muhammed**'in ırkçılığını hâlâ destekliyor musunuz? Sizin zekâ, kültür ve asîl ruhunuzu taşıyan bir insan, Müslümanlığını esası olan kardeşlik anlayışını nasıl reddedebilir?

Cevap: Siyah Amerikalı olarak ilk vazifem, 22 milyon siyah Amerikalının renklerinden dolayı çektikleri ıztırabı hafifletmektir. Maalesef, Müslüman Dünyası'ndan buraya gelenler, siyah Amerikalı'ya ehemmiyet vermeyerek beyaz Amerikalı'yı Müslüman yapmaya çalışmaktadırlar. Hakikî Müslümanlığa karşı savaşanlar, beni ve âilemi bombalarla uçurmaya bile çalıştılar.

Amerika'da iki grup Müslüman vardır:

a) Müslüman Dünyası'nda doğup buraya gelenler, ki bunlar iki yüz bin kişi kadardır ve ancak bin Amerikalıyı Müslüman

yapabilmişlerdir.

b) Amerika'da doğup Müslümanlığı kabul edenlerin yüzde 98'i siyah Amerikalıdır. Sünnî İslâm'a bile alâka gösterenler siyah Amerikalılardır. **Biz ırkçılık yapmıyoruz. Fakat, tohum iyi yetişebileceği yere ekilir.** Müslümanlık tohumu da, en iyi siyah Amerikalı'nın ruhunda büyüyebilir. Daha sonra sahamızı genişletebiliriz. 1400 yıl önce **Hz. Muhammed**'den Müslamanlığın tohumunu ilk alan **Bilâl-i Habeşî** değil midir?

Sual: Bir çok Müslüman memleketi gezdiğinize göre, İslâm'ın ve Müslümanlar'ın şimdiki ve gelecekteki halleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Nükleer çağın eşiğindeyiz. Bu teknik devirde tahsil şarttır. Müslüman liderler, bilhassa Afrika'da, bence, tahsile fazla ehemmiyet vermemiş ve bu yolda fazla telkin yapmamışlardır. Dolayısiyle, Afrika'daki devletler bağımsızlıklarını kazanınca, ehemmiyetle vazifeler tabiatiyle Müslüman olmayan Afrikalılar'a gitmektedir. Müslüman liderler, bugün halkın kültürü üzerinde ehemmiyetle durmalıdırlar. Fakat, maalesef kendileri câhil ve dar görüşlü oldukları için, halkı da bu yola sevketmektedirler. Tabiî, Afrika'dan bahsediyorum. **Ziyaret ettiğim Ortadoğu ve Afrika memleketlerinde şuna dikkat ettim ki, bir memleketin kadınları ne kadar tekâmül etmişse, o memleket de o derece ilerlemiştir. Yâni, şunu demek istiyorum ki, kadının okutulmadığı, geriye itildiği yerlerde, bütün bölge geri, câhil ve az gelişmiştir. Kadınların tahsile teşvik edildikleri, cemiyet hayatında faal bir rol sahibi bulundukları yerlerde, cemiyet ilerlemiştir. Bu açıkça şu demektir ki, Müslüman halkın, bilhassa kadınların tahsilleri üzerinde dikkatle durulmalıdır. Eski bir Afrika atasözü şöyle der:**

«Erkek tahsil görünce bir tek kişi tahsilli olur. Kadın tahsil görünce, bütün âile tahsil görmüş duruma yük-selir.»

Sual: Afrika ile fazla alâkalanmanızın sebebi nedir? Af-

rika'da Müslümanlığın durumu nedir? Müslümanlığı, yobazlık, dinsizlik ve siyonizme karşı nasıl müdafaa edebiliriz?

Cevap: Afrika'yı ana vatanım sayarım. Onu harici siyaseti iktisadî tesirlerden ve sömürülmekten kurtulmuş görmek isterim. Stratejik vaziyetinden ötürü, Afrika ciddî bir buhran içindedir. Sömürgeci leş kargaları ondan kolay kolay vazgeçmezler. Başlıca silâhları, hâlâ, bölerek yenmektir. Doğu Afrikalılar arasında Asyalılar'a karşı bir cereyan geliştirilmektedir. Batı Afrika'da kuvvetli bir Arap düşmanlığı cereyanı vardır. Müslümanlığa karşı hâsımâne davranış da kuvvetlidir. Sömürgeciliğin yerine siyonizmin tohumlarını eken sömürgeciler, bu düşmanlığın da tohumlarını ekmektedirler. Siyonizmi kendi menfaatleri için kullanıyorlar ve bu, komünizmden de daha beter bir tesire sahiptir.

Arap Dünyası'nı Müslümanlık'tan ayırmak imkânsız olduğu için, Arap Dünyası, kardeşlik ve birlik dini olan Müslümanlığın kaidelerine uymak, böylece iyi misâl olmak zorundadır. İslâm Âlemi bir Yüksek Şûra veya Müslüman Dünyası Birliği'nin bir zirve konferansını toplayarak, İslâm Âlemi'ni kuvvetlendirmelidir. Böylece hür ve genç fikirler, islâmî kuvvet merkezlerini elde ederler: Allah Yardımcıları Olur!

AMERİKAN ZENCİLERİNİN AMERİKA DIŞINDA MÜSLÜMANLAŞMALARINA DAİR TİPİK İKİ MİSAL

Amerikan zencilerinin müslümanlaşmasına Amerika Kıt'ası dışında da tesâdüf olunmaktadır. Bu da şöyle gerçekleşmektedir:

Amerikan Ordusu'nda pek çok zenci vardır. Bunlar çeşitli vesilelerle Amerika dışında vazife almaktadırlar. Bu sûretle Dünya ile temasa gelen Amerikan askerleri arasında bilhassa zencilerin karşılaştıkları müslümanların tesiriyle müslüman oldukları görülmektedir. Meselâ son «Körfez Harbi» esnasında böyle yüzlerce zencinin müslümanlığı kabul ettiği müşâhede edilmiştir. Bu tip hadiselerin en dikkate değer olanı, Almanya'nın Frankfurt Şehri'nde gerçekleşmiştir. Hem de tek bir insanın himmetiyle... Eserimizi nihâyete erdirmeden size, biraz da ondan bahsedelim:

Batı'da «hidâyeti seçenler»in kurtuluş mâceralarını tahlil ve tahkike karar verdiğim zaman görüştüğüm kimselere bildikleri kimseleri soruyordum. Bilhassa Almanya'da bazı isimlerin ihtidâ hareketi içinde çokca duyulduğu anlaşılıyor ve hemen herkes onlardan bahsediyordu. Bunlar İslâm'ı seçtikten sonra gayret ve faaliyetleriyle temâyüz etmiş ve sesini bütün müslüman topluluklara duyurmuş muhtedilerdi.

Lâkin öyle birisi vardı ki, Almanya'nın her tarafında yaptığım soruşturmalar esnasında ilk defa O'nun isminden ve faaliyetlerinden bahsediliyordu. Bu zat muhtedî değildi. Hâlis bir Araptı. Hem de Mekke'de doğmuştu. Lâkin ömrü batı ülkelerinde geçmiş ve kendini ihtida hareketlerine vakfetmişti. Öylesine büyük cemaatler hâlinde islâmlaşma hareketlerine vesile oluyordu ki, bunlar basın mensuplarının dikkatini çekiyor ve hemen hemen bütün gazetelerde geniş geniş yer

alıyordu. Sonradan anladım ki, her, İslâm'ı seçmiş bir tanıdığı olup olmadığını sorduğum kimsenin bana en evvel Suudi Arabistan'lı **Raşid Ömer Rüşdü**'den ve O'nun vesile olduğu ihtida hareketlerinden bahsetmesi sebepsiz değildi. Yalnız Avrupa gazeteleri değil bizim, Türkiye'de İslâm'la harb hâlinde bulunan Bâb-ı Ali varakpârelerinin Avrupa nüshalarında bile O'nun faaliyetlerine büyük ölçüde ve defaatle yer verilmişti. Bu sebeple yaptıkları herkesin kulaklarını doldurmuştu. O'nun hakkındaki neşriyatı getirtip inceledikten sonra söylenenlerin doğru ve hatta az olduğunu anladım. Gerçekten bu Suudî Arabistanlı kardeşimizin yüzlerce insanın hidâyetine vesile olduğu anlaşılıyordu. Fakat neşriyatta dikkati çeken bir husus vardı. Zencisinden beyazına kadar –fakat bilhassa zencilerden– kadın erkek bütün İslâm'ı seçenlerin Amerikan Ordusu'nda vazifeli olduğu görülüyordu. Bunun sebebi **Ömer Rüşdü**'nün yirmi yıla yakın bir zamandan beri orada sivil memur olarak çalışmakta bulunmasıydı.

ALMANYA'DA AMERİKAN ASKERİ..

İkinci Cihan Harbi'nin üzerinden kırk seneden ziyade bir zaman geçtikten sonra da Almanya'da Amerikan askeri ne demek oluyor diye düşünenler olabilir. Bu bakımdan önce bu noktayı izah etmek isteriz.

Almanya, topraklarının yarısını Rusya'ya kaptırmış olarak harbten çıkmıştı. Berlin Doğu Almanya içinde âdetâ bir ada gibi ayrı bir statüye tâbi tutulmuş ve ortasından ikiye bölünmüştü. Batı Almanya, İngiliz, Fransız ve Amerikan müşterek işgâli altındaydı. Bu işgâl Doğu Almanya'daki Rus işgâli gibi - hiç olmazsa zâhirde- uzun sürmemişti. Fakat Batılılar bilhassa siyonist enternasyonalin tezgâhladığı gizli bir işgâli hâlâ devam ettirmektedirler. Bir kere hemen her tarafta Amerikan askerî birlikleri mevcuddur. Bunların kuvvetleri ve mevzileniş

şekilleri hakkında fazla birşey söylemek mümkün değildir. Lâkin şehirde «USA Army» Amerikan, askerî Birlikleri Almanya'da plâkalı arabalara sık sık rastlanır. İşin tuhafı bu arabaların herhangi bir yanlış hareketine Alman trafik polisleri müdahale edemez. Onlara ceza yazamaz. Arıza yapan arabalara, yol kenarında bekler. Bir Alman çekicisi gelip onu kenara çekemez. Velhasıl hiç bir şeylerine karışamaz. Âdeta devlet içinde devlettirler. Jonilerin işledikleri suçlara bile resmî makamlar elkoymazlar.

Şüphesiz cihan siyonizminin Almanlar'a yüklediği külfet bundan ibâret değildir. Bu mes'elenin iktisadî ve siyasî gerçekleri mevzuumuz dışındadır.

Almanya'daki Amerikan askerî birliklerinin en ehemmiyetli bir kısmı Frankfurt'tadır. **Ömer Rüşdü** de Franfurt'daki bu birlikte çalışır. 1978 Yılı'nda Frankfurt'taki **Sebil** Avrupa Büromuz'da kendisiyle bir mülâkat arzusuna kapıldım. Telefonunu bulup O'nu aradık. Mes'eleyi anlayınca büyük bir tehâlükle istediğimiz her zaman gelebileceğini söyledi. Öğleden sonra için randevulaştık ve kendisine adres verdik. Bizim O'nun çalıştığı yere gitmemiz imkânsızdı. Değil biz, bir Alman bile oraya giremezdi.

Öğleden sonra kararlaştırdığımız saatte büromuza teşrif eden **Râşid Ömer Rüşdü** ilk görünüşde İslâm'ı yaymak gibi bir yüce hizmete vakf-ı nefs etmiş bir insana benzemiyordu. Gayet şık giyinişli idi. Üzerine iyice oturtulmuş daracık ve koyu renkli elbisesine, gravatını, gömleğini, ayakkabılarını hatta çoraplarını bile son derece iyi uydurmuş, tam manâsıyla batılı bir insan görünümündeydi. Hatta bugün artık Batı'da bile terkedilmiş bulunan bir de melon şapkası vardı. Bu kadar batılı bir görünüş içinde O'nun nasıl bir mücâhid ruhu taşıdığını ilk nazarda tahmin mümkün değildi. Gür ve hafif kırçıllaşmış olan sakalından içeri girenin O olduğunu anlamıştım. Zira daha önce tedkik ettiğim gazetelerdeki sarıklı cübbeli resimle-

rinden O'nu, sima olarak tanıyordum. Fakat kendisini hep islâmî kisvelerle gösteren fotoğraflarına bakmıştım. Doğrusu herşey bir yana başındaki melon şapka bir hayli garibime gitti ve mübâhasemizin bir kısmını da bu işgâl etti.

Kendisine Berlinli Alman müslüman kardeşimiz **Abdullah el-Halis el-Mevlevî**'nin fotoğraflarını göstererek Almanlar'ın bile müslüman olduktan sonra islâmî kisveye itibar ettiklerini söylememe o şu karşılığı verdi.

« – Doğrudur. muhakak ki, İslâm'ın her şeyi üstündür. Fakat biz burada batılı insanları İslâm'a kazandıracaksak şekil üzerinde fazla durmayacağız. Bu takdirde onları müslüman olmak yerine şarklı olmaya çağırmış gibi oluruz. Şarkın örf ve âdetlerini bırakalım, bilâhare kendileri beğenirlerse takibetsinler!»

Bu mes'eleden aramızda nerdeyse bir münakaşa çıkacaktı. İslâm'da şeklin tamamen serbest bırakıldığını söylemek mümkün değildi. Bazı hallerde şekil de emredilmiştir. Kaldı ki, gayrı müslimlere benzememek gibi bir umûmi kaidemiz de vardır. Baktım bu gibi dinî incelikleri de ele alıp işi büyütsek asıl maksad kaybolacak. Tatlıya bağlayıp işin içinden çıkma yolunu tuttum ve düşündüm ki, karşımdaki insan Mekke'de doğmuş da olsa bütün hayatını Batı'da geçirmiş bir kimsedir. Hakikaten onyedi sene Amerika'da kalmış, bilâhare Almanya'ya nakletmiş, yirmi seneden beri de Frankfurt'daki Amerikan ordusunda çalışıyormuş. Demek ki, delikanlılık çağında Mekke'den ayrılmış ve Batı ülkelerine gitmiş. O zamanlar Batı'da şimdiki gibi kuvvetli islâmî cereyanlar yoktu. Bu bakımdan kendisini muhâfaza edebilmesi bile şayân-ı şükürdür. Üstelik yüzlerce insanın müslüman olmasını sağlayacak bir faaliyete de girişmişti. Bu sebeple hoş gördüm ve esas mes'eleye geçtim.

Raşid Ömer Rüşdü fasih bir Arapça ile konuşuyordu. Hâzırûnun ekseriyetle Almanca bilmesi sebebiyle de çoğu kere

Almanca'yı tercih ediyordu. Aramızdaki mübâhase şöyle başladı:

« – Hoş geldiniz efendim.»

« – Hoş bulduk.»

– Bendeniz İstanbul'da haftalık olarak neşredilmekte bulunan **SEBİL** ceride-i islâmiyesinin sâhibi ve başyazarıyım. Gazetemizde Batı'daki islâmlaşma hareketlerini okuyucularımıza duyurmak istiyorum. Avrupa'nın her tarafında bana, sizin bu hususta takdire değer çalışmalarınız olduğundan bahsedildi. Bu sebeple sizi rahatsız ettik. Faaliyetlerinizi okuyucularımıza duyurmak istiyoruz. Dilerseniz önce sizi tanımakla işe başlıyalım:

« – İsminiz?»

« – **Raşid Ömer Rüşdü.**»

« – Nerelisiniz?»

« – Mekke doğumluyum. Dedelerimin çok çok eskiden Hindistan'dan Mekke'ye gelip yerleşmiş oldukları rivâyet olunmaktadır.»

« – Almanya'da ne münâsebetle bulunuyorsunuz.»

« – Amerikan ordusunda sivil memurum, onsekiz senedir bu vazifede çalışmaktayım. Daha önce Güney Amerika'da bulundum. Brezilya'da...»

« – Orada da gayrimüslimleri İslâm'a dâvet için çalıştınız mı?»

« – Pek çok. Bu işe orada başladım...»

« – Amerika'da çok sür'atli bir islâmlaşma hareketi olduğunu duymaktayız. Günde yuvarlak hesap yüzelli kişinin müslüman olduğu söyleniyor, sizce bu doğru mudur?»

« – Bu tamamen doğrudur. Hatta rakamlar belki de daha bile fazladır. Amerikan kıt'asının her tarafından zencilerden ve beyazlardan insanlar akın akın müslüman olmaktadırlar. Bakı-

nız size yakınen bildiğim bir gerçeği söyleyeyim. Bugün Amerikan Kıt'ası'nda islâmlaştırma hareketi için en az gayret sarfedilen yerlerden biri olan Kanada'da bile üç milyon müslüman mevcuddur. Bu söylediğim resmî rakamdır. Ben bunları bütün neşriyatlarıyla takib etmekteyim. Kanada böyle olduktan sonra Amerika'yı varın siz hesabedin.

Amerika'da şu Almanya'nın şehirleriyle mukayese edilemiyecek derecede büyük ve mâmur şehirler vardır. Bunların hemen hepsinde câmiler ve islâmî faaliyet gösteren cemiyetler teşekkül etmiş bulunmaktadır. Washington, Boston, New York gibi büyük merkezlerde islâmî faaliyetler hayret edilecek bir hız kazanmış bulunmaktadır. Bu bakımdan ben günde yüz elli kişiden daha fazla kimsenin müslüman olduğuna inanıyorum.»

« – Amerika'daki müslümanlaşma hareketinde zencilerin başı çektiği anlaşılmaktadır. Acaba müslüman zencilerle müslüman beyazlar arasında bir ayrılık mevcud mudur? Aynı câmilere mi devam ederler?»

« – Beyaz siyah zıddıyeti müslüman olmayanlar için mevzuubahistir. Müslümanlar için böyle bir fark artık mevcud değildir. Bu evvelce vardı. Şimdi, onlar üstünlüğün iman ve takvadan doğduğuna inanıyorlar. Bu bakımdan aynı câmide dirsek dirseğe ibâdet ediyorlar. Aralarında hiç bir ayrılık gayrılık yoktur. Böyle düşüncelerin câhiliyye kalıntısı olduğunu artık biliyorlar. İslâm olan, bu gibi yanlış düşünceleri mâziye gömer. Fakat size şunu da söyliyeyim ki, Amerika'da zenciler kadar beyazlar arasında da sür'atli bir islâmlaşma hareketi mecuddur.»

« Batı'daki islâmlaşma hareketlerinin en evvel başladığı ülke Amerika'dır. Hatta denilebilir ki, Amerika'da islâmlaşma hareketleri O'nun tarihiyle yaşıttır. Birçok Türk ve Arap asıllı müslüman daha kuruluşundan itibaren gelip Amerika'ya yerleşmişler ve burada islâmî faaliyetleri başlatmışlardı. Fakat

bu hareket evvelce yavaş ve cılız bir sûrette yürürken zamanımızda çok büyük bir sür'at ve genişlik kazanmıştır. Bilhassa ezilmiş zenciler arasında.

Bir de şu hususu belirtmeliyiz ki, Amerika'daki islâmî faaliyetlerin hızlanmasında ve Amerikan asıllı müslümanların çoğalmasında en büyük müessir İkinci Cihan Harbi olmuştur. Bu harbde Amerikan askerleri askerî maksadlarla çeşitli müslüman ülkelerinde vazife görmüşler ve bu vesile ile İslâm'la ünsiyet peydah eylemişlerdir. Bunlardan biraz üzerine eğilip inceliyenler mutlaka ülkelerine müslümanlaşmış olarak avdet etmişlerdir. Böyle kimselerin Amerika'ya dönüşü islâmı hareketlerde büyük bir gelişmeye âmil olmuştur.

O güne kadar teşkilâtsız ve kendi kendine yürüyen islâmî hareket bilhassa Amerikan Ordusu'na mensup bulunup da harp dolayısıyla çeşitli müslüman ülkelere gitmiş ve buralarda hidâyet yolunu tutmuş olan kimselerin gelişiyle Amerika'da islâmî faaliyetler münevver bir organizatör kadroya sahip oldu. Bu sıralarda zenci müslümanlık hareketinde de büyük bir gelişme görülmüştür. Zenciler önceleri hristiyan Amerikalılar'ın ırkçı telâkkileri tesirinde kalarak beyazlara iyi bir gözle bakmıyorlardı. Fakat hareketin lideri **Elija Muhammed**'in 1964 yılında hacca gitmesinden sonra görüşlerini -nispeten- düzeltmesi bu gibi psikolojik tesirlerin üstüne çıkarak gerçek İslâm kardeşliği ölçülerine göre hareket etmesini sağlamıştır. Bugün Amerika İslâm'a gebedir.

Öteden beri derler ki, Avrupa bir İslâm devletine gebedir. Ve bunun daha ziyade Almanya olduğu tahmininde bulunurlar. bence Avrupa'nın tamamı İslâm'a namzettir. Lâkin eğer bir topluluğun başı çekmesi mevzuubahis ise, bence bu Amerika olacaktır. Evet, Avrupa da, Amerika da İslâm'a gebedir. Lâkin kanaatımca ilk doğuş Amerika'da olacaktır. bakınız şurada yüzlerce Amerikan askerinin benim basit telkinlerim sonucu İslâm'ı kabûl etmeleri bunun en büyük delilidir. Beyazından

siyahına, kadınından, erkeğine, çavuşundan, albayına kadar yüzlerce Amerikan subayı bugün Franfurt'da artık haça tapmıyor. Günde beş vakit cemaatle namaz kılıyorlar. Amerika'da ise beş milyon var. Bütün kıt'ayı birden hesaba katarsanız bu rakam on milyondan az değildir.

Bugün Avrupa ve Amerika'daki sıkıntıların hakiki mânâsı bir doğum sancısıdır. Evet Avrupa ve Amerika gebedir. Onlar yakında bir doğum ve doğuşa sahne olacaklardır ki, o da ebedî gerçekler manzûmesi İslâm Güneşi'dir.

Suudi Arabistan'lı **Râşid Ömer Rüşdü** İslâm'ın neşir ve propaganda faaliyeti ile yıllardan beri Frankfurt'da meşgûl bulunsa da muhatapları - evvelce temas edildiği üzere- daha ziyade Amerika'lılar olduğundan, sözlerimiz ister istemez Amerika'daki islâmi faaliyetlere kaymış bulunuyordu. **Raşit Ömer Rüşdü** selis bir Almanca ve bazan da Arapça ile Amerika'daki islâmlaşma hareketi üzerine konuşmasını şöyle sürdürdü.

« – Amerika'da İslâm'ın yayılması hareketine ilk başlayanlar zencilerdir. Fakat bunlar üzerinde yapılan en son araştırmalar bunların asıllarının müslüman olduğu gerçeğini ortaya koymuştur. Afrika'da müslüman olan zenciler, Amerika'da zamanla hıristiyanlaştırılmışlardır. Sonra aralarında yeniden İslâmlaşma hareketi başlamıştır. Bu hareketi ilk olarak başlatan **Fard** adında esrârengiz bir şahsiyyettir. Seyyar satıcılık, daha doğrusu bohçacılık zâhiri meşgûliyeti ile işe başlamış, zamanla fakir zenci mahallelerinde büyük bir islâmî şuur uyandırmıştır. Resmi takip ve tazyike mâruz kalınca, kendisini himaye ve sıyânet hususunda hizmeti geçen **Elija Muhammed** O'nun kaybolmasından sonra, bu hareketin başına geçmiştir.

Elija'nın bazı yanlışları vardır. Fakat O'nun da ölümünden sonra yerine geçen **Wallace Muhammed** adındaki oğlu, bunları düzeltmiştir. Artık Amerikan müslüman zencileri arasında ne **Elija**'nın -haşa- peygamberliğinden bahseden ve ne de

İslâmiyet'in siyah ırka mahsus bulunduğunu söyleyen bir kimse vardır. Eskiden ırkçı Amerika'lıların tesiriyle «**Beyazların hepsi şeytandır**» diyorlardı. Bugün siyah-beyaz omuz omuza aynı câmide namaz kılmaktadırlar.

Esasen Amerika'da zenciler arasındaki islâmlaşma hareketi, bütün Dünya'ya şâyi' olmuş bulunmaktadır. Halbuki beyazlar arasında da o derecede hızlı bir müslümanlaşma hareketi mevcuddur. Hatta şu Frankfurt şehrindeki Amerikan ordusunda bile durum aynıdır».

Söz buraya intikâl edince sordum:

« – Sizin şöhretiniz daha ziyade Frankfurt'daki Amerikan Ordusu'na mensup şahıslar arasında İslâmiyet'in yayılması istikametinde olduğuna göre, bu hareketin istikbâlini nasıl görüyorsunuz?!..» **Ömer Rüşdü** kırlaşmış sakalını sıvazladıktan ve ince mâdenî çerçeveli gözlüğünü çıkarıp masaya koyduktan sonra birkaç saniye düşünceye daldı ve sonra şöyle dedi:

« – Hakikaten buradaki Amerikan askerleri arasında dikkat çekici bir islâmlaşma hareketi başlamıştır. Bu hareketin ne kadar küçük gayretlerle başladığını düşününce, bütün müslümanların lâyıkıyla çalışmamalarından doğan mes'uliyetleri karşısında dehşete kapılıyorum.

Sözünün bu noktasında tekrar sordum:

« – Bunların içinde müslüman olarak buraya gelmiş olan yok mu? Bunların hepsi burada mı müslüman oluyorlar?»

« – Hayır» dedi **Ömer Rüşdü** ve ilâve etti:

« – Önceleri gelenler arasında hiç bir müslüman yoktu. Biz burada hareketi başlattıktan, cemaati kalabalıklaştırdıktan sonra gelenler içinde Amerika'dayken müslüman olmuş bulunanlara rastladık. Bunlar da bizim faaliyetlerimizin hızlanmasına yardımcı oldular. Bugün yüzden fazla subay astsubay, kadın erkek müslüman olmuş bulunmaktadır. Bunların hepsi

Amerikan vatandaşıdır. Cemaatle namaz kılınmakta ve sâir islâmî ibâdetler muntazaman ifâ edilmektedir. Nerede?!.. Müslüman bir memlekette mi, hayır ne gezer? Avrupa'nın merkezi Frankfurt'da... Frankfurt'daki Amerikan Askerî birliklerine âid resmî binaların içinde!.. Allah neye kaadir değil ki?!...

Bakınız size yüzlerce resmî şahsın başlangıçta çok küçük gayretlerle hidâyete erdiğini söylediğim zaman belki de bana hak vermediniz. Mübâlâğa ettiğimi sandınız. Halbuki gerçek bundan ibarettir. Bakınız size bu hareketin nasıl başladığını anlayatım:

« – Ben Amerika'dan döndükten sonra Köln'de bir Alman firmasında çalışmak istiyordum. Bunun için teşebbüse geçmiştim. Kendim mühendisim. Tahsilimi Amerika'da ikmal etmiştim. Köln'deki Alman firmasında işe girmem bazı formalite güçlükleri yüzünden gecikince, şimdi çalışmakta olduğum işi «**muvakkat kaydıyla**» kabûl etmek mecburiyetinde kaldım. Halbuki bana burada Cenâb-ı Hak büyük bir hizmet nasip edecekmiş. Bu mânevi kısmet mi ayağımı bağladı, bilmiyorum. İşte tam onyedi yıl oldu burada çalışmaktayım.

Buraya ilk girişimde kendi şahsî ibâdetlerimi serbetçe yapabilmekten başka birşey düşünmüyordum. Bu sebepledir ki; iş mukavelem tanzim edilirken «Ben bir müslümanım ve imamım. Cuma günleri benim ibâdet günümdür. Sizinse, resmî tatiliniz pazardır. İsterseniz pazar günü çalışmağa razıyım. Bana cuma günleri izin vermelisiniz ki, ibâdetimi yapabileyim. Zira cuma ibâdeti tek başına ifâ edilemez!..» dedim. Onlar benim bu şartımı kabûl ettiler. Ferdî ibâdetlerimi rahatça yapabilmek için hiç bir mâni konulamıyacağını, mesâimin ibâdetlerime göre ayarlanabileceğini söylediler. Mukavelelerini de bu sûretle yaptılar.

Ben burada çalışmaya başladıktan sonra herkes benim bir müslüman olduğumu öğrenmişti. Bu sebeple boş zamanla-

Amerikan Ordusunda vazifeli bir zenci karı-kocanın Bonamess (Frankfurt) câmiinde müslüman olma merasimi ve **Ömer Rüştü** (**Ömer Rüştü** hanımın solundaki sarıklıdır.)

rında İslâmiyet hakkında bilgi almak isteyenler bana mürâcaat ediyorlardı. Kısa zamanda bürom âdeta bir enformasyon merkezi hâline gelmişti. Konuşmalar alâka çekiyor, benden aldıkları bilgileri, Amerikan subayları sonra kendi aralarında münakaşa etmeye devam ediyorlardı. Kısa bir zamanda İslâmiyet burada gündeme gelmiş, en çok konuşulan mevzu olmuştu.

İlk defa 1971 yılında lavobada abdest alırken, bir Amerikan Yarbayı:

«**Selâmün aleyküm!..**», diyerek bana selâm verdi.

Başımı çevirip baktığımda, bunun yüksek rütbeli bir subay olduğunu görünce benimle şakalaştığını sandım. Fakat kendisiyle konuşunca, O'nun yine Amerikan subayı olarak bir müddet Suudi Arabistan'da vazife görmüş ve selâm gibi çok kullanılan bazı Arapça kelimeleri öğrenmiş olduğunu anladım. Sohbeti ilerlettik. O'nun ve benim geçmişim ortaya konuldu. En sonunda bu yarbay, kendisine İslâmiyet hakkında muntazam dersler vermemi istedi. Öyle ayaküstü bir konuşmayla tatmin olacak bir kimseye benzemiyordu. Muntazam ve derin bir sûrette İslâmiyet'i öğrenmek istiyordu. Bu teklifi memnûniyetle kabûl ettim ve kendisine iki sene müddetle ders verdim. Kur'an-ı Kerim'i okumasını öğrendi ve bir hayli de Arapça elde etti. Kitaplar temin ettik, islâmî kaynaklara eğilmeye başladı. Hadis, fıkıh, tefsir sahalarında bir hayli malûmat sahibi oldu. 5 Mart 1975 tarihinde kendisiyle Frankfurt'daki Fatih Camii Şerifine geldik. Bu ilk defa oluyordu. O, 1971 yılında Amerika'dan Frankfurt'a gelmiş bulunan yetmiş kişilik subay grupunun içinden hidâyet yolunu tutan ilk insan olmuştu. Bugün Amerikan Ordusu'nda, burada yani Frankfurt'da ve Almanya'nın hemen her tarafında bir çok Amerika'lı müslüman mevcuddur. Fakat o gün yoktu. Bu ilk oluyordu. Sadece Heidelberg'deki Amerikan birlikleri içinde bir kısım zenci müslümanlar vardı. Fakat bunların pek çok problemleri mev-

Ömer Rüştü (arkası dönük olan) Franfurt'ta Bonames Mescidi'nde, Amerikan Ordusu'nda vazifeli bir kısım zencilerin ihtida merasiminde.

cuddu. Zayıf kalıyorlardı. Ortaya çıkıp bir varlık gösteremiyor ve kendilerini kabûl ettiremiyorlardı. Bir vesile ile benden haberdar olmuşlardı. Beni kendi bulundukları yere getirerek orada İslâmiyet hakkında bir konferans verdirmek istediler. Dâvet oldu, hazırlıklar yapıldı. Belli gün ve saatte oraya gittim.

Gayet kalabalık bir salonda, son derece seçkin dâvetliler toplanmışlardı. Ön sıralarda üniformalarıyla generaller ve albaylar oturuyorlardı. Beni, son derecede büyük bir dikkat ve alâkayla dinlediler. Onlara İslâmiyet'in nasıl bir iman sistemi ve hayat nizamı olduğunu dilimin döndüğü kadar anlatmaya çalıştım.

Bu konferansım o kadar büyük bir alâka gördü ki, nihâyet bunu her hafta devam eden **«seri konferanslar»** şekline sokmak mecburiyeti hasıl oldu. Hafta sonları birliğin en yüksek kumandanı olan general, beni aldırmak için Frankfurt'a şahsî arabasını gönderiyordu. Bu insanlar hakikatlere karşı aç ve susuzdular. Dinlemekten bıkmıyor usanmıyorlardı. Dört-beş saat müddetle konuşuyor, konuşuyor, boyuna konuşuyordum. Dinledikce susuzluğunu gidermek için tuzlu su içenler gibi iştahları artıyordu. Nihayet bu faaliyetler yüzlerce yüksek rütbeli şahsın heyecanla kelime-i tevhid getirerek **«İslâm'ı seçmesi»**ne müncer olmuştur.

Küçük bir gayretin yüzlerce yüksek rütbeli Amerikan askerinin müslüman olmasına kifâyet etmesi karşısında halâ milyonlarca insanın karanlıkta ve hakikatten habersiz yaşamasındaki mes'uliyet payımızın dehşetinden ürperiyorum: Teknik imkânlar ve propaganda vasıtalarının alabildiğine çoğaldığı zamanımızda İslâm Güneşi'nin lâyık olduğu burca yükselebilmesi, **Archimed**'in kaldıracındaki gibi kifâyetli bir kuvvet tatbikiyle kürre-i arzı yerinden oynatmak nev'indendir. Meğer ki, mü'minler gayrete geleler! Hayat ve mematları i'lâyı kelimetullah için ola!

Ömer Rüştü Bonames Mescidi'nde bir kısım Zenci Amerikan askerinin ihtida merâsiminde iki Türk imam arasında.

Devirler vardır. Rabbimiz celâli ile tecelli eder. O zaman hidâyete varan yollar binbir mâni ile kesilir. Hakkı görmek güçleşir. Ama şimdi... Rahmet zamanıdır. Rabbimiz lütfuyla tecelli etmektedir. Küçük gayretler pek büyük meyvalar vermektedir. Bu demektir ki; küfrün zevâli yakındır!... Küfrün zevâli ve İslâm'ın silkinişi... Ne mutlu aziz ömür nimetini bu ulvî gayeye tahsis edenlere!..

Suudi Arabistanlı **Râşit Ömer** Frankfurt'taki Amerikan askerleri içinde yüzlercesinin İslâm'ı seçişini anlatmaya şöyle devam etti:

«Bu sûretle kolordunun gönderdiği husûsi araba ile konferans vermek üzere oraya gidişim devam etti. İki ay, yani sekiz konferans verdikten sonra birgün emeklerimin ne meyve verdiğini anlamak merakına kapıldım ve şöyle bir tecrübe yaptım:

Vakit öyle idi. Öğle namazını kılmak için bir yer göstermelerini istedim. Temiz halı döşenmiş bir odayı bana tahsis ettiler. Bu halıların üzerinde ayakkabılarla gezdiklerini tahmin ediyordum. Teklifim üzerine temiz örtüler getirerek, tekrar üzerine yaydılar. Bina garnizonunun en merkez yerinde idi. Kapının önüne çıktım. Avazım çıktığı kadar yüksek bir sesle ezan-ı muhammedî okudum. Denilebilir ki, bütün vazifeliler binalardan çıkarak«Ne oluyor!?..» gibilerden beni seyrediyorlardı. Benim gayem de onlarda bu merakı uyandırmaktı. Çünkü, hepsi konferanslarıma gelmiyordu. Bu sûretle garnizon dahilinde bulunan herkeste İslâmiyet hakkında bir merak ve alâka uyandırdım.

Ezan-ı Muhammedi'yi okuduktan sonra etrafımdaki kalabalığa hitaben benimle birlikte öğlen namazını kılmak isteyenin olup olmadığını sordum. O sırada henüz resmen İslâmiyet'i kabul etmiş olduğunu söyleyen yoktu. Böyle olduğu halde tam on sekiz kişi namaz kılmak istediğini söyledi. Onlara daha önceki konferanslarımda islamî ferâizi anlatmış

olduğumdan beni dinleyenlerin çoğunda abdest ve namaz hakkında bir bilgi mecuddu.

Bu dini vazifenin ifasi onlara çok büyük bir heyecan verdi. Bütün garnizon oraya toplanmıştı. Kumandan benden birkaç dakika beklememi ve namazı tehir eylememi rica etti. Ayak üstü bekleşti.

«Acaba ne olacak?!..» diye düşünüyordum.

Biraz sonra içeriye kameraları ile televizyoncular ve fotoğrafçılar doldu. Kumandan bu hadiseyi tevsik ve fotoğraflarla tespit etmek istiyordu. Bana bunun câiz olup olmadığını sordu. Muvafakat ettim. Hakikaten bu sırf bir namaz kılmak hadisesi değil, âdeta bir merâsimdi. Namaz kılmış olanlar, birbirini tebrik ediyor, kılmayanlar, onlardan yaptıkları işin ne olduğunu soruyorlardı. Fotoğrafçılar yüzlerce resim çektiler. Bunların bir kısmı Heildeberg'deki gazetelerin foto muhabirleri idi. Bu resimler, birçok Alman gazetelerinde yayınlanmıştı. TV'cilerin aldığı film de Alman TV'sinde gösterilecekti.

Sözünün bu noktasında muhatabıma sordum:

« – Meselenin bu kadar şuyû bulmasından bazı mutaasıp Hıristiyan Almanlar'ın cebhe almak ihtimallerine binâen korkmadınız mı?»

Bugüne kadar Frankfurt'taki Amerikan askerleri arasında her rütbeden yüzlercesinin islâmlaşmasını sağlamış olan Suudî Arabistanlı **Raşid Ömer**:

« – Ne münâsebet, neden korkacakmışım!..» diye bağırdı ve ilâve etti: « Burası Almanya!.. Burada din ve vicdan hürriyeti vardı. Kimse kimsenin ne yaptığına ve neye inandığına karışmaz! Üstelik Alman münevverleri kendi dinlerinin sıhhatinden şüphededirler. Bu şüphe sebebiyle, çoğu bir arayış içerisindedir. Hergün yüzlerce Alman münevveri mahkemeye müracaat ederek, nüfus kağıdındaki «hıristiyan» sıfatını sildirmekte ve böylece kilise vergisi ödemekten kurtulmak-

tadır.

Bu sebepledir ki; zamanımızda islâmlaştırma hareketi için, en uygun şartları hâiz yer, Batı Almanya'dır. Ah! Bu uğurda biraz çalışsak! Şu çalışkan milletin nasıl topyekün müslüman olabileceğini o zaman görürdünüz. Diyebilirim ki: bir Alman veya Amerikan münevverini müslüman etmek bizim bu mübârek dinle alâkası sırf bir kayıttan ibâret kalmış bazı gâfil kardeşlerimizi yola getirmekten daha kolaydır. Benim mesâim bunu isbat eden en güzel bir örnektir.

Söylediğim gibi bu iş için Almanlar hiçbir mâni teşkil etmezler. Hatta kilisedeki papazına kadar herkesin bana yardımcı olabileceğine inanıyorum. Bu sebepledir ki; sesimi mümkün olduğu kadar çok kimseye duyurmak ve muhataplarımın hepsinde İslâm'ın ulvî hakikatleri hakkında bir merak uyandırmak ana hedefimdir. Kaldı ki; Almanlar, Amerikan Ordusu'nda olup bitenlere asla karışamazlar. Anlaşma böyledir. Almanya'daki Amerikan kuvvetleri âdeta devlet içinde devlettir. Bakınız, meselâ, bir Amerikan askeri, arabası ile giderken yolda bir trafik kazası yapsa, Alman polisi ona karışamaz. Bir suç işlese, Alman mahkemeleri kendisini muhakeme edemez!

Bu keyfiyet de benim lehimedir. Almanlar, isteseler de işime karışamazlar. Bu yüzden elden gelen her propaganda vasıtasını kullanıyorum. Burada âdeta imtiyazlı biriyim. Çünkü her ne kadar sivilsem de, Amerikan Ordusu'nun bir ferdi sayılıyorum. Bundan istifade ederek elimden geleni ardıma koymıyacağım. Bakınız, benim bu faaliyetlerim hakkında müslüman olan Amerikan subaylarından biri gayet kalın ve ciddi bir kitap yazdı. İçini tertip ettiğimiz ihtida merâsimlerine âid resimlerle doldurdu. Bu İngilizce kitabın yakında Almanca baskısı da yapılacak ve ikinci cildi çıkarılacak. Hatta bir dostumuz O'nu Arapça'ya çevirecek.

Başlangıç kısmında İslâm'ın mâhiyeti izah edilen bu kitap

Bonamess Câmii'nde (Frankfurt) bir Zenci Amerikan çavuşunun **Ömer Rüştü**'yü takliden kelime-i şehâdet getirmesi.

ortaya çıktıktan ve şu namaz merâsimimiz filme alındıktan sonra, gördüğüm alâka târif edilmez bir sûrette artmıştır. Çünkü bu filmi Almanya dahilindeki bütün Amerikan garnizonlarında gösterdiler. Bahsettiğim kitabı da her tarafa dağıttılar. Daha önce kumandanın müsaadesi ile İslâmiyet hakkında bir suali olan gelip bana soruyordu. Fakat bu iş zikrettiğim kitap ve filmden sonra o ölçüde arttı ki; artık oradaki resmî vazifeme el süremez oldum. Her taraftan telefon edip benden islâmi gerçeklere âid bilgi soranlardan veya bu hususta mektup yazanlardan geçilmiyordu. Eskiden sırf Frankfurt Garnizonu dahilinde ifâ ettiğim bu hizmet Almanya çapında şumûl kazandı. Bunun üzerine durumu kumandana anlatarak buna bir çare bulmasını söyledim. Kendisi de müslüman olmuş bulunan general İslâm'a karşı duyulan bu alâka karşısında heyecanlandı ve bana dedi ki:

« – Ben, islâm olduğumdan bu yana heyecan ve sevincimden âdeta uyku uyuyamıyorum. Mukteseb şereflerimin en büyüğü aziz İslâm nimetidir. Bunun başkalarına da ulaşması için elimden gelen herşeyi yaparım. Bu günden sonra senden hiçbir iş istemiyorum. İşin yalnız budur. Ola ki, birkaç kişinin daha kurtuluşuna vesile oluruz da geçmiş günahlarımıza kefâret olur. Sen ne gerekiyorsa onu yap. Bütün imkânlarımla ben de senin emrindeyim!..»

Râşid Ömer'in anlattıkları burada nihâyet buluyor. O, bu gün de Frankfurt'ta oturmakta ve aynı faâliyette devam etmektedir. Artık emeklidir ve pek yaşlanmıştır. Kalb hastası olduğu halde vatanına dönmeyerek, hizmetini sürdürmeye çalışmaktadır. Allah kendisinden râzı olsun, ve emsallerini arttırsın!...

İNGİLTERE'DE SÛFÎ ZENCİLER VE ŞEYH NÂZIM HAZRETLERİ

Avrupa'da geçen asırda ortaya çıkmış olan «**Sanâyi İnkılâbı**» maddî icab ve ihtiyaçları mütemâdî bir sûrette tahrik etmiş ve binnetice - insanlar mânevî değerlerden uzaklaşarak her gün biraz daha egoistleşmişlerdir. Gerçekten din, ahlâk ve hatta san'atın aleyhine gelişen bir sınâî kalkınma materyalist telâkkilerin revaç bulmasına sebebiyet vermiş, ve bu da - bir an gelmiştir ki, kısmen de olsa - aksine görüş ve temâyülleri dâvet eder olmuştur.

Yirminci Yüzyıl boyunca Batı Âlemi'ne tamamen hâkim olan maddeci telâkkilerin zebunu olmaktan îlâhî bir sıyânetle - kurtulabilen mes'ud bir azınlıkta müşâhede edilen bir arayış ve materyalizmden kaçış hâli, bu gerçeğin aldatmaz bir delilidir. Tabiatı korumak ve insan tabiat münâsebetlerini egoizmden kurtarıp diğergâmlık çerçevesine sokmak maksadıyla ortaya çıkan «**Yeşiller Hareketi**» bunun tipik bir misâlidir. Materyalizmden kaçış ve O'na isyan mâhiyetindeki davranışlardan bir diğeri de, hemen hemen bütün Batı Ülkeleri'nde «**Sûfizm**»e gösterilen hâhişkâr alâkadır.

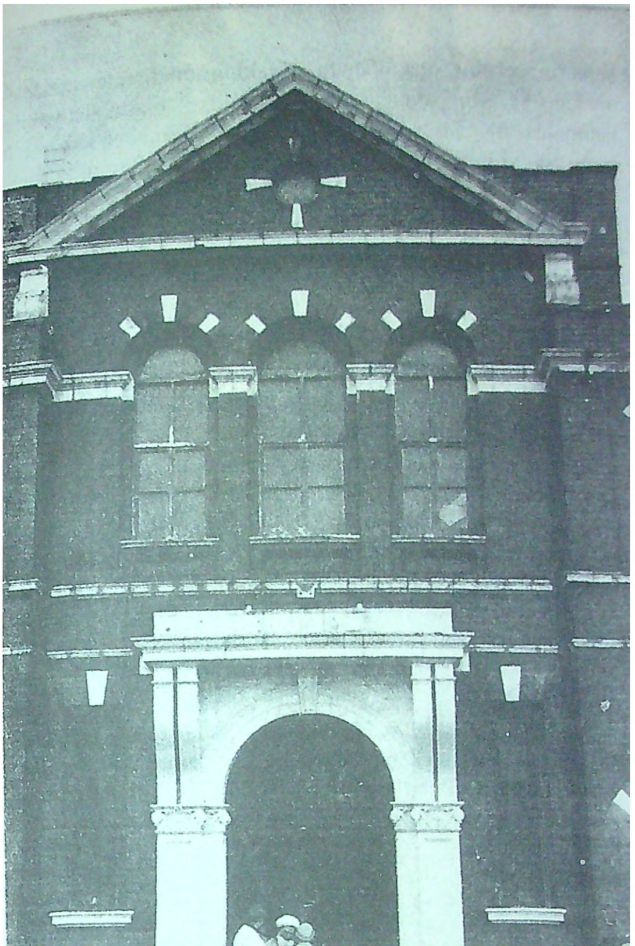
Hakikaten bugün Batı Âlemi'nde - bir nevî hilkat garibesi gibi - öylesine, vecd ve istiğrak hâlinde «**Sufî Gruplar**» mevcuddur ki, bunların ortaya çıkışını materyalizmin altın kafesinde bunalan ruhların asil bir aksülâmelinden (reaksiyonundan) başka bir sûrette izah mümkün değildir. Huzur ve saâdete giden yolda akıldan çok, hayal, his, aşk, merhamet ve müsâmaha gibi vasıtaları kullanan sufizm ile, Batı insanı daha kolay teshir edilebilmektedir.

Bir müsâid zemine rağmen, elbetteki, bir çok himmet ehlinin gayret ve faâliyeti olmasaydı, bir kısım Batı insanı, hakikate kolay kolay vâsıl olamazdı. Müsebbibülesbab (se-

ŞEYH NÂZIM EL - KIBRISÎ EL HAKKANİ

Batı Âlemi'nde zenci-beyaz onbinlerce insanın hidâyetine sebep olan mübârek bir simâ, müellifle beraber.

ŞEYH NÂZIM EL-KIBRISÎ Hazretleri'nin Londra'da ilk tesis ettiği ve aslı havra olan câmii şerif

beplerin sebebi) olan Cenab-ı Hakkın takdiriyle vazifelendirilmiş bu gibi hakikat erbabı arasında - bizim de yakınen tanımakla mübâhi olduğumuz- **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** en başta zikredilmesi lâzım gelen bir şahsiyettir. O'nun, kurumak üzere bulunan nâdide çiçeklere son anda yetişip sulayarak diriltmek kabilinden ruhen muzdarip pek çok Batı insanına İslâm'ı bir kurtarıcı iksir gibi sunuşunun kâmil tafsilâtı cildlerle yazılsa bitmez. Biz burada bu himmet ve hizmetin sırf zencilere taalluk eden kısımı üzerinde bin nebze durmak istiyoruz.

Şeyh Nâzım el-Kıbrısî Hazretleri takriben yirmi yıldan beri ramazan-ı şerifi Londra'da geçirmektedir. Londra O'nun Batı Âlemi'ndeki ilk karargâhı olmuştur.

İngiltere'de, Almanya'daki gibi, memur ve işçilerin ücretlerinden otomotik olarak kesilen bir **«din vergisi»** yoktur. Bu yüzden, artık halkın kendi rızası ile yaptığı bağışlarla kiliseleri ayakta tutabilmek mümkün olmamaya başlamıştır. Zira bütün Batı Ülkelerinde olduğu gibi, İngiltere'de de kiliselere devam ve yardım edenlerin sayısında dâimi bir azalma görülmektedir. Bu sebeple pek çok kilise satılmış, yıkılmış ve yok olmuştur. 1950'den bu yana bu sûretle ortadan kalkan kilise adedi **«yirmibin»**dir.

Bir kısım satılık kilise, Pakistan ve Hindistan asıllı müslümanlarca satın alınıp câmie tahvil olunmuştur. **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî Hazretleri** de Güney Londra'da bir kilise satın alarak burasını bir irşad merkezi halinde faaliyete geçirmiştir.[10]

10- Gariptir ki, İngiltere'de sadece kiliseler değil, havralar da satılıp ortadan kalkmaktadır. Ancak bunun sebebi mâli değildir. Şöyle ki;

19. Asırda Dünya'da sanâyiin birinci devleti İngiltere olduğu için, Filistin üzerindeki emellerine ulaşabilmek maksadı ile bu devlette toplanan Yahudiler bilâhere buradan büyük ölçüde İsrail ve Amerika'ya göç edince, Londra'daki Cemaat azalmış ve havraların bazıları cemaatsiz kaldığından bunlar satılmıştır.

Şeyh Nâzım el - Kıbrisî Hazretleri'nin Londra'daki ilk merkezi de bugün O'nun adıyla anılan eski bir havradır. Hemde bu binanın duvarında hâlâ, inşa

Londra'da havradan muhavvel ŞEYH NÂZIM. CÂMİİ
-İçten görünüş-

Naqshbandi News of North America

The Haqqani Trust Foundation USA

The Newsletter of the Haqqani Trust

Bismillah ir-Rahman ir-Raheem

Sheikh Hisham Mohammed al- Kabbani

To help defray the cost of publishing *The Way of the Heart*, we encourage you to send a $10 donation payable to:

Haqqani Trust

Thank you and may Allah reward and bless you.

The primary center for the Naqshbandi-Haqqani Order of American Muslims is:

The Haqqani Islamic Foundation
10933 STONE BROOK DR.
Los Altos Hills, CA 94022
(415) 941-7916 • fax (415)941-5047

Dhikr-Allah is held at this location every Thursday after Maghrib (sunset).

The Naqshbandi center for conventions, camps and retreats is:

Haqqani House
7007 Denton Hill Rd.
Fenton, MI
(313) 629-4941

In the San Francisco Bay Area, Dhikr is held at:
Masjid al-Iman
4606 Martin Luther King Jr. Blvd.
Oakland. CA 94609

For More Information, call Dr. Munir William
Haqqani Trust and mail to: Haqqani Trust, 585 N
organization (501c3) with tax identification nu

Bismillah ir-Rahman ar-Raheem

all welcome at Dr. Munir Sperling's:
585 Mtn. View Rd.
Santa Cruz, CA.
(408) 425-1382

In Chicago, Thursday Dhikr is held after 'Isha prayers (night) at:

al-Fatir Mosque
47th & Woodlawn
Chicago

Saturday Dhikr is held after 'Asr (afternoon) at:
al-Haqqani Community Center
2226 E. 75th St.
Chicago
For more information call Dr. Abdur Rashid Mathews at **(312) 768-1879.**

ŞEYH NÂZIM EL-KIBRISÎ Hazretlerinin Amerika'daki merkezlerine âid broşürün baş tarafı.

{يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا}
سورة الأحزاب ٤١

"O Believers! Make frequent
mention of Allah"
Al-Ahzab 41

DHIKR IN ISLAM

Lectures by
Sheikh Muhammad Hisham Kabbani

Given by Permission From His Grandsheikh

Mawlana Sheikh Muhammad Nazim
Al-Haqqani Al-Qubrusi Al-Naqshbandi

Oakland and Hayward, CA
November 1991

ŞEYH HİŞAM EL-KABBANİ Hazretleri'nin Amerika'da bastırdığı sayısız irşad risalelerinden birinin kapağı.

Peckam Câmii denilen bu merkez bilhassa Şeyh Efendi'nin teşrif ettiği zamanlarda bir panayır neş'esine sahne olur. Vaazlarda her renkten, her cinsten insan görebilirsiniz. Kimi henüz müptedidir. Kıyafet ve tavırlarında eski hayatının izlerini müşâhede edersiniz. Ama kiminisi de buranın havasını bütün ruh ve şekli ile benimsemiştir. Sivri külâhı, taylesanlı sarığı ve lâtasıyla onları birbirinden tefrik edemezsiniz. Sadece sarıkların rengi farklıdır. **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** Hazretleri İslâm'a dahil olan her yeni müslümana onun kavmine mahsus olmak üzere bir renk tahsis etmiştir. Zenci asıllı olanların sarıkları kırmızıdır.

İngiltere'de takriben dört milyon zenci yaşamaktadır. Bunlar İngiliz müstemleke devrinden kalmadır. Çoğunun değil kendileri dedeleri bile orada doğmuştur. Asıl memleketlerinin yalnız adını bilirler. Bunlardan **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** Hazretleri'ne mülâkî olup İslâm'la şereflenenler her yıl yeni yeni arkadaşlarını sohbet ve vaazlara getirirler. Ramazan-ı Şerifin on beşinden sonra her gün bu yeni gelenlerden birkaçının ihtida merâsimine şâhid olunur. Bunların bazıları fakirdir, ihtiyacı giderilir. Bazıları bekârdır, evlendirilir. Bu sûretle İslâm kardeşliğinin göz yaşartıcı tezâhürlerine şâhid olunur. İslâm'ın beynelmilel (enternasyonal)liğinin canlı bir misalini teşkil eden bu topluluğu incelediğinizde, kiminin Amerika veya Camaika'dan, kiminin Nijerya veya Endonazya'dan sırf Şeyh Hazretleri'ni görmek ve O'ndan feyz almak için bu kadar mesafeyi kat etmiş olduklarını görürsünüz.

Bu âlemşumul hidayet kaafilesine katılanlar içinde, hemen her Avrupa Ülkelerine mensup olanlar vardır. Bunlar arasında Lordlardan tununuz da en alt şeviyedeki insanlara kadar her

---

esnasında ilk harcın meşhur Yahudi Zengini **Rotschild** tarafından konulduğu gösteren kitabe mevcuddur. Çatışı değiştirilerek kubbe ilâve edilmiş bulunan bu eski havra'nın bulunduğu muhitte (Dalston) bugün onbin Türkiyeli ve Kıbrıslı müslüman türk yaşamaktadır. Bir o kadar da Pakistanlı ve zenci müslüman!...

ŞEYH NÂZIM EL-KIBRISÎ HAZRETLERİ'nin
Amerika'daki Vekili **ŞEYH HİŞAM EL-KABBANİ** ile birlikte
İngilizce bir irsad risalinin kapağında yanyana.

sınıf ve zümreden insan vardır. Fakat Zencilerin ekseriyet olduğu daha ilk temaşada anlaşılır. Kırmızı sarıkları ile zenciler Peckam Câmii'nin içini otuz ramazan günü, bir lâle bahçesi gibi süslerler.

Birgün gelmiştir ki, Peckam Câmii bu rengârenk Cemaati almaz olmuştur. O zaman Şeyh Hazretleri'nin müridleri arasında bulunan, Dünya'nın en zengin adamı Brunay Sultanı iki milyon sterlin vererek Priory Manastırı'nı satın almıştır. Şimdiki merkez burasıdır. Brunay Sultanı bu yeni merkezin tâmiri için de iki milyon sterlin daha teberru etmiştir. Burada aynı zamanda islâmî tedrisat yapacak bir «Üniversite» plânlanmıştır. Hazırlıklar devam etmektedir.

Anerikadan gelen zencilerin her yıl artması üzerine, **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** Hazretleri vâki talep üzerine en seçkin müridlerinden ve halifelerinden **Şeyh Muhammed Hişam el-Kabbanî**'yi 1991 yılında Amerika'ya göndermiştir. Dâimi bir hoca ve mürşid olarak Amerika'ya yerleşen bu zat, aslen Şamlı'dır. Şam'da «**Şeriat Fakültesi**» ni bitirmiş olan **Şeyh Hişam el-Kabbanî, Abdullah Dağıstanî** Hazretleri'ne de mülâki olmuş, bu sûretle zâhir ve batın yönünden kemale ererek «**zülcenâheyn**» bir seviyeye ulaşmıştır.

Aynı zamanda **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** Hazretleri'nin damadı olan **Şeyh Hişam el - Kabbanî** daha önce Londra'ya gelip İslam'a dahil olmuş bulunan müslüman zencilerin de yardımıyla faaliyete başlamış ve bugüne kadar onbinlerce insanın hidâyetine vesile olmuştur. Gerçi **Şeyh Hişam**'ın hizmet ve dâveti zencilere münhasır değildir. Fakat içinde bulundukları ezilmişlik psikolojisi sebebiyle bu dâvete daha çok onların iltifat ettikleri görülmektedir.

Şeyh Hişam Amerika'nın çeşitli eyâletlerinde islâmî eğitim merkezleri açmaktadır. Aynı zamanda câmi olarak da hizmet veren bu merkezlerin sayısı daha şimdiden yirmiyi aşmıştır.

1993 Yılında **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** Hazretleri'nin Ame-

ŞEYH NÂZIM EL-KIBRISÎ HAZRETLERİ'nin
Amerika ziyaretine âid video kasitlerinden birinin kapağı.

rika'yı ziyâreti bu hizmet ve faaliyetleri hızlandırmıştır.

Bugün binlerce insan **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** Hazretleri adına Amerika'da İslâm'ın meşri faaliyeti ile meşgul bulunmakta ve hareket bir çığ sür'atiyle ilerlemektedir.

Şayan-ı hayrettir ki Amerika Kıt'asında islâmî faaliyet bir türkün himmet ve gayreti ile başlamıştı: **Sultan Abdulhamid Han** Hazretleri... Sonuncu himmet de yine bir türkün eseri olarak gerçekleşmiş bulunmaktadır. Bu türk de zamanımızın en büyük mürşid-i kâmillerinden **Şeyh Nâzım el-Kıbrısî** Hazretleri'dir Cenab-ı Hak her ikisinden de razı olsun ve hizmetlerini meşkûr kılsın!..

Amin!..

Değerli Okuyucu!...

Bugün kırkı aşan müslüman devlet, bizim gibi tecrübeleri ve târih mirâsı liderliğe müsâid bir baş aramanın çırpınışları içindedir. Aralarında akdedilen çoğu semeresiz kongreler bunu göstermektedir. Halbuki biz, millî târihinin şan ve şereflerle dolu bin yılını İslâm'ın idealini koruyup yaymaya tahsîs etmiş bir milletin evlâtları olarak bugün, onun kendi kendine kaydettiği başarıları takip edecek kadar bile bir alâkaya mâlik bulunmuyoruz.

Bu yüzden elinizdeki kitapta kurtuluşlarının hikâyesi nakledilen Amerikan zencilerinin zinde îmânlarının vecdini biz de yeniden kazanmak mecburiyetindeyiz. Târihî şahsiyetimize dönmek üzere tekrar **"Dahîlek yâ Rasûlallâh!.."** nidâlarıyla rûhumuzu mihverine oturtmak için zencilerin tâze îmânları bize örnek olmalıdır!..

Sebil Yayınevi

9 789755 800950

/sebilyayinevi
/sebilyayinevi
/sebilyayinevi

www.sebilyayinevi.com